D1' GIUSEPPE PINZI

PRINCIPII

DIN

TURIST

Versificare și metrică italiană

CU

DICȚIONAR DE CĂI GREȘITE

Conform Programelor Бoveгпaiivi

pentru anul 4 al clasei Gimnaziale și pentru celelalte școli din Mozza

EDIȚIA A ȘASEA REVIZUTĂ

TORIN

F. CASANOVA, Librrâio-Eoitorî

Fía   dflh Scîențt (/иoдa Caпpiaчv)

l8g6

Torino — Tipograii Vixcesio Uosa.

PREFAŢĂ

DE EDIȚIA A DOUA

Prezentând retipărirea acestei mici lucrări la amabila judecată a amabililor mei colegi, aș dori să mărturisesc în primul rând că nu am introdus modificări de fond și puține de formă.

Cu excepția unei dispoziții bune sau proaste care a vorbit de rău despre acest mic tratat, arătând în mod deschis în mai multe feluri că nu l-a citit (imaginați-vă că acel glumeț al lui și al altora, printre alte plăceri, și-a imaginat chiar că am uitat versul novenario! [vezi Balet. ceea ce poate fi considerat chiar excelent dacă se ține seama de marea varietate de broșuri pe această temă care circulă în școli și de neîncrederea care generează de obicei fiecare metodă și direcție care are în ea un element de noutate.

Și într-adevăr și în mine, după ce am pus cap la cap aceste principii modeste, mi-a apărut în minte îndoiala dacă nu m-am făcut rău,

abătându-mă atât de departe de drumul bătut, și aproape că am luat decizia de a mă întoarce pe cale. drum spre Damasc, Insistenta, ca sa dau un exemplu, cu care toti preceptistii, chiar si foarte recenti, se cred obligati sa inceapa cel mai modest tratat de retorica cu disertatii pretentioase sau digresiuni despre simtire, imaginatie si alte lucruri foarte frumoase. , m-a făcut să mă gândesc dacă nu era cu adevărat necesar să fac asta și dacă nu am greșit foarte mult făcând altfel. Doar că acel viciu binecuvântat de a vrea să mă gândesc la șeful meu mi-a sugerat acest raționament simplu.

— vi

A vorbi despre sentimente, imaginație, judecată și altele asemenea este implicarea în psihologie și logică. Logica și psihologia sunt repartizate cursurilor I și II de liceu, unde sunt încă incomode, și destul de multe; dorința de a da o noțiune liberă și imperfectă despre asta mai întâi în anul 4 de liceu înseamnă a pune căruța înaintea calului, înseamnă a trimite frânghia în fântână înaintea găleții.Dacă sunt multe motive pentru asta, mă voi mulțumi să menționați doar pe acesta foarte principal, pe care mințile tandre ale liceenilor de 4" sunt complet imature pentru orice noțiune, oricât de rudimentară doriți, de logică și psihologie, subiecte care nu sunt foarte ușor de înțeles nici măcar pentru tinerii de doi ani. sau trei ani și au mai studiat.

Raționament care, deși simplu și clar ca lumina amiezii, nu va convinge decât o bună parte dintre bunii mei colegi profesori. Spun jumătate, pentru că pentru cealaltă jumătate se vor invoca un principiu care este încă foarte puternic în toate tipurile de școli: principiul autorității. Și așa vor spune: — totul este bine; dar și preceptori eminenti, chiar recent, precum Mestică, Bernardi, Castagnola, s-au ocupat pe larg de această parte și turma de minori și minimali i-a urmărit cu fidelitate în aceasta. — La care trebuie să răspundem că unii dintre acei bărbați iluștri menționați mai sus au scris despre retorică cu o intenție mai degrabă doctrinară și științifică decât didactică; adică au vrut să facă un tratat complet pentru fiecare cititor educat, nu un tratat scurt care să fie pus în mâna doar școlarilor. Aceasta este și ceea ce au făcut cei mai mari tratatatori ai noștri din trecut, după ce au învățat de la Loke și Condillac să conecteze și atitudinile și obiceiurile de gândire la fenomenele psihice. Primii dintre noi, din câte știu eu, a făcut-o în broșura de aur a Stilului, adresată, desigur, nu începătorilor, ci oamenilor de litere și filozofi.

vil

Urmând exemplul lui Beccaria, care și-a bazat tratatul pe doctrinele senzualiste ale școlii engleze, apoi a reelaborat, temperat și strălucit declarat de către starețul de Condillac, pe cei care au urmat ulterior tratate pe această temă, mari și mici, vechi și recente; deci ceea ce era o oportunitate filosofică pentru un gânditor profund, a devenit un obicei pedagogic obligatoriu pentru mulțime. Întrucât unul, primul, făcuse asta, toți au crezut și ceilalți că ar trebui să se facă întotdeauna așa:

Pe măsură ce oile ies din incintă Unu, doi, trei, iar celelalte sunt timide, dărâmând ochiul și botul;

Și ce face primul și ceilalți, sprijinindu-se pe ea dacă se oprește, simplu și liniștit, și nu știu de ce...

Așa cum este. Au văzut că primul a mers într-un sens și altcineva a urmat; aici toata lumea crede ca are obligatia sa faca la fel, simplu si nu stie de ce. Din acest motiv, după primele îndoieli, m-am confirmat în primul concept și scop, și am lăsat această broșură mai mult sau mai puțin așa cum era înainte. Nici acum nu regret; pentru că dacă aș fi încercat să-l adaptez la modelul altora, l-aș fi distorsionat și l-aș fi făcut inutil în abundența de cărți asemănătoare care, cu toată varietatea posibilă de extindere și metodă, ne inundă acum școlile. Urmând procesul logic al raționamentului și al faptelor, am adunat noțiunile cele mai necesare pentru elevii de liceu, înlăturând orice superfecție academică ambițioasă și adăugând mult din ceea ce se leagă cel mai strâns și rațional de subiectul retorică atribuit clasei a 41-a de ' Gimnazii, precum și școli tehnice și militare. Poate, conform concepției mele, ar fi fost bine să infuz un suflu și mai viguros de noutate în vechiul corp torpid al B/ì-

- Voi -

toric. Dar, pe lângă faptul că în inovarea metodelor de predare este necesar să se procedeze cu mare prudență și treptat, am fost reținut de la început de gândul că în depășirea reticenței majorității voi găsi dificultăți din ce în ce mai serioase, mai departe m-am îndepărtat de calea altora; nici nu avea rost să scriem o carte care să nu fi primit nici măcar onoarea primului test. Ceea ce nu a ieșit nefavorabil și pentru aceasta mulțumesc sincer amabilității multor colegi care nu mi-au lipsit de respect munca și s-au destins cu efort înțelept și răbdător să o facă mai ușor și mai profitabilă pentru ucenicii lor. Între timp, experimentul este reînnoit și întărit cu această retipărire, pentru a realiza un tratat sistematic de stilistică superioară, destinat claselor de liceu. Apoi, prin coordonarea celor două părți, legătura logică și principiul rațional care guvernează desfășurarea lor vor fi mai ușor de observat și, cu una profitând de cealaltă, cu atât se pot desprinde roade mai sigure și mai ample din ea pentru școlile naționale.

Din Torino, octombrie 1889.

DE LA. ACEASTĂ RETIPIERE.

Această a treia ediție profită de unele completări, menite în special să ofere maeștrilor o ordine mai largă și mai sistematică a conceptelor în jurul stilului. Ce concepte vor aborda apoi în școală, în funcție de pregătirea și capacitatea elevilor și în funcție de opiniile lor particulare. Cât despre Stilistica Superioară, promisă și nefinalizată, întrucât actualul sistem de studii liceale nu i-ar fi favorabil, ne așteptăm ca reorganizarea dorită și des anunțată să facă oportună publicarea acesteia. Între timp, vă rog să lăsați colegii mei să păstreze pentru această mică lucrare favoarea pe care au onorat-o până acum și pentru care le mărturisesc cea mai caldă recunoștință. Din Ferrara, octombrie 1891.

G. Pinzi.

PRINŢ!! STILISTICĂ

VERIFICAREA ȘI METRICULUI ITALIANO

INTRODUCERE

Concept și obiect al stilisticii.

I. Ce sunt limba și gramatica. — Limbajul este instrumentul cu care omul își exprimă gândurile. O limbă poate să semene cu un corp viu, așa cum acesta este un ansamblu de membri și organe, fiecare dintre ele având propria sa funcție și natura, tot așa și limba este un organism care are propria natură și legile. Organele unei limbi sunt cuvintele, iar modul în care aceste organe se combină și funcționează este predat de gramatică.

II. Ceea ce înseamnă stil și stilistică. — Dar exercițiul simplu și firesc al organelor corpului nostru nu este suficient pentru multiplele nevoi ale vieții civile. Putem oferi cu ușurință picioarelor noastre o mișcare mai mult sau mai puțin rapidă și uniformă, dar numai guvernând această mișcare cu o anumită artă putem obține efectele plăcute ale dansului. Da este si

Fimi, Stilistică eoe.

λ

- 2 -

sunetele ușor de articulat cu gura; dar numai prin reglarea acestor sunete cu o anumită artă putem obţine efectele plăcute ale cântării. Așadar, așa cum nu este suficient să miști picioarele pentru a realiza perfect arta dansului, nici să miști vocea pentru a avea desăvârșit arta de a cânta, tot așa nu este suficient să pui cuvintele împreună după gramatică pentru a obține perfecțiunea în vorbire. Prin urmare, disciplina care învață regulile de guvernare și direcționare a vorbirii spre cel mai bun succes posibil se numește stilistică, iar stilul se referă la acel set de calități care dau o amprentă specială și fac discursul în sine mai mult sau mai puțin frumos și perfect. Atât de mult încât se spune în mod obișnuit despre un scris frumos, încât are un stil elegant, grațios, plin de viață și altele asemenea; și, pe de altă parte, despre o carte scrisă prost se spune de obicei că are un stil inelegant, grosolan, dur, umflat, contorsionat și așa mai departe.

Stilistica ajunge deci să fie doctrina numită siile, c come (aie studiază și clarifică arta cu care folosirea firească a limbajului și exercitarea naturală a gândirii sunt făcute frumoase și eficiente.

Da. Un alt concept de stil sau stilistică. — Vorbind despre puterea oratorică a lui Demostene, Dionisie de Halicarnas scria astfel: « Când citesc unele din discursurile lui Demostene, și sunt înălțat și ici și colo « Sunt atras de afecțiunea care urmează afecțiunii, mă neîncrez, tânjesc, mă frică, disprețuiesc, urăsc, compătimesc, iubesc, mă înfior,

urășesc, îi cuprind în mine pe toți cei care pot depăși neantul omenesc: și nu par să fiu diferit în niciun fel de cei care urmează riturile. a „mamei mari” Corybanli sau altele asemănătoare acestora

— 3 —

„sărbătoresc, fie că sunt stârniți de expirații sau de sunete sau de spiritul uniform al zeilor, mulți și diverși fani îi lasă să înțeleagă în ei înșiși”.

Acum aceste efecte minunate provin dintr-un complex de calități care formează cel mai mare dar al unui scriitor și sunt rezumate în cuvântul elocvență. Ceea ce, dacă o considerăm subiectiv în elementele interne care o generează, este o reconciliere a facultăților spirituale și universale, precum simțirea și imaginația, raționamentul și bunul gust. Dacă vrem în schimb să o luăm în considerare în efectele sale exterioare sau, mai bine spus, în modurile și mijloacele de care se folosește, vedem cu ușurință cum ea constă într-un amestec de aptitudini și forme extrinseci și particulare.

Această primă considerație i-a condus pe majoritatea tratatatorilor la dischiziții metafizice foarte variabile în jurul naturii frumuseții și realității și asupra rolului pe care îl au sentimentul, imaginația și memoria. reflecție și alte asemenea calități în producerea acelei perfecțiuni literare care este în cele din urmă una cu elocvența. Pe de altă parte, luând în considerare elocvența în partea ei formală, adică în ceea ce privește etica stilistică, a produs multe cărți în care cu mai mult sau mai puțin amploare și subtilitate se fac împărțiri cu privire la care poate sau trebuie să aibă frumosul pe care l-am scris. *ee stabilirea preceptelor care trebuie respectate pentru realizarea acesteia.

IV. Definitia Ruggei'O Bonghi. — La fel de mulți scriitori încă din îndepărtata antichitate, începând cu Teofrast, Dionisie din Halicarnas, Longinus, s-au ocupat de stil, tot așa definițiile care au fost date sunt foarte numeroase și variate. Ne amintim

— 4 —

ne vom concentra doar pe cel al lui Bonghi, pe care îl vom explica împreună cu raționamentul pe care îl folosește pentru a ajunge la el. În acest fel, definiția rămâne și ea explicată cât de bine ar putea fi. « Ai căutat mai întâi conceptul tău; „până l-ai găsit, este ceva parcă extrinsec” ție, care nu știi bine ce este, despre care știi dinainte doar anumite caracteristici pentru a-l recunoaște mai târziu, „care știi că trebuie să fie în cutare și cutare o altă legătură cu conceptele din care te muți; pe scurt, ceva extrinsec pe care te străduiești să ajungi și care începe să intre într-o anumită relație cu tine. După ce <- a găsit, îți rămâne extrinsec pentru un timp; dar nu mai este ca ceva spre care mergi, ci mai degrabă ca ceva care se află în fața ta; că țintiți; ale căror trăsături le recunoașteți ca persoană; ca al unui corp, studiază <■ organismul şi articulaţiile. Dacă l-ați descrie în acest moment, ați oferi informații la fel de clare precum cunoștințele pe care le-ați dobândit despre el; dar rece, dar fără mișcare; le-ai oferi cititorilor tăi informații despre conceptul tău, despre un fapt istoric, despre un fapt imaginat, pe care

un anatomist care nu știa nimic despre fiziologie le-ar putea oferi despre corpul uman. O, este totusi ceva spre care tintesti si pe care il vei face, dar care iti ramane exterior si va ramane exterior altora: nu vei fi scriitor, ceilalti cititori vor fi lenesi; dar dacă privirea ta a fost „pură, dacă n-ai ochi îngroziți, dacă ai recunoscut acele articulații cu dragoste, dacă știi să arăți acel organism, „fără să-l reînvie, în bucăți, ei bine," vei fi citit cu interes proporțional dacă nu cu felul în care scrii, cu importanța lucrurilor pe care le spui. Până acum nu există încă stil] dar dacă, după ce am studiat totul

«acea exterioritate și interioritate a faptului și a conceptului, reușești să-i fi dat atât de multă lumină, încât să-ți venerezi toate facultățile și sentimentele fantastice, « și le încălzești și te îndrăgostești de ele; ca cu aceasta iubire <■< te intorci la conceptul tau, la faptul tau; îl însuflețI, îi dai mișcare, îi dai ființă; dacă ajungi în punctul în care conceptul eonii încetează să-ți fie extrinsec, și devine nu numai al tău, ci și tu însuți, astfel încât exprimându-l să ai chef să-ți alergi sub cuvintele tale propria viață și să-ți lași cititorii să o simtă, într-un modul, pe scurt, în care să-ți comunici întreaga ta esență subiectivă acestui organism obiectiv; că tu, mai fericit decât Pigmalion, ai de la el darul de a-i vedea însuflețindu-ți statuia; atunci vei fi scriitor, vei avea stil, iar cititorii tăi te vor urmări nu numai cu dorință, ci cu ardoare, nu te vor înțelege singuri, ci vor simți alături de tine; iar conceptul tău, exprimat, va face asupra altora aceeași impresie pe care, doar gândește-te, ti-a făcut-o. Deci, ce este stilul? Este „acea viață pe care conceptul tău o ia în tine și pe care tu" o comunici atunci când o exprimi altora. »

V. Esența proprie a stilului. — Corectitudinea acestei definiții poate fi recunoscută cu ușurință doar luând în considerare modul în care, în general, nu există căldură în stilul celor în care nu există o concepție caldă și puternică despre lucrul scris, deoarece nu se poate comunica cuvântului acea căldură care este nu în sufletul şi gândul scriitorului. Nici pe de altă parte nu este posibil ca cuvântul să aibă viață și eficacitate atunci când nu îi este comunicat de sufletul și gândul scriitorului; încât impresia pe care o primește oricine de la ea este foarte slabă

legea, confirmând pe deplin sentința lui Horațiană:

Si vis n>e fairs doleiidum est

Primum ipsi libi.

Și, într-adevăr, se pare că în cuvintele multor mari poeți și prozatori este închisă o forță misterioasă, prin care spiritul fiecărui cult al lecturii este aprins de acea emoție, prin care gândul autorului prinde viață și bate puternic în noi.

Din acest concept de stil, vorbind propriu-zis, rezultă că este mai cu adevărat o calitate internă a gândirii decât un complex de obiceiuri și

mijloace externe pe care gândirea le folosește pentru a se exprima. Împărțirea în două a teoriei stilului vorbește despre aceasta, după cum consideră stilul în elementele sale interne și universale sau în elementele sale formale și particulare. Această a doua considerație dă naștere stilisticii, care devine studiul practic al mijloacelor stilului, sau mai degrabă al formelor exterioare și al mijloacelor tehnice ale elocvenței. Aceasta ar duce la această definiție matematică a stilului: „relația dintre elocvență și puterile spirituale care o produc” și această altă definiție a stilisticii: „relația dintre elocvență și formele exterioare care servesc la manifestarea ei”. (Jn o altă definiție poate fi dedusă dintr-un concept mai degrabă dinamic decât matematic, având în vedere că atât filosofia cât și stilistica au ca fundament și scop un concept es/etóroji care altfel nu se exprimă decât prin artă. De aici s-ar putea spune că stilul este

Arta gândirii” și stilistica este „arta lui TifHwhi..

TU. Un alt mod de a considera stilul sau stilistica — Dar există un alt mod de a lua în considerare stilul. Intactă dacă găsim într-o scriere o frază, o imagine, un construct care, de exemplu, amintește de latină și nu este de bun și obișnuit uz în Ilaltano, spunem că nu este propriu stilului ¿Lattano, care într-adevăr. este proprie siilei hialine. Prin urmare, așa cum există un stil special pentru scriitori, există și un stil special pentru limbi.

considerat din acest al doilea aspect, stilul este deci un ansamblu de moduri si atitudini specifice unei limbi. Cu excepția faptului că limbile au o rudenie mai mult sau mai puțin strânsă între ele și multe sunt surori; deci există multe proprietăți ale stilului care sunt comune mai multor limbi și multe care sunt specifice unora sau doar una. Acum stilistica studiază mai bine acele modalități particulare pe care le are fiecare limbă de a da stil, atitudine și culoare gândirii.Astfel există o stilistică italiană, o stilistică italiană, care evidențiază anumite proprietăți și anumite trăsături stilistice ale limbii latine.c de indian în general, fără a ține prea mult cont de acele alte moduri și aptitudini cu totul deosebite pe care le au diverși scriitori latini sau italieni, care, în ciuda unității literare a limbii, se deosebesc totuși destul de mult între ele. Cezar și Salust au, de exemplu, un stil atât de specific încât unul poate fi distins de celălalt la prima vedere; dar aceasta nu înseamnă că unul și celălalt se înțeleg perfect și într-o serie de moduri și obiceiuri generale, care constituie încă stilul latin.

VII. Obiectul și împărțirile acestui tratat. — Din lucrurile spuse până acum va apărea clar ca argument

— 8 —

ale prezentului tratat sunt în general calitățile cele mai potrivite discursului uman și în special modalitățile pe care exemplul scriitorilor buni și folosirea vorbitorilor buni le-au consacrat ca proprii limbii italiene.

Prin urmare, împărțim această lucrare în două părți; în prima vom atinge stilistica generală, iar în a doua vom vorbi pe scurt despre stilistica italiană specială.

PARTEA I.

STILISTIC GENERAL

Capitolul I.

Calități generale ale vorbirii.

Calitățile care, vorbind și scris, trebuie respectate în mod constant în vorbire, indiferent de limbajul folosit, sunt: puritate , cuviință, claritate, eleganță, comoditate și armonie,

§ Í. – De puritate.

I. Limba atestă naţionalitatea popoarelor. – Limba este cea mai veche și mai nobilă moștenire ideală a unui popor. Este cea mai veche, pentru că s-a format și s-a perfecționat încă de la prima sa intrare pe calea civilizației. Cel mai nobil, pentru că este semnul principal al naționalității sale, ca și cel care îl deosebește de toți ceilalți. Forța armelor a putut să supună Grecia imperiului Romei; dar, dacă a devenit provincie romană, a păstrat totuși întreaga moștenire a limbii sale, martor și custode al civilizației și naționalității sale. Așa a fost Italia mulți ani

– 10 -

servitorul străinilor; dar oriunde a sunat accentul italian, oriunde ar suna, acolo natura, civilizația și istoria afirmă că a existat și există un popor italian. Este deci evident că păstrarea pură a propriului limbaj nu este doar o lege a retoricii, o regulă a artei pentru omul civilizat, ci este o nevoie și o datorie a unui cetățean; care nevoie şi care datorie derivă din acel sentiment nobil şi aero care se numeşte naţionalitate.

Cum se observă puritatea. – Puritatea se respectă prin folosirea de cuvinte și fraze specifice limbii în care se vorbește sau se scrie; și îi sunt proprii dacă sunt consacrate prin folosirea laică a oamenilor care o vorbesc și prin exemplul scriitorilor buni. Puritatea este deci jignită de: - cuvinte sau fraze luate fără nevoie din alte limbi și se numesc barbari (1); – 2° cuvintele care, în ciuda faptului că au fost folosite în vremuri străvechi de oameni și scriitori, mai târziu au căzut în nefolosire sau și-au schimbat sensul

(i) În privința particulară a limbajului nostru, ar fi barbari: debut, subliniere și remarcabil, coaliție, civilizație, detaliu, interviu, dezertare, fi și aduce la zi, plasează, demoraliza și demoralizare, eroism, exteriorizare, funcționare, entuziasma, impunator, patriotism, plan si proiect de proiectare, rang, perna, realiza, autoriza, lenjerie, inlesneste, precis (precise), exaltat (emotionat, inflamat), mase (tudini moi), privațiuni, radia, aduce înapoi pentru a obține atenție (în sens de « îngrijorare, solicitudine afectuoasă »), ni în zilele noastre, pantaloni, desfrânat c dcboscia, drenaj, robinetlo, resors", pavilion, limpede de lima, atingere (deplasare,, magone fiorone, declamare împotriva unuia, găsi a crede sau stimă, talent pentru ingeniozitate; om hotărât (hotărât), săritură

în ochi (a atrage privirea), spirit de neam, ¿'o muncă (natura, natură), a se deceda (a muri), a rămâne « la nivel, în ciuda totuşi, deasupra, dedesubt, a doua zi, ecou-, ecou.

- Acolo-

aceste dosare se numesc arhaisme (1); — 3' cuvinte inventate recent fără nevoie sau folosite într-un sens diferit de cel pe care l-au avut inițial; si da se numesc neologisme (2) ; — 4' cuvintele care se folosesc mai ales în unele regiuni, dar nu pentru că oamenii vorbesc o limbă, şi se numesc provincialisme (3); —·5° intrările și propozițiile care încalcă o lege gramaticală, atât în ceea ce privește formarea cuvintelor, cât și în ceea ce privește concordanța și sintaxa și acestea se numesc solecisme (4).

(1) Iată câteva arhaisme cu privire la limba italiană: miçimaco, owcwdc, offensìone, priego, masnada (în sensul bun), discolo (analfabet), clerico (analfabet), dicerìa (orație), otta (ora), dotta (frică), stylus (stalo), client (care), etc·, eoe.

Apoi sunt multe expresii care, fără a fi cu adevărat arhaisme, nu mai sunt în uz curent și dau discursului, mai ales în proză, un aer academic și pedant; p. de ex.: Conciosslacliè, poscia, invarnino, avvegnaché, tampoco, tubila (sârguință), ftwwe (a îngropa), garment (veșmânt), squarquoio (murdar, desfăcut), ¿пг'зг'o, onninamente, cerziorarsi, parvenza (aspect) , amanza (femeie iubită), homer, salut, servitoare, roi, menar donna (căsătorește), etc.

(2) Ar fi neologisme cu privire la limba noastră: convenție pentru ședință, an și trupă pentru armată; angajare, a ocupa un loc de muncă a păstra un birou; prerogativa prin cesiune, nialnersasion prin extorcare; fuziune prin unire, de altfel, ccc. (Vezi cartea recentă a lui Rigutini, Neologisme bune și rele).

Cunoscut, nu se poate nici încerca, nici evita acele neologisme care înseamnă noi descoperiri, noi studii și noi invenții, precum abur, electric, telefon, biologie, fotografie, etnografie, gaz, tramvaie etc., etc.

(3) Iată mai multe dintre exemplele noastre: flap wing; fii gata să faci pentru a face; stațiune, vedere, vulgar, rau, îmi dau seama.

(4) SarcbbeiO solecisme frecvente printre noi: te gesta pentru faptele O gesturile; rândurile armatei pentru gradele; în ciuda rele-

III. Excepții. — Regula de mai sus este însă supusă mai multor excepții, deoarece progresul și multiplicarea tuturor formelor de viață civilă sporește continuu moștenirea ideilor comune, care nu găsesc întotdeauna expresiile potrivite pentru a le însemna în fiecare limbă. De aici și nevoia de a lua cuvinte din limbi străine, specifice acelor țări din care a venit prima idee sau lucru nou și tocmai din acest motiv s-a spus că numai folosirea barbarismelor este condamnabilă atunci când nu este nici necesară, nici potrivită.

Chiar și în repudierea arhaismelor, este nevoie de judecată discretă, deoarece nu toate cuvintele care nu mai sunt în uz viu trebuie alungate în mod egal din orice fel de scris. Astfel, de exemplu, nu a fost cazul ca în versuri, și chiar în proză, cuvintele òmero, aparență, ar putea fi mai potrivite în diverse privințe decât mai obișnuitul umăr corespunzător, înfățișarea.

În ceea ce privește solecismele, trebuie considerat că răspândirea din ce în ce mai mare a culturii este în detrimentul purității riguroase a discursului, deoarece se folosesc continuu cuvinte și forme incorecte, vulgare sau locale. Este cu atât mai greu să ne păstrăm limba de această corupție pernicioasă, cu cât în Italia există o clasă de scriitori care, afectând naiwaZmjȘ, simplitatea, popularitatea și relele asemănătoare, se străduiesc să blocheze deja prea incert.

yrado del; în afara orașului pentru în afara orașului; girded by pe> girded by; dusse for desse; au reprezentat ei înșiși; de prost gust și folosesc apoi per cui ca conjuncție în loc de pentru ce lucru sau pentru care sau pentru ce, iar valul folosit ca conjuncție finală cu verbul la infinitiv sau la conjunctiv.

vocabularul limbii noastre în moduri care nu o fac deloc util, cel puțin, și mai incertă, complexă și dificilă, fără a-i spori proprietățile, bogăția sau eleganța.

§ 2. — Frumoasă proprietate.

I. Conceptul de proprietate. — Am văzut mai sus că fiecărui cuvânt îi corespunde o idee, astfel încât rezultă că un popor are tot atâtea cuvinte câte idei și că orice mică diferență de grad sau intensitate sau extindere a ideii corespunde unei „diferențe adecvate de cuvinte”. Se aplică următorul exemplu. O anumită virtute a sufletului prin care se confruntă și disprețuiesc pericolele este o înzestrare firească a multor oameni; acum avem o idee clară despre această virtute și înțelegem asta prin cuvântul curaj. Cu toate acestea, dacă ideea acestei virtuți este trasă în mintea noastră cu o intensitate ceva mai mare decât cea obișnuită, atunci de obicei exprimăm acest grad mai mare cu un alt cuvânt și spunem curaj. Să creștem puțin mai mult acest nivel de intensitate al ideii și apoi vom schimba și pe Vardire în аийасг'а. Să creștem încă o dată și să ducem ideea până la capăt; atunci vom exprima această creștere prin schimbarea Гбшйасга în temeritate. Avem astfel patru cuvinte: curaj, îndrăzneală, îndrăzneală, temeritate, care exprimă în grade diferite (1) ideea aceleiași calități a acțiunii.

(1) Cu toate acestea, trebuie remarcat că, pe lângă gradul diferit de intensitate, adesea nu poate exista nicio diferență conceptuală în serii similare de cuvinte; astfel, de exemplu, temeritatea nu este atât gradul extrem de curaj, cât un curaj nereflectat, orb. Curajul și curajul sunt luate aproape întotdeauna în sensul bun; îndrăzneala adesea și nesăbuința întotdeauna în sensul rău.

copil uman - Deci avem și o idee clară despre o stare de plăcere în care sufletul nostru se află uneori și o reprimăm cu cuvântul cMntoUmra. Dar dacă plăcerea este puțin intensă, spunem bucurie și apoi ^foàz, iar încetul cu încetul intensitatea ideii de plăcere crește până la capătul maxim posibil, spunem jubilare, exultare, răpire, extaz. Acum proprietatea constă tocmai în folosirea unor cuvinte care corespund perfect ideii, după calitatea, culoarea și puterea pe care se dorește să i se atribuie.

fi. Legile proprietății. — Pentru a respecta proprietatea, este deci recomandabil să alegem întotdeauna cuvintele care transmit gândul cu acea extensie și intensitate cu care l-am conceput. Perechile mânz, călăreț, cursar se referă la diferite specii ale aceluiași peñere: cal. Folosind 1 unul atunci când unul dorește să exprime ideea exprimată corect de celălalt înseamnă să jignești proprietatea. Avem deci această primă lege: nu trebuie să folosim cuvinte care fac ideea mai generică sau mai specială, mai intensă sau mai slabă decât ar trebui.

Uneori este ușor să atribui lucrurilor sau conceptelor calități care nu sunt proprii sau să le desemnezi cu cuvinte care au un sens discordant din ele. De exemplu: dacă spunem că luna strălucește, săgeți sau flăcări, păcătuim evident împotriva proprietății, pentru că strălucire, săgeți sau flăcări se poate spune despre soare, dar nu și despre lună, care doar strălucește. De asemenea, jignește bunăstarea să spună, așa cum a făcut deja Botta, bitter ë del (/usto.

Avem așadar această a doua lege în ceea ce privește proprietatea: nu trebuie să folosim cuvinte care atribuie lucrurilor sau ideilor calități care sunt discordante cu acestea.

§ 3 - Pentru claritate -

I. Concept și elemente de claritate. — Cine vorbește sau scrie are în mod necesar intenția de a-și comunica sentimentele și gândurile oricui citește sau ascultă. Dar dacă expresia nu încheie perfect gândul, dacă nu îl lasă să strălucească clar și evident, scopul eșuează, pentru că discursul nu este bine înțeles. Din acest motiv, de mare importanță este darul clarității, fără de care nicio scriere nu poate avea valoare. Este alcătuită din multe elemente dintre care puritatea (1) și proprietatea sunt cele mai importante, deoarece dacă nu folosim cuvinte care sunt specifice limbajului nostru, sau fiind astfel, nu le folosim în sensul lor propriu, vorbirea nu poate reuși ușor inteligibilă. Dar, pe lângă puritate și proprietate, pentru claritate sunt necesare alte două calități, care sunt naturalețea și claritatea.

II. De naturalețe ca element de claritate. — Discursul nostru are ca scop descrierea lucrurilor care sunt

(t) Cu toate acestea, această calitate nu conferă claritate dacă nu respectă o bună utilizare a vieții. Da, s-ar putea umple cu ușurință discuția cu cele mai pure metode ale secolului al XIV-lea și să nu fie clar, pentru că multe dintre acele metode au fost complet abandonate de uzul viu. Părintele Cesari a fost cu siguranță un scriitor foarte

curat, în ceea ce privește alegerea cuvintelor și a manierelor; dar cu siguranță nu foarte clar. De asemenea, este de remarcat faptul că claritatea nu este tocmai inteligibilitate; adică nu este suficient ca un scriitor să se înțeleagă clar. Claritatea constă în transparența gândirii prin claritatea exprimării și este calitatea supremă a stilului și se identifică cu aceasta, incluzând toate calitățile sale.

sau pot fi în afara noastră, ca o grădină, o bătălie, o călătorie, o furtună; sau pentru a exprima idei și sentimente care sunt sau pot fi în noi. Dacă narațiunea, descrierea sau expunerea se face cu cuvinte și forme nepotrivite subiectului; dacă culorile cu care sunt reprezentate lucrurile sunt prea bogate sau prea slabe; dacă proporțiile obiectelor, detaliile faptelor și intensitatea sentimentelor sunt excesiv de mărite sau atenuate, atunci cititorul sau ascultătorul nu își poate forma o concepție clară și precisă a ceea ce dorim să punem în fața ochilor și gândurilor sale, iar discursul este lipsit de claritate. , tocmai pentru că îi lipsește naturalețea. Cuvintele sunt ca culorile. Pentru a exprima un astfel de sentiment și atitudine într-o Sgure sunt necesare astfel de culori, aranjate într-un anumit fel. Același lucru este valabil și în vorbire: pentru a exprima fapte și sentimente către cei rapidi, sunt necesare cuvinte adecvate. Din proprietate vine naturalețea, iar din ambele, claritatea.

III. De ordine ca element de claritate. — Dar nu este suficient ca cuvintele să se potrivească bine cu gândul pe care vrei să-l exprimi; acestea trebuie amplasate corespunzător. Așa cum se întâmplă cu culorile, nu este suficient să le alegeți adaptate la ceea ce doriți să reprezentați, ci este necesar să le întindeți pe pânză cu acea artă iscusită care singură poate trage efecte minunate din ele. Există deci o altă abilitate de observat pentru a obține claritate și este Verdine, care constă în așezarea cuvintelor în modul cel mai potrivit scopului dorit. Ordinea, care este de obicei în gândire și din ea reverberează în vorbire și o guvernează, previne neînțelegerile și

amfibologii (1) (adică expresii cu sens dublu) și plasează toate lucrurile și conceptele în lumina lor naturală. In acest fel lucrurile cele mai importante ies in discutie precum figurile principale dintr-un tablou, iar cele accesorii sunt plasate la mai putina lumina si au mai putina proeminenta, tocmai in felul in care figurile secundare o fac intr-un tablou. Din această; Odată ce s-a făcut acest lucru, intră în joc acel joc iscusit al clarobscurului, așa cum spun pictorii, care dintr-o privire te face să îmbrățișezi și să înțelegi clar întregul (2).

(1) Cunoscutul vers al lui Petrarh păcătuiește împotriva ordinii și, prin urmare, împotriva clarității:

Cuceritorul Alexandru a învins mânia,

căci cine a fost învingător, mânia sau Alexandru? — Deci acest laur:

Viața sfârșitul și ziua laudă seara,

al cărui sens este determinat de discernământul cititorului, nu de plasarea corectă a cuvintelor.

Unii se referă și la acest alt loc din Boccaccio: „Și cum îi era rușine că a scris acest libret la o vârstă mai matură”, unde, spun ei, nu este foarte clar dacă epoca ulterioară se referă la compoziția libretului sau spre rusine ca ' a avut Fautore. Dar trebuie remarcat faptul că majoritatea indică o perioadă ulterioară de timp care se poate referi doar la rușine, așa că nu poate exista nicio amfibologie aici.

(2) Iată un exemplu minunat de ordine în Dante (Inf^ c. xrv):

Mai presus de toate nisipul unei căderi lente

Au plouat foc pe straturi dilatate, Ca zăpada pe un munte fără vânt.

Mai întâi ai reprezentarea locului (peste tot nisipul): apoi modul în care se produce acțiunea (a unei căderi lente); apoi 1 acţiune (piovean)·, apoi materia subiectului (de foc); apoi forma subiectului (dilata); in sfarsit, date fiind toate detaliile, subiectul (clapele). Datorită acestui artificiu, întreaga scenă apare brusc, întreagă sau înfricoșătoare, imaginației cititorului: ceea ce nu ar fi

§ 4. — De comoditate.

Când cuvântul este în corespondență perfectă cu gândul, atunci spunem că proprietatea este respectată. Dar toată lumea vede că aceasta este o proprietate materială, absolută, care se află în întregime în propriul sens al cuvântului. Acum există o altă proprietate, pe care o vom numi ideală, și aceasta presupune ca anumite expresii să nu fie folosite uneori, chiar dacă sunt proprii în sine, pentru că nu sunt convenabile în raport cu ideea pe care trebuie să o semneze. Oricine, de exemplu, ar descrie un duel într-un mod viu și serios și ar concluziona: „Titius și-a înfipt în sfârșit sabia în hepa lui Gaius” ar păcătui împotriva acestei proprietăți ideale, deși proprietatea materială și absolută cu cuvintele hepa și împingere deși respectată. Faptul este că la povestea serioasă, știu

Știu că poetul urmase o altă ordine, cum ar fi, de exemplu, foi de foc dilatate plouă încet peste tot nisipul. Sunt eu, dar nu s-a pierdut totul efectul artistic? Și Petrarh:

Singur și chibzuit, măsor câmpurile cele mai pustii cu pași târzii și încetini.

Aici poetul se pune în fața noastră în singurătate sau în durere cu acele două cuvinte care se remarcă în plină lumină în frumosul început al sonetului. Apoi ne face cunoștință cu locul (câmpurile cele mai pustii); nici nu putea separa conceptul solitudinii sale dureroase de

cel al câmpurilor pustii unde rătăcea. Odată ce starea și locul au fost clarificate, vine acțiunea (co) și apoi, prin intermediul unei imagini (sau al figurii), modul în care se realizează acțiunea; pentru că rătăcirea singur, gânditor, cu capul plecat (cum e firesc să înțeleagă aici) și cu pași încetini, aproape că parcă măsoară câmpurile. Schimbați plasarea cuvintelor sau le pierdeți efectul pictural și minunat.

- I9 -

a considerat că utilizarea unor fraze vulgare ca acestea nu este adecvată. Astfel, când Petrarh spune:

Eu modelez cu mândrie durerile de travaliu italiene,

și în altă parte vorbind despre Italia și italieni:

Acum într-o cușcă

Fiarele sălbatice și turmele blânde cuibăresc împreună, astfel încât cei mai buni geme mereu,

în mod evident, păcătuiește împotriva convenabilității, deoarece farfuria trivială este nepotrivită nobilului concept al Italiei și nici Italia nu poate să semene în mod convenabil cu o cușcă. Astfel, comoditatea poate recomanda și folosirea cuvintelor vulgare atunci când acestea se potrivesc bine oamenilor sau lucrurilor la care se referă; Infernul lui Dante este un exemplu continuu în acest sens. În xxx* Canto găsim epa folosită convenabil cu privire la cearta vulgară dintre Sinone și Maestrul Adamo:

Și-a lovit epa croia cu pumnul.

§ 5. — De eleganţă.

Eleganța este cea mai complexă dintre calitățile discursului uman, cea mai puțin ușor de realizat, cea mai ușor de exagerat și degenerat în defecte foarte grave. Este alcătuit din mai multe elemente, pe lângă respectarea tuturor celorlalte calități menționate până acum: puritate, proprietăți, naturalețe, claritate și comoditate. Modul de a concepe și de a colora gândirea, alegerea expresiilor, conjuncțiile, particulele, așezarea cuvintelor, trunchierea lor, spiralele propozițiilor și propozițiilor, sunt toate detalii care, luate împreună, dau mai mult sau mai puțin.

- 20 -

de eleganţă vorbirii, după priceperea şi bunul gust al scriitorului. Eleganța înseamnă, așadar, că nu știu ce lucru grațios, elegant, ornamentat, atrăgător poate avea un scris într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar este o calitate cu totul aparte ale cărei reguli nu pot fi nici predate, nici învățate, întrucât totul depinde de doar doi maeștri pe care i-am menționat deja: expertiza și bunul gust al scriitorului. Trebuie doar să aveți grijă ca ornamentele să nu fie excesive, altfel, în loc să faceți discursul mai grațios, se cade în academic, manierat, umflat sau afectat. În literatura latină, de

exemplu, Vergiliu, Horaţiu, Catul şi Cicero sunt eleganti; Salust, Lucan și Glaudian sunt maniere. În literatura italiană, Caro, Porzio, Giambullari, Gozzi sunt eleganti; foarte elegant, chiar prea elegant, Firenzuola și Bartoli; Giordani este academic, Boccaccio și Sannazzaro sunt maniere; Marini este umflat.

§ 6. — De armonie.

I. Conceptul de armonie. — Chiar și armonia, ca și eleganța, provine dintr-un complex de calități extrem de greu de analizat. Constă din sunetul pe care discursul îl dă în părțile sale și în ansamblu și depinde de gustul scriitorului și de natura limbii. La latini armonia perioadei (numerus) a avut o importanță și mai mare decât pare să aibă la moderni (1). În literatura noastră însă

(1) Rectorii! sunt deosebit de încântați de araioma imt-tatwa, care are loc mai ales în vers și face tocmai sunetul pe care lucrul despre care se vorbește îl are în act. Anumit

mulți scriitori, educați la școala latină, s-au arătat cărturari ai unei anumite armonii a epocii, este suficient să-i amintim printre mulți pe Boccaccio, Della Gasa, Giambullari, Bartoli, Segneri și, mai nou, Giordani. La alți scriitori, și mai excelenți pentru virtutea stilului, armonia este generată de o strânsă corespondență între gândirea perfect concepută și expresia perfect adaptată pentru a o primi și reda.

armonia obține efecte admirabile chiar și cu instrumentul nu ușor de îmblânzit al cuvântului; dar orice combinație artificială de propoziții care dau un sunet sau altul nu trebuie socotită frumoasă, pentru că artificiul ia întotdeauna naturalețea și adevărul și, în consecință, și perfecțiunea. Adevărul este că, la fel cum cuvintele sunt consecința lucrurilor (nomina stmt consquentia rerum, așa cum spuneau filosofii Evului Mediu), ele au o intonație foarte potrivită calității lucrului pe care îl exprimă. De exemplu, observați, printre o mie și o mie, următoarele voci: suspin, suspin, adânc, dulce, prăpastie, grozav, ștampilat, urlet, urlet, solemn, groază, întuneric și vedeți dacă ceea ce nu se manifestă în sunet prea expres Pentru marii scriitori gândul deja îmbrăcat în mod natural în cuvântul cel mai potrivit părăsește mintea, iar armonia nu este altceva decât un element natural al acestei proprietăți. Dacă, pentru a-și exprima afecțiunile blânde și dulci, scriitorul a folosit cuvinte mari aspre și puternice, ar jignit cuviința și naturalețea. Chiar și idiotului de rând, când vorbește mișcat de vreo afecțiune, cuvântul este colorat cu acele culori și acel sunet care corespunde cel mai bine afecțiunii respective. Pentru a te convinge de asta, este suficient să citești ceva din poezie populară. Vom da aici mai multe exemple de; clasicii noștri să arate că mai bine decât artificiul de a imita un sunet dat cu cuvinte, la poeți există un sentiment viu și profund al lucrului exprimat și, prin urmare, expresia este vie și adevărată în sens, în culoare, în sunet.

Să vedem maximul Dante. El descrie astfel întunericul abisului infernal.

Întunecat, adânc și nebulos

Atat de mult, incat mi-am lipit fata de fund

Nu am putut discerne nimic acolo.

precum amprenta și armonia interioară. Dintre cei nu mulți dintre noi, Machiavel1 și Deopardi sunt de natură asemănătoare.

П. Legile formale ale armoromului. - Dacă nu se poate spune, nici fără bun gust și ureche bine formată, în ce constă armonia vorbirii, se poate clarifica însă cu ușurință care este scopul. Vrem deci să evităm întâlnirea multor vocale, care dă naștere la hiatus, și iată

În altă parte, abandonând o crenguță de frică:

.......Așa că am lăsat vârful să cadă, și am fost ca Thunder care se teme.

Și vuietul unei furtuni.

Am ajuns într-un loc tăcut de toată lumina, care urlă precum marea într-o furtună dacă este bătută de vânturi contrare.

Și oroare mândră a unei păduri nu se dezvăluie în grosolănia acestor versuri?:

... am pornit printr-o pădure care nu era marcată de nicio potecă - nu frunziș verde, ci o culoare închisă. Nu ramuri drepte, ci noduroase și înfășurate.Nu erau mere, ci bețe cu tulpini.

CEL! Astfel Tasso scoate sunetul trâmbițelor infernale:

Cheamă-i pe cei care încurajează Umbrele Eterne acolo sunetul răgușit al trompetei tătare.

Pariài, astfel, scâncetul unui câine bătut:

.......Aita, aita, zise Parca.........

acolo Foscolo ororile nocturne ale unui cimitir:

Iar hupa iese din craniu unde luna se modelează și flutură pe crucile împrăștiate pe teritoriul funerar, iar murdăria acuză cu Singulto jalnic razele de care stelele sunt evlavioase mormintelor ohliate.

îngroșarea consoanelor care dă naștere la cacofonie Evitați reapariția acelorași silabe sau consoane și serii excesiv de lungi și neîntrerupte de monosilabe, bisilabe și cuvinte sesquipede. Evitați trunchierea dură a cuvintelor, ruperea vorbirii în părți prea mici; aglomerarea multor incizii care învăluie și umflă un singur membru; în sfârșit egalitatea monotonă în rândul propoziţiilor şi în alcătuirea şi aranjarea propoziţiilor.

Capitolul П.

Modalități și atitudini particulare

Vorbire simplă.

§ 1. – De limbaj figurat.

cel. Conceptul de limbaj figurat. – Omul nu își exprimă întotdeauna gândurile în cele mai simple și mai potrivite forme și moduri. Uneori, din cauza necesității de a da mai multă eficacitate și evidență conceptului, și chiar mai des datorită unei anumite mișcări naturale și a unei anumite călduri a imaginației, gândul este colorat, pozat, configurat, s-ar putea spune, într-un mod oarecum diferit. și cu siguranță mai viu și mai frumos decât obișnuit. Să presupunem că trebuie să exprimăm ideea de timiditate. Pentru a fi foarte clar pentru ascultător, recurgem la

J

răul în care fiecare recunoaște această calitate ca fiind proprie: iepurele sau iepurele; și îl luăm ca o comparație cu persoana despre care vorbim, spunând: „Gaius e timid ca un iepure”. În această propoziție există deja ceva care depășește noțiunea pură și simplă a timidității lui Caio. Conceptul acestei timidități se configurează viu în gândul vorbitorului și capătă, de asemenea, o figură vie și eficientă în exprimare prin comparație, care la rândul său întărește și sculptează ideea în mintea ascultătorului.

Să ne uităm la un alt exemplu. Să presupunem că un profesor întreabă: „Ai întins cerneala pe carte?” » Cel mai simplu și obișnuit mod de a răspunde negativ este, fără îndoială: „nu”. Dar elevul exemplar nu se mulțumește cu simpla negare. Vrea să îndepărteze din sine orice umbră de suspiciune și să se afirme ca incapabil de asemenea capricii și, în loc să răspundă cu un nu, domnule, îi pune profesorului o altă întrebare: „Crezi că aș face lucruri asemănătoare?”. ». În această întrebare răspunsul negativ este deja implicit și, mai mult, există acel fel de uimire dureroasă și resentimente nobilă care se naște firesc în sufletul celor care sunt acuzați sau bănuiți fără motiv. Acest mod complex de a concepe și exprima gândirea, ca să spunem așa, este de obicei numit limbaj figurat; care nu este un simplu ornament al vorbirii, nu este un simplu artificiu al propozițiilor și al expresiilor, ci un mod special care menține gândurile noastre formându-se și luând culoare în mintea noastră.

II. Diferite specificații ale limbajului figurat. – Autorii cărților de retorică folosesc limbajul figu

a creat diverse diviziuni, în primul rând distingând traducerile de figuri și figurile de gândire de cele de stil.

Traduse (sau tropi, τρόποι) sunt acele moduri prin care un cuvânt sau o expresie este transpus dintr-un sens în altul; adică pentru a da mai multă claritate și viață conceptului la care apelăm la altul, din care scoatem noțiuni și expresii capabile să-l reprezinte.

Cifrele, în schimb, sunt acele modalități care, deși depășesc ordinea simplă și obișnuită a vorbirii, nu au nevoie să recurgă la un alt concept, ci se manifestă prin expresii speciale sau printr-o colocare specială a cuvintelor. Și să presupunem că se manifestă pentru a clarifica o dată pentru totdeauna că figurile nu constau (sau cel puțin nu ar trebui să fie niciodată) dintr-un ·· un joc artificial de cuvinte; dar, merită repetat, ele sunt un mod special în care gândul este conceput și configurat în mintea noastră și, așa cum a fost configurat în interior, se manifestă cu acea calitate și acea ordine de cuvinte care sunt cel mai potrivite pentru a reprezenta ea în întregimea sa. Ei bine, cuvântul, așa cum am văzut deja, nu este altceva decât instrumentul pe care îl folosim pentru a reprezenta, adică pentru a face să trăiască în afara noastră și a-i face pe alții să vadă ceea ce trăiește și noi singuri vedem în interiorul minții noastre. Din aceasta rezultă deci clar că nu putem accepta împărțirea pe care mulți o fac între figurile de cuvinte și figurile de gândire; pentru că, chiar dacă figurile se manifestă mai mult sau mai puțin necesar prin cuvinte, nu se poate uita că toate provin în mod egal din gândire.

Vom împărți, așadar, traducerile în opt specii: similitudine, metaforă, alegorie, sinecdocă, metonimie, ironie, hiperbolă, apothecar.

Vom împărți figurile în unsprezece specii: polipoză, prosopopee, antiteză, perifrază, eufemism, apostrof, interogație, repetiție, reticență, preteriție și epifonem (1).

§ S. — Trope sau traduceri.

I. De asemănare. — Se întâmplă adesea ca, pentru a ne face gândirea mai clară și mai vie, să o validăm prin extragerea unor note de similitudine dintr-un alt concept sau fapt de cunoaștere sau inteligență mai ușoară sau mai universală; atunci hai sa facem o comparatie. Acesta este exemplul atașat mai sus Caio este umed ca un iepure. Deoarece timiditatea iepurilor este universal cunoscută, am luat-o ca o comparație pentru a face clar și sigur gândurilor altora ceea ce am vrut să înțeleagă, adică timiditatea lui Gaius.

Simile este cel mai frecvent dintre tropi, pentru că acea facultate intelectuală a noastră, care se numește asociere de idei, ne prezintă în mod firesc calități și note similare sau asemănătoare, care servesc la evidențierea lucrurilor pe care dorim să le exprimăm. Sunt plin de asemănări

(t) Aici nu sunt de acord cu alți tratatatori care plasează asemănarea dintre liguri și îi fac să apară ca un filatex interminabil, adăugând la gradație, Vasindeto, polidndeto, accentul, congerie și așa mai departe. În felul acesta, în fiecare cuvânt, chiar și în cel mai umil vorbire, ar exista o figură; fără a remarca faptul că unele se bazează

pe artă și sunt în general de evitat, cum ar fi gradația, din care există un exemplu slab în opera mult admirată a lui Tasso:

Nu lăsa niciodată fierul să plece decât dacă lovește, sau ridică o rană pe care nici măcar nu o face și nici nu provoacă o rană pe care să nu o ia din sufletul altuia.

toate scrierile, deopotriva proza si versurile, atat antice cat si moderne.In acele locuri, in acele vremuri, in acele genuri si in acei autori care au ca dar firesc o mare vioitate a imaginatiei, sunt mai dese, splendide si pitoresti. Pentru a da un exemplu clasic al acestui trop, ne vom aminti acel loc în care Dante, cu pictura unui fenomen natural universal cunoscut, vrea să arate cum cuvintele lui Virgil îi redeschiseseră sufletul spre speranță și curaj:

Care flori din gerul nocturn Aplecat și închis, atunci ce! numai că le albește, așa că îndreptați-le pe toate, deschideți-le tulpinile. Iată ce m-am făcut din virtutea mea obosită.

Similitudinea este vicioasă dacă nu este naturală și de conceput. Natural este atunci când asemănarea vine spontan, asemănarea fiind certă și evidentă între lucrurile comparabile. Convenabil este atunci când afinitatea notelor găsite între un lucru și altul nu jignește demnitatea lucrului comparat sau a celui luat ca termen de comparație.

A metaforei. — Metafora are o comparație ca fundament ideal. Scoateți din comparație particula care leagă cei doi termeni ai comparației, eliminați cuvântul care semnifică calitatea prin care se face comparația și veți avea metafora. Astfel, de exemplu, din similul „Caius este timid ca un iepure” eliminăm termenul care exprimă calitatea prin care Caius seamănă cu un iepure, adică timid; înlăturăm particula ca, care este expresia formală a comparației, și avem frumoasa metaforă „Caius este un iepure”. Rezultă deci că avem metafora

când un lucru, calitate sau acțiune este exprimat cu un cuvânt care înseamnă alt lucru, calitate sau acțiune, dar care are corespondență sau asemănare cu primul.

Aceleași reguli se aplică metaforei ca și comparației; mai presus de toate trebuie să fie firesc și convenabil. Este un defect natural dacă un concept este considerat ca să ia forma unui alt concept care îi respinge, cum ar fi acestea:

« Transpirați, o, focuri, pregătiți metale. »

„ Bronzurile tale servesc lumii ca o minge. »

Ideea de a transpira este respingătoare ideii de foc, la fel cum este respingătoare să-ți imaginezi că lumea ar putea servi drept minge pentru un tun.

Este un defect de comoditate atunci când ceva primește numele de altceva decât ceea ce este discordant în demnitate și natură, cum ar fi cel deja menționat de Petrarh:

Acum într-o cușcă (Italia!)

Fiare sălbatice și turmă blândă

Cuibărit astfel încât cei mai buni să geme mereu.

Unde se remarcă și lipsa de corespondență în expresiile metaforice, pentru că cuibaritul nu este nici fiarelor, nici turmelor și nu prea se pretează nici măcar pentru cuști.

ILI. De alegorie. — Alegoria este o metaforă continuă și s-a lucrat deja, mai ales pentru a îmbrăca lucruri serioase care nu sunt în general înțelese și acceptate, precum ideile politice, preceptele morale și religioase și altele asemenea, cu forme atractive și magnifice. Astfel, de exemplu, Divina Comedie a lui Dante este în întregime o alegorie, compusă tot din

multe alegorii parțiale, precum figurile lui Dante

1 însuși, Virgil, Beatrice, Cato, Lucia etc., etc. O alegorie este cântecul lui Petrarca, care începe:

„O femeie mult mai frumoasă decât Soarele”

care femeie este, după poetul, Slavă. Și aici trebuie remarcat faptul că un recurs al alegorii este adesea de a da numele, aspectul, acțiunile și cuvintele unei persoane reale unor concepte abstracte, cum ar fi gloria, înțelepciunea, virtutea, averea și altele asemenea. Aceasta se numește personificare. În cântecul amintit mai sus, Petrarh, pentru a arăta cum gloria vine numai din virtute, face să vorbească gloria personificată într-o femeie frumoasă, care îi arată poetului o altă femeie și mai frumoasă care în sine personifică virtutea.

Uneori, în loc să dea lucrurilor sau conceptelor abstracte forme și operații umane, se adoptă o abordare opusă, oferind oamenilor formele și obiceiurile lucrurilor neînsuflețite. 11 Testi, vrând să muște mândria unui om puternic, îl înfățișează sub alegoria unui pârâu:

Pârâu mic mândru

Ch'ignobil Usturoi de sursă neclară

11 Crăciun întunecat

Ai avut printre ororile muntelui aspră,

Și deja cu pași lenți

Săracă de ape bateți pietrele, Nu faceți așa zgomot, Nu vă întoarceți atât de rău către Aagellar malul; Ghè deși mai puțin de gel lichefiat îți crește valul, august va sosi în curând Uscător de umflături.

Horațiul latin, dorind să avertizeze cetățenii din jur

— 30 —

la pericolele războiului civil, reprezintă republica într-o navă:

O na vis, referent pe mare, noul Fluctus? 0 lira actorie? Forti ter ocupa Portum..........

Apologeții, în care lucruri neînsuflețite sau animale sunt făcute să vorbească și să acționeze pentru a evidenția un adevăr moral, sunt multe alegorii. Același lucru este valabil și pentru pildele evanghelice și multe mituri ale antichității clasice.

IV. De sinecdocă. — Sinecdoca constă în -Exprimarea unifică cu un cuvânt care înseamnă altul, atâta timp cât acesta îl conține pe acela sau este conținut de acela. Astfel are loc sinecdoca;

л) când denumirea doliu pentru petrecere sau petrecerea pentru doliu.

Exemple:

„Lumea este oarbă și tu vii din ea. »

(Aici lumea este pentru bărbați și eu fac parte din ea).

„Nu și-a păstrat gena uscată din milă. »

(Geana este parieta ochiului).

b) genul pentru specie sau specia pentru gen: Exemple:

„O, suflet binevoitor și binevoitor. »

(animalul este un gen în loc de specia om).

„Acesta nu se va hrăni cu pământ sau cosin”

(cotonul este o specie în loc de metale prețioase, generic)

c) pluralul pentru singular sau singularul pentru plural:

— 31 —

Exemple

« Și nepristinii Catoni și Patricienii. S —

„Arabul, partul, sirianul L-a auzit în predica sa. » —

(Aici ne referim la toți arabii, parții și sirienii):

ri) contează pentru ceea ce este compus din el:

Exemplu:

« Când Giaeon din Pei am împins brazii în mare. »

{brazi pentru corăbiile care sunt făcute din ei).

V. Despre metonimie. — Constă în exprimarea unui lucru cu un cuvânt care exprimă altul, care are o relație foarte strânsă și necesară cu acesta. Metonimia apare mai ales:

a) când efectul este exprimat în locul cauzei, sau cauza în schimb este delicată.

Exemple:

„Dar o durere m-a lovit în urechi”

(cauza dureroasa, datorita plangerilor care au fost efectul).

„Unde apa Tibrului este sărată”

(salata este un efect pentru cauza: se varsa in mare).

„Pentru ca pământul pământesc să fie vopsit cu sânge barbar. »

(Aici totul este o metonimie care exprimă efectul vopsirii pământului cu sânge pentru cauza, care este a lupta).

b) ^rezumat pentru beton:

Exemplu:

« Când Alpii Hchcrmo stau între noi și furia germană. »

(Aici avem furie germană, abstractă, în loc de germani furioși, concretă).

c) Instrumentul pentru munca produsă cu acesta:

Exemplu:

„Și elocvența ta să-și arate aici virtutea

Acum cu limba, acum cu cerneluri lăudate. »

{Limba este un instrument în ceea ce privește discursul vorbit: cernelurile sunt un instrument în ceea ce privește cărțile care sunt scrise cu ele).

d) Contine pentru continut, posesorul pentru lucrul posedat, semnul pentru lucrul semnificat, Paulare pentru opera sa etc.

TU. De ironie. – Constă în exprimarea unui gând complet opus a ceea ce înseamnă cuvintele.

Exemplu:

„Bucură-te, Fiorenza. pentru ca esti grozav

Asta bate aripile pe mare și pe uscat

Și în iad numele tău se răspândește..."

Când ironia îi rănește amarnic pe cei împotriva cărora este îndreptată, se numește sarcasm. Deci Dante:

« Tu bogat, tu cu pace, tu cu înțelepciune;

Dacă spun adevărul efectul ne ascunde. »

VII. De hiperbolă. – Este o expresie foarte frecventă chiar și în vorbirea obișnuită și constă în exagerarea lucrurilor, chiar și prin metafore sau comparații. Astfel, Monti:

4 ■ · . . piciorul este lent

Că melcii în comparație sunt melci. »

Vili. De antonomazie. – Constă în a însemna oameni și lucruri cu cuvinte care le exprimă

un grad observator al calităților lor, sau al originii lor, sau al patriei lor, sau al artei lor și așa mai departe. Astfel, se vorbește prin excelență să-l numim pe Dante poet, Cicero V Arpíñate, Garibaldi eroul lui Marnala, Vittorio Emanuele Domnul rege, Achille Pelile; un om răbdător un Iov; un prieten credincios este un Achates. Se mai spune prin excelență Peru, California mea, pentru a indica locuri naturale bogate și fertile, sau mare bogăție etc., etc.

§ 8. – Dintre figuri.

I. Deiripotipoza. – Aceasta se numește o descriere vie și perfectă a oricărui lucru sau persoană. Astfel citim în cântecul lui Leopardi către Italia:

Ca un leu de tauri într-o turmă

Acum sari la cel din spate si sapa-i spatele cu mainile tale,

Acum acest flanc mușcă acum coapsa aceea;

Printre mulțimile pierdute s-a înfuriat mânia sânilor și virtuții grecești. Vedeți cai și cavaleri în decubit, Vedeți-i împiedicând pe cei învinși

Căruțele și corturile căzute au fugit

Și alergați printre primii

Palid sau dezordonat este acest tiran;

Am venit infuzați și vopsiți

eroi greci de sânge barbar. Cauza pierderii de necazuri infinite, încetul cu încetul biruit de răni. Una cade peste alta.

II. De prosopopeea. — Această figură este foarte asemănătoare cu αΙΓφοφοδί o constă în atribuirea vieții și a sensului unor lucruri neînsuflețite sau abstracte, făcându-le o reprezentare vie

Fi Hit, ÆiÆJhta «Cv

8

sentanone. Iată ce spune Petrarh despre Roma când îi spune lui Cola da Rienzi.

Si-au pus mana in parul acela venerabil Sigur si in impletiturile lene, Ca sa iasa lenesul! noroi.

Și Ariosto are această prosopopee a fraudei:

« Avea o față plăcută, o rochie cinstită, o întorsătură umilă a ochilor, un mers grav, un discurs atât de benign și atât de modest încât părea că spunea Gabriel; Bucură-te. Era năzdrăvană și deformată în orice altceva, Dar ea a ascuns aceste trăsături rele Cu o rochie lungă și largi și sub ea otrăvită avea întotdeauna un cuțit,

ΠΙ. DeH'antiteei. — Constă în contrastarea conceptului cu conceptul, pentru a evidenția mai bine calitățile unui lucru prin intermediul contrariilor. Acea zicală a lui Salust se bazează pe copii:

«Concordia parvee res creecunt, discordia maxim» dilabunlur. »

Antiteza lui Dante este minunată:

< Nu frunze verzi, ci de culoare închisă; Nu ramuri drepte, ci noduroase și înfășurate.Nu erau mere, ci bețe cu cele umbrite. »

Cu toate acestea, acestea de la Tasso sunt tensionate și condamnabile:

„O, minune al iubirii, care împiedică scânteile să plângă și luminează inimile în apă! »

< Forsennata a strigat: o, tu, care aduci o parte din mine cu tine, lasă o parte din mine, sau iei una, sau dai pe cealaltă, sau dai moartea împreună la amândoi........»

Și mai rău este aceasta a lui Marini, care vrea să descrie Iubirea:

« Râs lipsit de lumină, Argo legat la ochi, Prunc bătrân și copil mic anticean, Învățat ignorant, înarmat gol, Vorbitor mut, cerșetor bogat, Eroare diletantă, tânjit după durere, Rană crudă a unui prieten plin de compasiune, Pace războinică și calm furtunoasă, Inima simte că sufletul nu o înțelege. »

ΓV A perifrazei. - Așa ne întrebăm acea cifră prin care, în loc să indică oamenii sau lucrurile prin numele lor, ei sunt desemnați cu o oarecare întorsătură de frază care semnifică fie propria lor calitate, fie Tuffitelo, sau similar. Astfel Petrarh a iubit Soarele: este planeta care distinge orele; fă-o din nou: « începe frumoasa țară a Apeninilor, marea înconjoară și este Alpi. În Dante, Soarele este numit „planeta care conduce forajele altora pe fiecare stradă” iar Italia „țara frumoasă în care se cântă muzica”, „grădina imperiului” și Dumnezeu „adversarul oricărui rău”. regele universului”, „cel a cărui cunoaștere a doliului transcende”, „cel care mișcă totul”. »

V.   De eufemism. — Acesta este numele acelei figuri pentru care se încearcă să facă un gând supărător mai puțin înțepător, sau ceva mai puțin josnic sau ticălos, folosind o expresie care o înmoaie și o înnobilează. Așa că în loc de brut a murit, spune Petrarca:

Sufletul fericit a plecat în pace;

și Manzoni pe 5 mai:

El a fost. .

- 36 -

Acesta este un eufemism minunat al lui Parìnì, adică cele mai ignobile oale de cameră:

< Aici plebei lares Din argilele dispretuite De umorile putrede si rei Toarna izvoare indiscrete. »

TU.   A apostrofului. — Constă în a adresa cuvântului excita unor persoane sau lucruri prezente sau care reaprinde imaginația vorbitorului sau scriitorului care se înfățișează ca prezent. Apostroful lui Dante pentru Italia este atât de faimos.

„Vai, slujitoare Italia, cămin al durerii. »

Și Petrarh:

„Italia mea, deși vorbirea este în zadar. »

Este Filmala:

„Italia, Italia sau tu a cărui soartă am făcut-o. »

Și Leopardi:

< O Patria raia, văd zidurile și arcadele. » (1).

VII. De întrebare - Această cifră frecventă, sau mai degrabă abuzuri, are loc atunci când nu din nevoie

(1) Apostroful este folosit apoi ca un simplu expedient din motive de varietate sau combinație ritmică sau retoric en-fa. Zanella, de exemplu, un poet destul de pedepsit, folosește un apostrof de dragul rimei unde spune (La vigila):

Nu cine riscă

Din pavilioanele tale de dig, o, soare, era pământ și mări

Opaca din această masă rotativă.

Întrucât nu există aici o comoditate stilistică de a apela la directă «ia jrso, poetul ar fi spus cu siguranță: aíX i ! ГИСк'*° ìwo' pavilioane îndepărtate soie, dacă nu aveai nevoie de o rimă ari în loc de plug-

răspuns, dar pentru a excita sufletul vrem să-i facem pe alții să accepte gândurile noastre, sau rămânem în îndoială cu privire la un concept sau decidem asupra lui. Un exemplu al primului caz este locul admirabil al lui Manzoni.

În ce ținuturi sălbatice©, dincolo de care a murit Spune atât de barbar un nume floare așa se adună, Care nu știe de altarele tale mitice

Pragurile binecuvântate?

si asta de la Parini:

<s De ce îmi tulbur sufletul? Îmi doresc aur și onoare, dacă Atropos este aproape de a-mi tăia viața? i>

Un exemplu de a doua cale, pe care unii o numesc și îndoială, ar fi acesta de la Tasso:

„Acum ce vei face? Ar trebui să o lași pe arcul gol așa, între viu și mort? »

Vili. Repetiție — Repetiția apare atunci când conceptele care ne ocupă puternic gândurile sunt repetate la intervale scurte de timp. Golul Dante:

* Pentru mine te duci în cetatea îndurerată, Pentru mine te duci la durerea veșnică Pentru mine te duci printre oamenii rătăciți- »

Și în altă parte.

«........Virgil ne lăsase idioţi

Din aè: Viryih'o, cel mai dulce tată, VOythb o pe care mi l-am dat pentru sănătatea mea. »

Când aceleași cuvinte se repetă unul după altul, atunci pentru unii nu mai există repetare, ci dublare. Astfel ar fi o dublare în apostroful mai sus amintit al Filicelei;

„Italia, Italia, tu a cărui soartă am făcut-o. »

- Da -

si in acest loc din Monti:

„Și nu mă mulțumesc cu rușinea hoțului sincer Rotto al oilor dragi, barul, f ДрН,” smulge-l din partea lui. »

IX. De reticență. – Această cifră se obține atunci când, din cauza căldurii pasiunii, sau din cauza unei îndoieli apărute brusc în sufletul celui care pleacă, propoziția este tăiată la mijloc, dar întotdeauna în așa fel încât ceea ce rămâne nespus să poată să fie ușor de înțeles. Deci rata:

„Ce... ce... a vrut să spună, dar între timp știa ce era pe cale să urmeze descântecul. »

si Dante:

Chiar și pentru noi va fi mai bine să biruim înțepătura, a început El; daca nu......deci nu s-a oferit.....

O, cât de mult îmi ia ca alții să ajungă aici! »

X. De preteriție. – Acesta este un dispozitiv prin care cei care vorbesc sau scriu dau impresia că nu vor să spună ceea ce spun de fapt. Astfel Petrarh:

« Cesare tac asta pentru fiecare plaja

L-a făcut pe Verbe sangvin

Spune-le unde a fost plasat fierul nostru de călcat. »

Și Bursucul:

Tac că a fost din arme și ingeniozitate

Cilicia îl îmblânzește pe bunul Tancredi;

Tac că acolo unde nevoia și timpul bate, sunt gata, mintea mea este fermă, sufletul meu este îndrăzneț. Unii dintre noi suntem primii văzuți purtând fierul sau fața dintre o mie de morți. »

XI. A epifonemului. – Este o propoziție morală în formă preponderent exclamativă, care se încheie adesea

concluzia unor fapte sau gânduri enunțate anterior. Astfel avem la Petrarh:

„O, viața noastră, care este atât de frumoasă la vedere,

Cât de ușor se pierde într-o dimineață

Ceea ce se dobândește cu mare dificultate în mulți ani. »

ɵ altundeva:

« Vezi cât de des greșește judecata umană1. »

și Manzoni în Numele Mariei:

«........Oh târziu

Sfatul nostru! O mincinos al intențiilor omenești Antiveder! »

Dar, strict vorbind, nici epifoiema nu trebuie numărată printre cifre.

PARTEA P.

STILISTICA ITALIANĂ PABTICÜLAKE

Capitolul I.

De stilul italian.

cel. Există un stil specific fiecărei limbi. ■— În primele pagini ale acestei cărți s-a remarcat deja că fiecare limbă are anumite forme stilistice particulare, care provin tocmai din natura gândirii oamenilor care o vorbesc. Cât de adevărat este acest lucru este dovedit imediat. Ar fi imposibil să scrii o pagină de bună latină cu perioada și manierele potrivite unei pagini de bună franceză a secolului nostru; la fel cum ar fi imposibil să scrii o pagină de franceză acceptabilă, turnând-o în modelul lui Cicero. Și am dat exemplul latinei și francezei, pentru că sunt două limbi de natură complet opusă: prima este cea mai sintetică dintre limbile literare; acesta este cel mai analitic. Mai mult decât atât, chiar lăsând deoparte exemplul practic, se poate lua teoretic drept demonstrată afirmația că fiecare limbă are propriile obiceiuri stilistice, atunci când se consideră că limbajul este materialul cu care gândirii i se dă viață exterioară. Acum se știe că dacă problema variază, arta artei trebuie să varieze

folosindu-l, din același motiv că o clădire de marmură nu se construiește în același mod ca o clădire de lemn, iar un pod de lemn nu se construiește la fel ca un pod de fier.

II. Ceea ce înseamnă limbaj sintetic și limbaj analitic. — În primul rând, vrem să repetăm că aceste calități diferite ale limbilor provin din gândirea diferită, din geniul diferit al oamenilor care le vorbesc. Dacă un popor are obiceiul natural al intelectului de a fi capabil să îmbrățișeze imediat într-un întreg, ca dintr-o singură lovitură,

întregul concept cu toate modificările și circumstanțele particulare care

10 determina, atunci se spune că are gândire sintetică. Iar limbajul, niciodată un interpret fidel al gândirii, este perfect potrivit să-l reprezinte ca un întreg organic, astfel încât acest întreg să fie apoi prezentat în întregime și bine contopit minții cititorului; care în același timp și cu o privire rapidă îmbrățișează nu numai conceptul principal, ci și toate circumstanțele particulare care îl modifică și îl completează. Poporul latin avea această facultate într-un grad excelent printre toți, așa că limba latină este cea mai sintetică dintre toate.

Popoarele moderne în general concep gândirea oarecum diferit. Mai întâi au noțiunea de concept principal, apoi formează treptat ideea accesoriilor; încât în expresie să nu mai ai totul

11 gânduri fuzionate într-un singur membru sau perioadă, dar aveți un prim membru care conține conceptul principal și apoi mulți membri care conțin conceptele secundare. Acest mod de a concepe și de a exprima gândirea se numește analitic și este tipic tuturor popoarelor

modern şi mai ales francez. Pentru a clarifica mai bine acest lucru, vom da un exemplu. Să luăm acest loc de Gozzi, care dintre autorii noștri împarte între sintetic și analitic:

Deoarece este o mare mizerie să fii mereu bolnav, este o condiție proastă să fii mereu sănătos; unul şi celălalt fiind acele două extremităţi pe care filozofii ne interzic să le atingem.

În această perioadă există două membre, dintre care al doilea este unit cu primul prin intermediul celui mai îngust dintre ligamente, forma gerundivelor. Propoziţia secundară a primei este o comparativă, cele din a doua sunt o relativă şi o dependentă; din care rezultă că unul și ceilalți sunt foarte strâns împachetate și unite cu cel principal, iar cele două membre formează astfel un întreg destul de strâns și topit. Dar dacă același gând ar trebui să fie exprimat de un om foarte modern care nu a fost, ca Gozzi, un savant al artei stilului și un savant al studiilor clasice, ar apărea fără îndoială ceva asemănător cu acesta:

Este o mare mizerie să fii mereu bolnav, dar nici măcar nu este o condiție bună să fii mereu sănătos. Atât una, cât și cealaltă sunt două extreme, iar filosofii spun că nu trebuie să le atingem.

Această a doua cale ar fi analitică. De fapt, vedem prima propoziție enunțată ca de la sine, fără a avea nicio urmă că ideea continuă și se extinde la alte concepte. Un altul este apoi atașat de el cu o legătură artificială, care este dar adversativ. În perioada lui Gozzi, însă, cele două propoziții sunt unite prin comparații, în virtutea cărora din primul cuvânt este prezentată apoziția unei idei paralele care va fi exprimată într-o a doua.

a doua propunere. Dacă Gozzi a scris așa, înseamnă că acest concept dual a apărut imediat, topit într-unul singur, în gândul lui; în timp ce o persoană foarte modernă ar scrie mai mult sau mai puțin după exemplul pe care l-am dat mai sus, tocmai pentru că gândurile sale ar veni doar în prim-planul ideii principale, după care ar concepe o modificare, exprimată aici cu particula dar. Să vedem acum același gând exprimat în latină:

Sicut nimis calamitosum est setnper iniqua conflictari valetudine, sic et bona semper fruì, quurn ab utriusque rei extremis philosophi nos æque prohibeant.

Din aceasta natura sintetică a limbii romane este imediat evidentă; deoarece conceptul este prezentat condensat într-o întorsătură mai scurtă de cuvinte și propoziții, și îngust și fuzionat în așa fel încât să formeze un singur întreg, fără a opri nici gândul, nici propoziția. A.1 sicut se leagă de sic, exprimând imediat duplicitatea conceptului, în timp ce relația strânsă exprimată de quum o realizează instantaneu. Și acolo unde prozatorul italian arată că a conceput separarea celor două idei că acelea sunt două extreme și că filozofii interzic atingerea lor, scriitorul latin, spunând quum ab utriusque extremis philosophi prohibeant, adună trei propoziții într-una singură, nu doar arătând că are a conceput această gândire subordonată în același timp cu cea principală, dar și arătând că cele două idei că acestea sunt două extreme și că filozofii nu vor să le atingem au fost atrase în gândul său simultan și împreună, ca într-o singură. trup, cu un singur act al intelectului.

Acum să vedem același loc în care ar scrie el

o franceza moderna, in care operatia de conceptie si exprimare sunt mai analitice ca niciodata.

Être toujours malade est une grande misère; și aceasta este, de asemenea, o condiție proastă pentru a fi în deplină sănătate. Există două extreme, după spusele apărătorilor noștri ai mormântului.

După cum este ușor de observat, în timp ce limba latină ne oferă întregul concept într-un singur membru, prezentându-l minții deodată, franceza ne oferă atât de mulți membri separați câte momente diferite ale conceptului, prezentându-i gândurilor noastre succesiv. unul câte unul.

Să luăm acum de exemplu acest loc al lui Cicero:

Deși tu, fiul meu Marcus, care de un an îl asculți pe Cratipus, și asta în Atena, trebuie să abundă în preceptele și instituțiile filozofiei, din cauza autorității supreme atât a profesorului, cât și a orașului, cea care poate te sporește prin cunoștințe, pe celălalt prin exemple; cu toate acestea, pentru că eu însumi am combinat întotdeauna latină cu greaca în folosul meu și am făcut acest lucru nu numai în filozofie, ci și în exercițiul vorbirii, cred că și tu ar trebui să faci același lucru, ca să fii egal în abilități. de a vorbi amândouă.

Questo periodo, ales tra quelli che tengono il mezzo fra i più semplici ei più complessi, secondo l'odierno comun modo di conceire ed expressrere (non secondo buona italianità di stile) si potrei rendere astfel :

Tu, fiul meu, ești de un an la școala din Cratipus și la Atena; de aceea nu este credibil că aveți nevoie de precepte și reguli de filosofie. Marea autoritate a maestrului vă poate îmbogăți cu multă doctrină și cea a orașului vă poate oferi exemple bune. Totuşi, spre marele meu avantaj, am îmbinat întotdeauna studiul latinei cu cel al grecii, şi am făcut asta nu numai în filosofie, ci şi în elocvenţă; încât, dacă vrei să devii stăpân în mod egal pe cele două limbi, cred că trebuie să faci la fel.

Nu este nevoie să arătăm cum latina reunește toate ideile diferite într-un concept complet și întreg

principal și accesoriu, în timp ce italianul exprimă o idee după ce a exprimat-o pe cealaltă, atașându-l pe aceasta de cealaltă prin pasaje și conexiuni exterioare și artificiale (deci, totuși, așa că). De aici vom concluziona că pe cale sintetică operația concepției diferitelor idei care formează gândirea are loc concomitent, adică toate se prezintă împreună minții în ordinea lor logică și pe măsură ce sunt concepute se manifestă. ca un intreg, per total. Pe cale analitică, însă, diferitele concepte sunt precizate și exprimate printr-un act de succesiune, adică unul după altul; mai întâi principalul, apoi accesoriile, până când toate modificările au fost exprimate; sau accesoriile mai întâi, una după alta, până când locul este pregătit treptat pentru cel principal.

III. Diverse momente istorice și maniere de stil italian. — Stilul originilor. — Primii scriitori italieni au avut în mod firesc un stil analitic, precum francezul, după cum se poate observa citind textele din primul secol din limba noastră. Iată un pasaj din Novellino, spus prin excelență: o carte de vorbire blândă.

Domeneddio a însoțit odată un bufon Orvonne, care a alungat o curte de nuntă și a alungat un om bogat care era mort. Bufonul a spus: Eu voi merge la nuntă, iar tu la mort. Domeneddio s-a dus la mort, și a câștigat, care l-a înviat, o sută de bezanti. Bufonul s-a dus la nuntă și s-a așezat și s-a întors acasă și și-a găsit tovarășul, pe care-l câștigase. Onorează-i. Postea, bufonul a cerut bani si a cumparat o capra mare si o friptura; şi prăjindu-l, scoase er-nionul şi magnolli. Când însoțitorul lui l-a avut în față, a cerut niște hemioni. Bufonul a răspuns: Iar cei din această țară nu au hemioane.

În tăietura raportată poate fi observată cu ușurință una mare

simplitate excesivă și precizare în concepte și expresii ale acestora. Fiecare idee are o mică propoziție, aproape fiecare mică propoziție formează o propoziție. Iar perioadele sunt aruncate acolo, una după alta, nelegate, fără nicio legătură sau trecere, nici naturală, nici

artificială, care să le arate coordonate într-un doliu. Acesta este efectul gândirii analitice singulare. Vom spune această primă formă de stil de la origini, pentru că aparține tocmai acelei prime perioade a literaturii noastre.

IV. Stilul latin. — Cu excepția faptului că și în secolul al XIV-lea a început devreme studiul clasicilor hialini, pe care oamenii noștri voiau să-i imite atât de servil încât să-și reproducă stilul în fiecare parte. Boccaccio a fost primul care a dat pe deplin și eficient acest exemplu și mulți alții după el au urmat calea pe care a deschis-o. În Boccaccio vedem reproduse toate calitățile formale ale stilului latin, care este în esență sintetic. O perioadă mare, plină de laturi și rude: ideile accesorii așezate întotdeauna fie înainte, fie în jurul celor principale: un număr mare de particule care îngustează legătura dintre idei și dintre propoziții. Iată un prim exemplu:

Saladin, a cărui vitejie a fost atât de mare încât nu numai că l-a făcut pe Soldan din Babilon un om mic, dar l-a și făcut să aibă multe victorii asupra regilor sarazini și creștini, după ce și-a cheltuit toată comoara și, din cauza unui accident care s-a întâmplat, el avea nevoie de o sumă bună de bani și, din moment ce nu a reușit să-i obțină atât de repede pe cât trebuia, și-a adus aminte de un evreu bogat, al cărui nume era Melchisedec, care era un împrumutător de cămătărie în Alexandria, și s-a gândit că îl poate sluji. ori de cate ori a vrut; dar era atât de zgârcit încât nu ar fi făcut-o niciodată de bunăvoie și nu voia să o facă cu forța: atunci nevoia fiind presantă, îndreptându-și cu totul atenția către nevoia de a găsi o cale pentru evreu. pentru a-l servi, a decis să-l forțeze din anumite motive colorate.

Care perioadă, deși excesiv de lungă și complexă, continuă cu o ordine atât de regulată și clară și este în unele părți dezmembrată. Dar efortul de a condensa și încurca perioada în mod latin se manifestă mult mai clar în multe locuri în însuși Boccaccio, cum ar fi acesta:

Prin urmare, din tinerețea mea timpurie și până în prezent, fiind extrem de înflăcărat de o dragoste foarte înaltă și nobilă, poate mult mai mult decât s-ar părea, spunând-o, a fi cerut chiar mai mult decât la cel mai de jos nivel de condiție, deși printre cei care au fost discreți și de a căror cunoștință a venit, eu am fost lăudat pentru asta și ținut cu mult mai multă stima, cu toate acestea mi-a fost foarte greu să sufăr, cu siguranță nu din cauza cruzimii femeii pe care o iubeam, ci din cauza o concentrare excesivă asupra neantului, care, prin urmare, lăsându-mă mulțumit să nu rămân la un final potrivit, mai mult decât plictiseala pe care nu aveam nevoie să o aud adesea.

O astfel de metodă inițiată de Boccaccio în secolul al XIV-lea a fost corectă peste măsură pentru acei scriitori care au înflorit în secolele următoare, mai ales în secolul al XVI-lea; unde aproape toată lumea s-a străduit să aglomereze ideile și propozițiile din epocă, obosind-o cu transpuneri, răsturnări și gravuri la felul latinilor. Va fi suficient să cităm ca exemplu acest început al Galateo-ului monseniorului Della Casa:

Întrucât abia acum începi acea călătorie, din care, după cum vezi, am asigurat cea mai mare parte, adică această viață muritoare, iubindu-te cu drag, așa cum fac și mine, mi-am propus în mine să vin, arătându-ți când unul loc și când altul, unde eu, ca unul care le-am experimentat, mă tem că tu, mergând prin el, poți să cazi cu ușurință, ori să greșești cumva; ca tu, învățat de mine, să ții calea cea dreaptă cu sănătatea sufletului tău și cu lauda și cinstea cinstitei și nobilei tale familii; și întrucât frageda ta vârstă nu ar fi suficientă pentru a primi învățături mai fundamentale și mai subtile, rezervându-le pentru un timp mai convenabil, voi concluziona din ceea ce

- 48 -

poate multora le-ar putea părea frivol, adică o judecată care cred că ar trebui făcută, pentru a putea fi politicos și plăcut și de bună manieră în comunicarea și interacțiunea cu oamenii etc., etc.

Și la fel și acesta celălalt de Pietro Bembo fAsotanÿ:

Se obișnuiește ca marinarii obosiți să o găsească dragă atunci când noaptea, asaltată și mânată de nori întunecați și furtunos, nu vede stele și nu li se pare nimic care să le ghideze drumul și, ca semn al pietrei indiene, găsesc vântul de nord. în așa fel încât, asemenea vântului, bate și lovește cu bună știință, pentru ca puterea, vela și guvernarea lor să nu le fie luate acolo unde încearcă să ajungă, sau cel puțin acolo unde își văd sănătatea cel mai bine îndreptată; și îi place celor ce se plimbă într-o țară nefolosită, dacă vin deoparte, unde se termină la fel de multe străzi, în care e mai bine să înceapă, neputând să vadă, stau în picioare îndoielnici și suspendați, să întâlnească pe cineva care le învață dreptul și că pot ajunge la hotel fără eroare, sau poate înainte de căderea nopții.

V. Stilul științific. — Cu toate acestea, în ciuda scriitorilor noștri, nici măcar ai secolului al XVI-lea, ei au înrobit stilul italian imitației latinei pentru a reproduce în întregime toate obiceiurile și mișcările sale. Au fost multe | care au dat un exemplu de mod mai rapid și mai simplu de a face lucrurile, conformându-se într-o anumită parte gustului dominant, aptitudinii geniului lor, educației lor literare și în final gravității subiectului pe care l-au tratat, pentru care motive a fost necesar un stil complet, strâns, sever. Ceea ce a pornit și de la faptul că acei autori erau mai preocupați de materia pe care doreau să o expună clar și eficient decât de artificiile exterioare ale formei. Nu dictau din obișnuință, nici din plăcere, nici pentru a arăta o scriere frumoasă, ci pentru că aveau multe gânduri profunde de exprimat și le păsa foarte mult de chestiune și puțin sau nimic de întoarcerea propoziției.

Primele exemple demne ale acestui stil științific vin la noi

— 49 —

obținut de artiștii secolului al XV-lea Leon Battista Alberti și Leonardo da Vinci, din pictura acestuia din urmă scoatem următorul loc:

Dacă vreți să vă imaginați bine o avere, luați în considerare și luați în considerare efectele ei, adică cât de mult vântul, care suflă peste

suprafața pământului și a pământului, îndepărtează și poartă cu el acele lucruri reale care nu sunt fixate cu masa universală. . Și să-ți închipui că averea vei face mai întâi norii rupti și rupti în picioare de curgerea vântului, iată, îndesați de praful Tarenoscului, ridicat de pe malul mării. Ramurile și frunzele ridicate de puterea vântului, împrăștiate în Tarla în compania multor alte lucruri luminoase. Copacii și ierburile, aplecate până la pământ, arată aproape că vor să urmeze cursul vântului, cu ramurile răsucite din starea lor naturală cu frunzele dezordonate și răsturnate. Iar bărbații care se găsesc acolo, unii dintre ei căzuți și răsturnați, sunt aproape ca și cum ar fi necunoscuți din cauza hainelor și a prafului . Iar cei care rămân în picioare, după vreun copac, îi îmbrățișează ca să nu-i târască vântul. Alții cu mâinile în găurile de praf aplecate la pământ, cu hainele și părul drept în vânt. Fie ca marea tulburată și furtunoasă să fie plină de spumă reticentă, printre valurile care se ridică, pentru ca vântul să facă să se ridice printre aerul conflictual cea mai solitară spumă ca o ceață deasă și învăluită. Navele care se află înăuntru, unele dintre ele cu sforile rupte, iar părți din ele suflă prin aer în compania unor frânghii rupte. Unii cu catarge rupte căzuți cu nava încrucișată și rupte printre valurile furtunoase, iar bărbați strigând îmbrățișând restul navei.

În secolul al XVI-lea Machiavelli excela în acest gen de stil; în secolul al XVII-lea Galilei și toți scriitorii școlii sale și în secolul al XVIII-lea erau notabile Magalotti, Zauotli, FAlgarotli. Citiți acest pasaj din Galileo:

O temeritate extremă mi s-a părut întotdeauna manifestată de cei care vor să facă din capacitatea umană măsura cât de mult poate și știe natura să opereze; întrucât, pe de altă parte, nu există nici un efect în natură, chiar și cel mai mic efect, la deplina cunoaștere a căruia pot ajunge mințile cele mai speculative.Această prezumție atât de zadarnică de înțelegere a întregului nu poate avea originea în nimic altceva decât în . vntwtfea eoe. 4

de a nu fi înțeles niciodată nimic. Căci dacă cineva ar fi încercat o singură dată să înțeleagă perfect un singur lucru și s-ar fi bucurat cu adevărat de cunoaștere, ar ști cât de infinite dintre celelalte concluzii sunt înțelese.

TU. Stilul florid. — Și noi, italienii, am folosit și am abuzat pe scară largă de această serie de stiluri. Ea constă într-un anumit studiu al graţioşiei sau graţiei care se manifestă în atitudinea conceptelor, în alcătuirea propoziţiilor, în rândul propoziţiilor şi în alegerea şi aşezarea cuvintelor şi în îngroşarea particulelor şi a epitetelor. Începe în secolul al XIV-lea cu Boccaccio și triumfă în jurul secolului al XVI-lea în Arcadia lui Sannazzaro, așa cum se poate vedea citind acest pasaj:

Se află în vârful Parthenioului, nu un munte umil al Arcadiei pastorale, o câmpie încântătoare, nu foarte spațioasă în lățime, așa cum ne permite locul locului, dar plină cu iarbă minusculă și foarte verde atât de plină încât, dacă aș mușcat lasciv oile cu mușcăturile lacome nu s-au născut acolo, legume se puteau găsi acolo oricând. Unde

(dacă nu mă înșel) există poate doisprezece sau cincisprezece copaci de o frumusețe atât de ciudată și excesivă, încât oricine i-ar vedea ar judeca că maestrul Natură a fost acolo pentru a-i studia cu mare plăcere. Sunt destul de îndepărtați și aranjați într-o ordine non-artificială, cu vederea lor sporesc frumusețea naturală a locului peste măsură. Aici fara nici un nod se vede bradul foarte drept, nascut sa reziste primejdiilor marii; iar cu ramuri mai deschise stejarul robust și frasinul înalt și plataniul foarte plăcut se întind acolo cu umbrele lor, ocupând nu mică parte din pajiștea lidiană și copioasă; cd evident cu fronda mai scurta 1 I voi aripa, din care se incorona Hercule, in pedala caruia s-au transformat mizerabilele fiice ale lui Olimene: sau pe una din laturi se vede *un castan cu noduri, frunza joasa, si cu frunza ascutita aici este un pin incarcat cu fructe foarte tari; în celălalt fagul umbros, fiică unibilă, se află tamariscul fragil, alături de răsplata orientală dar, dulce și onorabilă a învingătorilor.

În secolul al XVII-lea, acest stil a fost folosit de regretatul cardinal Sforza, Pallavicino și părintele Se-

La începutul secolului nostru Pietro Giordani s-a apropiat de ea, iar mai recent, într-o mică parte, T'егетшо Mamiani.

VII. Stilul romantic. — Având în vedere că genurile menționate până acum, fie din lipsă de artă, ca în perioada originilor, fie din cauza unui exces de artificii ca în general în secolul al XVI-lea, erau imperfecte și defecte, mulți scriitori moderni, în frunte cu Alessandro Manzoni, a vrut să o rupă cu fiecare tradiție veche, a existat un argument pentru a atinge adevărata perfecțiune dând stilului un flux aeris și simplu, căutând frazele și cuvintele cele mai potrivite inteligenței comune și expresiei celei mai simple și fidele a gândirii. și respingând, ca niște gunoaie interzise, tot ceea ce alții au spus anterior a dat eleganței, demnității și naturii italiene a stilului. Această doctrină a condus arta de a scrie într-un abandon plin de lacrimi, deși s-a mutat de la un principiu corect și cel mai mare campion al ei a dat exemplu: să nu-l exagerăm. Pentru ca tinerii să poată avea aici un exemplu bun în fața ochilor, transcriem un pasaj din Logodnicii:

Hotărârea lui Lodovico era foarte potrivită pentru oaspeții săi, care, întâmplător, erau într-o intriga. A-l trimite înapoi de la mănăstire și a-l expune astfel dreptății, adică răzbunării dușmanilor săi, nu era un lucru potrivit, nici măcar în consultare. Eu însumi aș fi fost să renunț la propriile mele privilegii, să discreditez mănăstirea în rândul poporului, să trag vina tuturor capucinilor din Funivereo, că am lăsat să fie încălcate drepturile tuturor, m-aș fi agitat împotriva tuturor autorităților bisericești, pe care le-am m-am considerat a fi!» ca gardieni ai acestui drept. Pe de altă parte, familia Ucciao, foarte puternică atât în sine, cât și prin adepții săi, era pe punctul de a dori răzbunare; și și-a declarat dușman pe oricine încerca să-l împiedice. Povestea nu spune că lui Imo i-a părut foarte rău pentru uceho și de îndată ce s-a vărsat o lacrimă

pentru el in tulio rudele; spune doar că toți sunt dornici să o aibă pe Ghesia în unghii, fie viu, fie mort. Acum acesta, purtând obiceiul cappuccino, a aranjat totul. S-a îndreptat într-un anume fel, și-a impus penitență, implicit s-a chemat să se lovească și s-a retras din fiecare cursă; și pe scurt, dușman care își depune armele, rudele mortului puteau atunci și, dacă le-ar plăcea, să creadă și să se laude că s-a făcut călugăr din disperare și groază de indignarea lor. Și, în orice caz, reducerea unui om la jefuirea propriei proprietăți, la tunderea capului, la mersul desculț, la dormit pe un sac, la trăirea din pomană, putea părea o pedeapsă competentă chiar și celui mai arogant ofensat.

da. Adevăratul stil italian. — Deși majoritatea dintre cei mai mari scriitori ai noștri au calități excelente de stil, indiferent de modalitatea pe care o urmează, totuși aici s-a crezut că este necesar să se rezerve titlul glorios de italian propriu-zis stilului celor care se feresc de toate viciile, mari sau mici, în care alţii au căzut, au păstrat în cuvintele lor un aer mai pur de italianitate perfectă, atât prin scăparea de perioadele prea legate şi artificiale în modul latin, cât şi prin evitarea celor prea simple şi deconectate în modul francez; evitând arhaisme nu mai puțin decât barbarie, dând prospețime și claritate discursului fără a cădea în prea domestic sau trivial. Literatura noastră are un număr bun de scriitori de acest gen, deși nu toți sunt la fel de celebri și la fel de perfecți, datorită vârstelor diferite în care au scris și a diferitelor subiecte pe care le-au tratat. Calitățile adevăratului stil italian ar putea fi rezumate într-un mediu atât de fericit între toate cele mai bune calități ale stilurilor pe care le-am enumerat mai sus. Cele mai bune exemple ale acestui stil mai propriu italian se găsesc în Chiatelli, jn Agnolo Firenzuola, în Annibai Caro, în

3 deo, în Gaspare Gozzi, în Giacomo Leopardi, în G'B° pponi. da vezi acest pasaj din scrisoarea lui Caro

- da

Îmi cer scuze, domnule, pentru că ați luat atât de mult timp să răspund la scrisoarea dumneavoastră, în primul rând pentru că ați primit-o foarte târziu; apoi pentru că nu am fost dispus până acum să-ți răspund după dorința mea. Și acum vă spun că, după pierderea foarte gravă a Episcopului, a fratelui vostru cel mai cordial și a veneratului meu Domn, mi-a părut foarte rău pentru voi. parțial pentru că nu am putut să respir din amploarea durerii mele și parțial pentru că nu am reînnoit amărăciunea lui în Ici. Pentru că, scriindu-i, era potrivit să vorbesc fie despre durere, fie despre consolare. A te plânge cuiva atât de nenorocit mi se părea un fel de cruzime: a mângâia pe cineva atât de înțelept mi se părea un fel de prezumție. În afară de un sentiment de nemulțumire și disperare, așa cum mi-am dat seama pentru moartea ei, mai ales în acea primă stupoare, nici o mângâiere nu putea veni în ea; nici n-ar fi trebuit să cred că ea este capabilă. Acum, invită-l cu regretul lui îndurerat, nu mă pot abține să regret și eu. Și, ca cineva care are multe motive, mă plâng mai întâi de asta în numele meu, având pentru mine un stăpân care a fost în locul unui tată; un Domn care m-a iubit ca pe un frate; un prieten și nu un binefăcător, de la care am primit multe foloase, de la care mă așteptam la multe și în care îmi pusesem tot respectul, toată afecțiunea și toate gândurile. Pe lângă

condoleanțe, mă străpunge milă pentru durerea ta, pentru că de când te-am văzut prima dată în Romagna, sau de când bunătatea și virtutea ta mi-au fost cunoscute la Fossembrane, te-am ținut mereu în același grad de iubire și reverență ca Episcopul, nu atât pentru că i-a fost soră și iubit cu cordialitate de el, cât pentru că a cunoscut-o ca pe o femeie foarte rară, este ea însăși demnă de a fi slujită și cinsată de toată lumea. Încă mă întristează ceea ce trebuie să plângă toată lumea, că mi-a fost dor de un om atât de înțelept, de un cântec atât de drept, de un om atât de iubitor; unul care a fost exemplu în zilele noastre al tuturor virtuților și un refugiu în orice nevoie pentru toți cei virtuoși și pentru toți cei buni care l-au cunoscut. Dar mai presus de toate celelalte patimi mă întristează gândul că, după atâta slujire a lui, atâta rătăcire, atâta negociere, după atâta muncă grea, atâtea primejdii, atâtea experiențe ale lui; când biruise averea cu forță și răbdare; cu smerenie și fapte bune se stinge invidia; cu osteneală și chibzuință a pus bazele măreției, gloriei și odihnei sale; moartea ne-a furat atât de brusc. înainte ca lumea să fi cules fructul care îl aștepta și pe care îl vedea deja copt.

— 54 —

Și în sfârșit acest fragment din Evo/Tfo of the birds de Giacomo Leopardi:

Păsările sunt în mod natural cele mai fericite creaturi din lume. Nu spun asta pentru că fie că îi vezi sau îi urăști, ei întotdeauna îi înveselesc; dar mă refer la ei înșiși, adică ei simt bucuria și fericirea mai mult decât orice alt animal. Alte animale sunt de obicei considerate grave și serioase; Sau multe dintre ele par și melancolice: rareori dau semne de bucurie, iar acestea sunt mici și scurte; în majoritatea desfătărilor și desfătărilor lor, ei nu sărbătoresc, nici vreun semn de bucurie; a peisajului înverzit, a priveliștilor deschise sau grațioase, a sorilor splendidi, a anusului cristalin și dulce, chiar dacă sunt încântați, de obicei nu dau nici un indiciu din afară: decât despre iepuri se spune despre noaptea, pe vremea lunii, culmi ale lunii pline, sar si se joaca impreuna, bucurandu-se de acele lumini, dupa ce scrie Xenofon. Păsările de cele mai multe ori se arată a fi foarte fericite în mișcările și înfățișarea lor, iar virtutea pe care o au de a ne înveseli cu vederea nu vine de la nimic altceva, cu excepția faptului că formele și acțiunile lor, în general, sunt de așa natură încât, prin natura lor, indică abilitate și dispoziție. special pentru a experimenta plăcere și bucurie: care aparență nu trebuie considerată zadarnică și înșelătoare. Pentru fiecare încântare și pentru fiecare mulțumire pe care o au, ei cântă; și cu cât sunt mai mari încântarea sau mulțumirea, cu atât mai mult efort și studiu depun cântului. Și cântând o bună parte din timp, se poate deduce că de obicei sunt bine dispusi și se distrează. Și dacă se observă bine, că în timp ce sunt îndrăgostiți, cântă mai bine, și mai des, și mai mult ca oricând; Nu este de crezut, însă, că alte desfătări și alte satisfacții, altele decât cele ale dragostei, nu-i mută să cânte. Pentru că se vede limpede că într-o zi senină și liniștită ei cântă mai mult decât într-o zi întunecată și neliniştită - iar în furtună tac, ca și în orice altă frică pe care o simt; și odată ce a trecut, Hearts se întorc cântând și jucându-se unul cu celălalt. În mod similar, vedem că ei folosesc < · pentru a cânta dimineața la trezire; care sunt mișcați de bucuria pe care o primesc în noua zi, pornesc de la acea plăcere pe care o simte

în general fiecare animal atunci când se simte împrospătat sau împrospătat de somn. De asemenea, se bucură suprem de verdeața fericită, de câmpurile fertile, de apele curate și strălucitoare, de țara frumoasă. ò-c- sau ce lucruri sunt notabile că ceea ce ni se pare plăcut și grațios, așa li se pare și lor; după cum se știe din allcttanienul cu care sunt atrași la plase sau la coșuri, la căsuțe pentru păsări și la

— 55 —

De asemenea, se poate cunoaște starea acelor locuri din mediul rural, unde de obicei există o frecvență mai mare a păsărilor, iar cântarea lor este asiduă și fervent. În timp ce celelalte animale, cu excepția, poate, a celor care sunt „mestecate” și obișnuite să trăiască pe picioare, fie niciunul, fie puține judecă aceeași judecată ca și noi, a plăcutului și vagului locurilor. Și nu este de mirare: pentru că nu sunt încântați decât numai de firesc. Acum, în aceste lucruri, o mare parte din ceea ce numim natural nu este; într-adevăr este mai degrabă artificială: adică câmpurile cultivate, arborii sau alte plante educate și aranjate în ordine, râurile îngustate între anumite limite și îndreptate către un anumit curs, sau lucruri asemănătoare, nu au acea stare și nici aceea . aspect pe care l-ar avea în mod natural. Astfel încât vederea fiecărei țări locuite de orice generație de oameni civilizați, chiar și fără a lua în considerare orașele și alte locuri în care oamenii se adună; este artificial, foarte diferit de ceea ce ar fi în natură. Unii spun, și ar argumenta în această privință, că vocea păsărilor este mai blândă și mai dulce, iar cântecul mai modulat, în părțile noastre, decât în aceea în care oamenii sunt sălbatici și nepoliticoși; și ajung la concluzia că păsările, chiar fiind libere, preiau puțin din civilizația acelor oameni în camerele cărora sunt folosite.

Capitolul П.

Calități deosebite ale stilului italian.

I. Lectura bună este principala sursă de alcool bun. — Lăsând acum deoparte diferitele calități de stil pe care scriitorii noștri le-au folosit în cei șase sute de ani de când avem literatură, să vedem ce reguli trebuie respectate în special pentru ca amprenta italianității să nu mai dispară din scrierile noastre.

Deja prima regulă, mai puternică decât orice fel de precepte,

— 5fi —

este că persoana care vorbește sau scrie gândește în italiană; adică nu din conversația idioată și nu din lectura zilnică a prozei jurnalistice neglijente înveți să dai formă și formă ideilor, ci din exemplul vorbitorilor buni și din studiul acelor scrieri bine gândite și corect dictate. , în care trăiește cel mai mult integrează și fecundează tradiția pură a bunului stil și gândire italiană. Astăzi triumfă un fel de literatură de zi cu zi care, etalându-și popularitatea, invadează toate domeniile cunoașterii și toate formele de artă, inundă familiile și școlile și răspândește o anumită cunoaștere cosmopolită pretențioasă într-o limbă care și-ar dori să fie cosmopolită și poate că totul este.

cu excepția italianului. Celor care se hrănesc cu literatură de acest fel și își formează cultura în ziare, cerșind pentru ușurința verbosă în care toate subiectele sunt tratate într-un fel, este inutil să le dea reguli pentru o bună scriere; pentru că cel mai prost exemplu și cel mai prost obicei aduc asemenea efecte încât nici o cantitate de înțelepciune nu poate fi suficientă pentru a le corecta.

Prin urmare, pentru a forma un stil bun și cu adevărat italian este necesar să evitați citirea ziarelor și să vă familiarizați cu autorii pe care i-am semnalat mai sus drept modele excelente de stil. Un astfel de studiu va antrena mintea să conceapă gândirea cu acea precizie, cu acea varietate rezonabilă de circumstanțe, cu acea atitudine adecvată și plină de viață, de care există exemple atât de illustre printre clasicii noștri. Când gândul este bine conceput, este și bine exprimat, pentru că de obicei ne gândim la lucru împreună cu cuvântul care! exprimă; pentru că, cu alte cuvinte, conceptul este desenat în mintea noastră deja unit cu expresia lui;

— 57 —

pentru că în sfârșit limba nu este ca o mantie care poate fi schimbată ușor, ci este ca pielea care se naște și crește odată cu corpul, se adaptează perfect la ea și vă lasă să-i vedeți toate articulațiile, toate sinuozitățile, toate formele. . Din acest motiv nu poate exista un stil bun fără un limbaj bun, la fel cum un limbaj bun nu este suficient pentru un stil bun. Limbajul și gândirea sunt două elemente care se completează și numai atunci când sunt perfect combinate într-un organism puternic și unit putem spune că avem un stil bun.

II. Discernământ necesar în studiul clasicilor. — Bineînțeles că vremurile se schimbă și odată cu ele omul, gândurile și limbajul lui. Prin urmare, ar fi o prostie să vrem să refacem stilul lui Boccaccio de astăzi, limba și mișcările lui Novellino și așa mai departe. Dar cei care au o oarecare familiaritate cu bunii noștri scriitori, de la Boccaccio la Gino Capponi, au bunul simț și bunul gust rafinat, astfel încât să poată distinge ușor și sigur ceea ce în ei este interzis și perisabil și ceea ce este încă salut și vital. Intelectul savantului, matur și bine îndreptat, poate învăța mai mult decât ceva din simplitatea naivă a cărturarilor din secolul al XIV-lea, fără a le lua ceea ce este deconectat și aproape copilăresc în ei; din bogăția lui Boccaccio fără redundanța frunzelor; din fluența lui Gellini fără disprețul excesiv. Se poate învăța mai ales să dea o ordine adecvată gândurilor, să le coloreze și să le reprezinte cu dovezi eficiente, conectând propozițiile și propozițiile și plasând cuvintele cu acea artă sagacă și totuși naturală, prin care ideile capătă putere și claritate și în persuasiune. și încântarea sunt mai ușor induse în sufletul cititorului.

— F¡9 —

Π(. A frazei italiene. — Fără deci să pretindem că ne ocupăm pe deplin de teoria stilului italian, să încercăm să stabilim aici câteva idei generale care pot fi un ghid sigur pentru oricine dorește să scrie italiană.

Într-adevăr, trebuie remarcat că stilul italian respinge acea procedură ruptă pe care mulți o găsesc astăzi confortabilă și frumoasă și pe care o datorăm imitării atente a francezilor, în special a celor moderne. Acea îngroșare a punctelor, acela de a atribui o perioadă fiecărei idei și de a lăsa propozițiile să curgă fiecare pe cont propriu sau de a le lega cât mai bine cu legături sau pasaje artificiale și extrinseci, sunt vicii care în scrierea italiană îndepărtează perfecțiunea, sau de care toți marii noștri scriitori au stat departe, oricare ar fi subiectul pe care l-au tratat și genul de stil pe care l-au preferat. Legătura strânsă a ideilor după relația și relevanța lor astfel încât să formeze un doliu organic și armonios de-a lungul perioadei nu este doar un obicei tradițional pentru noi, ci este o necesitate artistică și logică, pe care scriitorul nu o poate face cu nepedepsire. De la strângerea ideilor principale în aceeași perioadă și coordonarea și subordonarea lor, până la exprimarea lor separată una după alta există aceeași diferență ca între a picta un eveniment în întregime pe o pânză, de exemplu moartea tu Abel, și a-l picta. în două pânze le desparte astfel încât într-una este Cain cel care atacă și lovește, în cealaltă Abel bătut și pe moarte. Acum cine vrea să nege că efectul bun al picturii se va obține mai bine din pânza care prezintă întregul fapt, decât din cele două aripi care le rup și te fac să le vezi pe cele două înăuntru unul câte unul.

— *59 —

menii de ea? Pentru a ne clarifica mai bine conceptul, ne vom referi la locul din Milionul lui Marco Polo care apare în perioada originilor literaturii noastre, și unde se manifestă acest viciu al fragmentării excesive:

Milice este un cartier în care bătrânul munților a trăit în vremuri străvechi. Acum vă vom explica treaba, după ce a auzit Messer Mareo de la mai mulți bărbați. Veglio se numește Alodìn în limba lor. Construise cea mai frumoasă și cea mai mare grădină din lume între doi munți dintr-o vale. Aici avea toate roadele sau cele mai frumoase palate din lume, toate pictate în aur, ca fiare ca uceelii: iată că a fost condus: pentru așa a venit apă, și pentru așa au venit mere și pentru așa vin. Erau cei mai frumoși tineri din lume care știau să cânte, să joace și să danseze cel mai bine: iar Bătrânul i-a făcut să creadă că acesta este paradisul, iar sarazimii din acea zonă credeau cu adevărat că acesta este paradisul, iar în în această grădină a intrat doar în aceea pe care voia să o facă criminal. La intrarea în grădină era un castel atât de puternic încât niciun om din lume nu se temea de el. Bătrânul i-a ținut la curtea lui pe toți băieții de doisprezece ani, care păreau să devină viteji, eoe.

În schimb, fiți atenți la dovezile complete ale poveștii din acest loc a lui Giambullari (Istoria Europei^:

Suembaldo, din moment ce încercase iar și iar, așa cum se cuvine unui bun căpitan, să salveze fie întregul său, fie o parte din poporul său, și după ce și-a îndeplinit fiecare datoria de soldat bun cu propria sa mână, și-a dat seama că totul era pierdut. , s-a retras în cele din urmă din înfrângere și, trecând singur, s-a retras într-o pădure mare. În care, disperat după toată măreția acestei lumi, și-a abandonat calul și s-a dezbrăcat de toate armele, ca simplu călător a plecat în

rătăcire multe zile, și în cele din urmă a murit pustnic, așa cum vom povesti mai târziu. Ungurii, în mod firesc cruzi și lacomi, din moment ce tabăra era deodată, „au încercat cu putere să-i omoare pe cei fugiți, trecând dealuri și mlaștini și păduri, unde i-a purtat furia: și în cele din urmă nemaiavând pe cine să urmeze, dezbrăcând morții, și tot adunând totul, chiar dacă de puțină valoare, s-au întors spre Arnolfo. Care, la căderea nopții, își retrăsese forțele în cartierele lor obișnuite; și după ce a aprins focuri foarte mari, a așteptat să fie ridicat

ale răniților și să-i conduci în corturi, prevăzând cât mai deplin nevoile lor. Și pentru a-i păstra pe prietenii Ungbori și pentru a arăta că îi ține seama, le atribuise agenților Joro cartierele adversarilor lor și bunurile care se aflau înăuntrul lor, promițându-și Alamanni donații mult mai mari de îndată ce se întoarce acasă. .

La scriitorul dugentist, ideile apar în moduri împrăștiate și deconectate, astfel încât descrierea care ar trebui să prezinte un întreg înaintea ochilor tăi pare rece și enervantă. În secolul al XVI-lea, însă, fiecare idee apare însoțită de toate împrejurările cele mai potrivite pentru a o determina, completa și evidențiază, astfel încât să ai o impresie plăcută și deplină despre ea, ca un tablou plin de viață. Marco Polo te decupează și sparge prea mult detaliile, iar efectul descrierii se pierde; Giambullari, adunându-le și pozându-le cu pricepere, îți prezintă în fiecare perioadă un episod viu al evenimentului pe care îl povestește și aproape trăgându-te în mijlocul lui, îți lasă mintea plină și mulțumită.

IV. Perioade prea lungi. — Dacă a face propoziții prea scurte și prea simple este în general o greșeală, este un viciu și mai mare să le faci prea lungi (precum primul din Galateo al lui Casa pe care l-am citat mai sus); mai rău decât dacă în lungime procedează răsucite din cauza unei supraabundențe de propoziții relative sau zimțate din cauza excesului de propoziții. Din acest motiv, aceasta din Passavanti (Oglinda penitenței adevărate) este condamnabilă:

Toată partea sensibilă din interior și din exterior este pecetluită științei și puterii ei (vorbește despre diavol) care, neschimbată și alterată, trebuie să provoace și să incite partea intelectuală și rațiunea: care se mișcă în sufletele lene, cele care nu sunt obișnuite să ținându-i și reținându-i prin exercițiul virtuții, «''se grăbesc sălbatic să urmeze sensibilul Covor, care, mișcat de

diavol, face ca voința să râdă cu putere, nu ajutată de rațiune, care este ocupată și întunecată de patimile apetitului senzitiv, încât nu discerne, judecând, ceea ce voința ar trebui să-și dorească în mod rezonabil.

V. De ordinul în perioada. — Nu mai puțin incomod pentru aranjarea armonioasă a părților de propoziție, precum și pentru claritatea conceptului, este plasarea propozițiilor sau propozițiilor în afara

locului; împotriva cărei domnie păcătuieşte Cavalele (Vile ilei Ss. Padri) când scrie:

Auzind aceste cuvinte, a venit la noi, ridicând mâinile la cer, s-a rugat îndelung, iar apoi ridicându-se din rugăciune, și-a ridicat părul înaintea feței și s-a rugat nouă și ne-a binecuvântat; iar părul și barba îi erau albe ca laptele. Fața lui semăna cu chipul unui înger și din cauza bătrâneții sale aproape că nu semănau cu ochii, pentru că sprâncenele îi acopereau.

După ce cuvântul ne-a binecuvântat ar fi trebuit evident pusă o perioadă, iar propunerea pe care o urmez ar fi găsit un loc mai potrivit în perioada următoare, unde se discută cu precizie despre înfățișarea sfântului.

Un model admirabil de bună ordine, claritate și eficacitate este acest loc de Camillo Porzio (Conspirația baronilor):

Acest sfârșit nefericit i-a venit lui Francesco Coppola, contele de Sarno; baron cu siguranță de o prudență nu mică, de inimă înaltă și de inteligență înaltă, aventuros în comerț și foarte expert în arta navigației, toate din care părți bune au fost oarecum măcelărite și ruinate de nimeni altul decât de trufia lui. Acea calitate blestemabilă, stimulată de doar suspiciune, o face mai întâi să se îndepărteze de stăpânul său; apoi, iritat de nobila indignare, l-a despartit de conspiratori; în cele din urmă, orbită de rudenia regală, ea a reușit să-l ademenească în ambuscada lui Ferdinand și să-l facă să cadă în capcanele lui.

Și dimpotrivă, celălalt al lui Varchi (Istoria Florenței) este atât de strâns, complicat și obositor1.:

- 62 -

Vom spune deci că familia Medici, de vreme ce după lungi ispite sau dispute a început, parțial prin propria sa prudență și liberalitate, și parțial prin imprudența și avariția altora, să dețină principatul și aproape să domnească în republica florentină; care a fost anul mântuirii creștine o mie patru sute treizeci și patru, de când Cosimo di Giovanni ¿'Averardo cunoscut sub numele de Dicci sau cu adevărat di Bice, rechemat din exil, a făcut acest lucru partidului opus, ai cărui conducători erau M. Rinaldo degli cavalerul Atbizzi și Ridolfo di Bonifazio Peruzzi, pe care nu-i cunoscuseră anterior și nici nu puteau să-i facă cu el; a avut întotdeauna mulți dușmani și mulți trecători, care în toate întreprinderile și hotărârile sale, atât publice, cât și private, când deschis, când pe ascuns, i s-au împotrivit și l-au încrucișat; căutând în orice fel o parte din aerul lor datorită invidiei mari și încercând să o stingă din cauza urii mari pe care le-o purtau, au găsit întotdeauna nu numai pe cei care îi mângâiau în secret și îi încurajau să facă acest lucru, ci și pe cei care i-a favorizat în mod deschis și i-a ajutat: vorbesc și despre cei care fie erau rude de sânge, fie de rudenie cu Medicii, fie aveau aceeași atitudine ca și ei, mișcați, după cum cred, de interesul binelui comun; li se părea că, din moment ce întreaga autoritate a republicii fusese redusă într-o anumită măsură, nu se mai putea numi Ubera; pleacă de la folosirea propriei lor comoditati, fiecare dorind fie să poată face asta pentru el însuși,

ceea ce puteau Medicii, fie ca altcineva să fie mai mult o rudă sau prieten pentru el decât Cosimo poate nu era pentru el,

VI- De la cougiuiigituenti ɵ pasaje propoziţii nule şi în perioade. — Tarte atribuie, de asemenea, bunului stil italian abilitatea de a uni propozițiile împreună, astfel încât să existe unitate și compactitate perioadei și de a conecta perioadele înseși între ele cu pasaje adecvate și naturale, astfel încât fluxul discursului să fie strâns. și compuse, în care se desfășoară lejer și sărind ca pe o rețea de membri împrăștiați. Printre cele mai eficiente conjuncții și care i-au mulțumit cel mai mult pe toți excelenții noștri prozatori, se numără pronumele relativ, care conferă ideilor o coeziune care nu este ușor de realizat prin alte mijloace. Se foloseste foarte atent

— fi3 —

ganza tot la începutul propoziției, pentru a reaminti substantivul cu care a fost închisă propoziția anterioară. Iată un exemplu de la Giordani:

Totuși, nici un exemplu singular (sau cu siguranță unul foarte rar) nu va fi fără rău multora care ar îndrăzni să-l imite, care nu vor avea, așa cum a avut el, o prietenie asiduă și intimă cu excelentul italian, latin și grec. autorii, au dobândit o profundă și sigură cunoaștere din art.

Cu toate acestea, în ceea ce privește folosirea relativului ca conjuncție de propoziții și perioade, trebuie avut acest prim avertisment, că relativul nu este atât de departe de substantivul la care se referă, încât slăbește naturalețea sau claritatea discuției. În aceasta, cu titlu de exemplu, această perioadă a lui Camillo Porzio este vinovată:

Ceea ce a fost raportat celor în puterea cărora se aflau, poate mai mult din cauza necazului că cărțile contelui erau conținute doar de Monassinos care, tremurând și plângând, s-au dus să-i aducă un omagiu tatălui lor.

Aici relativul f quali nu este bine folosit, deoarece nu există termen în perioada la care se referă. Într-adevăr, pentru a-l găsi trebuie să ne întoarcem la trei perioade mai sus, unde se spune că contele de Sarna, condus la spânzurătoare, a dorit să-și vadă copiii.

Nici nu vrem să trecem în tăcere despre folosirea excesivă pe care scriitorii, precum Cavalca, Passavant!, Boccaccio și însuși Machiavelli, au făcut-o acestui mod de aderare. Un exemplu se aplică tuturor; este principiul celui de-al patrulea roman din prima zi a Camerunului:

Se crede că portul de agrement de la Reggio la Gaeta este aproape cel mai plăcut din Italia; în φ-.ale foarte aproape de Salerno există o coastă deasupra mării, pe care locuitorii o numesc

coșul din Amalfi, plin de clădiri mici, grădini, fântâni și oameni bogați sau procuratori în actul de afaceri comerciale, ca alții; dintre care a pomenit pe unul numit Rovello, în care, deși sunt bogați astăzi, era unul care era foarte bogat, numit Landolfo Riitolo, căruia nu-i ajungea averea, dorind să o dublez, aproape că m-am pierdut cu toate acestea. .

Prin urmare, fiecare studiu ar trebui făcut astfel încât perioada să nu rămână prea disjunsă, nici prea groasă de rude, ci să se întindă clar și din plin cu acea varietate de construcții și pasaje care adaugă plăcere discuției.

VII. Inversiunile. — În secolul al XIV-lea Boccaccio și în secolul al XVI-lea, urmând exemplul său, aproape toți prozatorii s-au bucurat de inversiuni sau hiperbaturi, adică de construcția neregulată a termenilor propoziției sau propoziției. Astfel Boccaccio:

Se întâmplă adesea ca, la fel cum, din fericire, sub artele ticăloase se ascund uneori mari comori de virtute, tot așa și sub cele mai rușinoase forme ale oamenilor să se găsească talente minunate ascunse de natură.

În această perioadă verbele sunt în afara locului lor firesc pentru că scriitorul, dorind să-și adapteze dictarea la stilul latin, le-a plasat, nu fără efort, la sfârșitul propozițiilor lor. Dar acești hiperbat, când nu sunt necesari pentru claritate și eficacitate, sunt de evitat astăzi, deoarece sunt complet contrare gustului modern. De fapt, la Leopardi și Manzoni, care sunt cei mai mari prozatori ai noștri ai secolului actual, le au doar foarte rar. Nici acest lucru nu trebuie spus doar în legătură cu proza; că până și poezia își pierde naturalețea și grația din cauza hiperbaților inutile. Paritij, un poet excelent pe de altă parte

— os-

lenles pei· înălțimea gândurilor și noblețea de versuri, de asemenea, adesea păcatele acestui viciu, ca, de exemplu, unde vorbește despre tragediile lui Alfieri:

Acestea că mândru Allobrogo

ATó plin de necazuri Gravat cu teribilul Hater of tyrans Dagger., prin care Melpomene l-a înarmat singur printre spiritele italiene;

și unde Hipocron face aluzie la izvor, în oda Muzei:

I di mia mau pentru umbra si pentru lejeritate

Aura de lauri L-am condus spre ea era tăcut

Care, ca zăpada

Albe vor curge spume din aito

El l-a făcut pe Aganìppe frumosul corcel care are aripi.

Uneori, însă, lui Parini i se oferă o mare eficacitate știind cum să-l folosească în mod corespunzător; ca atunci când la începutul poemului său satiric II Giorno voia să muște ostentația pe care domnii o făceau nobilimii lor;

Tânăre Doamne, sau sângele să coboare la tine multă vreme Spune mărginiti rânduieli.

Aici transpunerea trage efectiv propoziția în așa fel încât ideea lungii ordini de strămoși pe care o susțin acei domni să nu pare dezvoltată cu talent.

VПГ. Dogli anacoluti. — Când nu există corespondență între diferitele părți ale propoziției sau ale propoziției pe care sintaxa le-ar cere, atunci are loc anacolulus, care este un fel de licență pe care anumiți scriitori, chiar și marii, și-o acordă uneori, fie că este dragoste. să se exprime în modul vorbirii populare,

Fuuf Stylistics eoe.

5

— os-

sau că neglijează legătura gramaticală pentru că totul le cere să urmărească schimbările bruște de gândire și să le înțeleagă toate mișcările. Gellini abundă în licențe de acest fel în autobiografia sa, scrisă tocmai cu bună-credință, fără reflecție, în același mod în care vorbea poporul florentin în acea vreme, iar Machiavelli, un autor al tuturor lucrurilor, căruia nu-i pasă de exprimare decât de că atât de mult încât poate fi necesar să-și facă gândul puternic clar și eficient. Să dăm câteva exemple: următorul se află în pasajul deja menționat mai sus de Leonardo da Vinci:

Corăbiile care sunt înăuntru, unele dintre ele sunt făcute cu pânze rupte, iar părți din ele suflă prin aer în compania unei frânghii rupte.

Plină de viață este aceasta de Gellini:

• Eu, care am găsit-o inflamată, am dus mâna la vârf! cuțitul pe care îl aveam, spunând astfel: Da! dintre voi părăsiți prăvălia lui, celălalt aleargă după mărturisitor pentru că doctorul nu va avea nimic de-a face cu asta.

Aici unul trece de la subiect la celălalt, încălcând legea concordanței gramaticale, deși cu multă grație și eficacitate. Și mai rău este acesta de la Celimi însuși:

Cu toată grija pe care am putut-o când am solicitat modelul,

Pe măsură ce am făcut lucrarea exact la dimensiunea pe care trebuia să aibă, mulți dintre cei care li s-au părut capabili să facă așa ceva au devenit conștienți de arta aurarului.

Ce este acest om ranchiunos? Aici cu siguranță este pe cale să fie supărat

Astfel intr-o I* £ramniatica h°h ar dori sa aiba astfel de schimburi, defiland prin literatura lui Machiavelli avem aceasta aura relativa care *“> p»r (ani, gia2ia si asa forta :

........Intru în curțile străvechi ale oamenilor din vechime, unde am primit amorex cimente de la ei, mă hrănesc cu acea hrană, care este a mea, și care m-am născut pentru el; . .

În rândul de gramatică ar fi trebuit spus și pentru fermierul arendaș; dar cu cât mai puțină naturalețe și dovezi 1 Cu toate acestea, anacolul poate fi acordat doar scriitorilor de încheietura mâinii; pentru că, folosit de oameni fără experiență și mai ales de școlari, miroase mereu a negramaticalitate.

IX Despre alegerea și așezarea adjectivelor - [/adjectivul este un cuvânt care colorează deseori admirabil ideea, mai ales în poezie are o mare eficacitate și realizează efecte foarte singulare. Cu toate acestea, chiar și în utilizarea adjectivului există unele avertismente. În primul rând, gustul modern nu aprobă acea abundență de epitete cu care latinii și cei care apoi le-au imitat, au extras din substantiv calitatea ei esențială și au lipit-o înaintea lor sub formă de adjectiv. Astăzi peștera lui Vergiliu, pădurea sălbatică a lui Dante, lacurile lichide ale lui Tasso, ar fi certuri și nimic altceva.De evitat este și repetarea aceleiași calități făcută prin intermediul a două adjective diferite, care i-au mulțumit și pe latini și pe clasicii noștri. . Astfel, bătrânul alb și alb, cu ochii lui Petrarh umezi și blânzi de durere, sunt fraze care nu pot părea foarte frumoase pentru gustul nostru modern.

Când vine vorba de așezarea adjectivelor, trebuie avut în vedere că atunci când unui substantiv i se dau mai multe adjective, acestea trebuie așezate pe rând, toate înainte sau toate după, și nu plasează substantivul în mijlocul lor, așa cum a făcut Boccaccio în multe locuri. Să fie acesta un exemplu: Om al vieții preasfânte și bune

era temut de tulli.Să nu credeți că atunci când un substantiv este însoțit de un adjectiv, este întotdeauna același să-l puneți înainte sau după. Lăsând deoparte cazurile particulare, care ar dura prea mult pentru a fi analizate, regula principală și cea mai generală este aceea că atunci când explicarea conceptului se bazează în special pe calitatea exprimată de adjectiv, aceasta trebuie plasată după substantiv. Nu se va spune așa: vinul vechi se întărește

stomac, dar vinul este vechi. A spune că zăpada albă jignește vederea ar fi pedant și mai puțin așa că zăpada albă jignește vederea. Pentru că aici albul nu înseamnă în mod absolut culoarea zăpezii, pe care o știe toată lumea, ci efectul pe care îl are albul zăpezii și a doua cale este echivalent cu acesta: zăpada pentru că este albă, sau pe cât de albă este jignește. vederea .

Michele Colombo, maestru al eleganței italiene, în broșura sa de aur despre durerea vorbirii, ne învață că pentru a vorbi corect trebuie să spun: zăpada albă ne acoperă acum dealurile și nu zăpada albă etc. Ceea ce spune Colombo, observând că în propoziția pe care a anexat-o, calitatea exprimată a grupului nu are o mare importanță în explicarea conceptului,

11 care constă tocmai în faptul că zăpada acoperă dealul și nu în culoarea zăpezii. Dar lui Columb i s-ar putea răspunde că în exemplul său albul este complet de prisos, pentru că culoarea zăpezii este prezentă în ochii tuturor la simpla pomenire a ei, astfel încât, în acest caz, nu este altceva decât o grevare inutilă. , nu este altceva decât gunoaie retorice de care astăzi cei care vorbesc sau scriu trebuie să se mențină cu totul eliberați. Și vom încheia acest punct, care ar necesita o lungă discuție

— (ta _

tratate în detaliu, cu această regulă generală: evitați adjectivele care nu exprimă o calitate care este necesară sau adecvată pentru exprimare și rețineți că, deși există multe excepții, italianul modern dorește în general calificativul după substantiv.

X. Repetări de concepte în aceeași perioadă. — Un lucru important de remarcat este că același concept nu se repetă cu expresii diferite în aceeași perioadă; deoarece acest defect nu numai că întârzie inutil întoarcerea gândurilor. De multe ori provoacă confuzie și îi enervează mereu pe cei care citesc sau ascultă. De exemplu, luați în considerare aceste începuturi de la Benvenuto Gellini:

Poporul meu antic locuia în Val d'Amhria și acolo avea un număr mare de posesiuni; şi ca domni, după ce s-au retras, au locuit în acea parte; toți erau oameni de alarmă foarte buni.

În ce loc s-ar putea observa în primul rând că împărțirea în trei membri pare inutilă și excesivă. Dar, limitându-ne la scopul prezent, observăm cum aceeași idee de loc se repetă de patru ori cu expresii diferite, de fapt, mai întâi Cellini spune că vechii săi au trăit în Val d'Ambra; apoi adaugă că acolo (adică în Val d1 Ambra) aveau multe ferme. Apoi a urmat de a spune că s-au retras acolo (adică din nou (în Val d'Ambra) au trăit ca domni în acele părți (adică în Val d'Ambra altă dată).

XI. Altele, vicii «de evitat în stilul italian. — Anumite moduri și constructe atât de folosite astăzi jignesc bunătatea nu mai puțin decât ililianismul , deși nici un exemplu de ele nu poate fi găsit la scriitorii buni. De acest fel ar fi folosirea posesivului la exprimarea поп

o relație necesară de apartenență; deci oricine ar spune ar greși; după ce am luat micul dejun am început să-l completez. Și cu adevărat micul dejun nu poate aparține nimănui, decât celui care îl prepară; Deci, ce rost are posesivul, care în acest caz este un galicism? De asemenea, o

eroare este exprimarea prin intermediul unui pronume lo, la, li, le, dat ca atribut verbului a fi, o idee deja semnificată într-o propoziție anterioară. Astfel, ar jignit bunul stil italian dacă cineva ar spune: știu dacă a fost Carlo și nu este; trebuie să spunem pur și simplu că nu este, sau nu este el sau nu este; pentru că acesta este spaniolismul.

Și asta a greșit și Porzio (care este și un scriitor atât de corect și elegant) când a scris:

Totuși, dacă faci așa cum văd eu, nu-i vei jigni în niciun fel; și trebuie să o faci, deoarece nu este doar datoria unui fiu bun să plângă moartea lui! tată, să-și amintească voința și să o îndeplinească.

Dintre constructele eronate de care se abuzează cel mai des în zilele noastre, ar trebui să menționăm și cea care precede afirmarea oricărui concept cu un impersonal este sau a fost sau a fost sau va fi, ceea ce este adevărat. P®1' înseamnă o conjuncție care, propoziția care conține conceptul. Astfel, binecunoscuta propoziție a lui Furio Camillo: Roma trebuie răscumpărată cu fier și nu cu aur, ar fi modern, și foarte prost, refăcută astfel: Este cu fier, nu cu aur, că Roma trebuie răscumpărată. Astfel de minți ar fi modalități de a reproșa acești oameni.În Alene s-au educat tinerii la gimnaziu, iar în Egipt a fost ucis Pompei. — Nu mă voi îmbolnăvi din studiu; trebuind sa spuna in* yece. în Alene, tinerii au fost educați la gimnaziu,

— Pompei a fost ucis în Egipt; — Nu mă voi îmbolnăvi de la studii. Nici nu există cineva care crede că este posibil în acest fel să dea mai multă putere și dovezi relației dintre mijloace, sau loc, sau cauză sau scop exprimat prin pentru, cu, în și altele asemenea; Este întotdeauna sarcina experților în arta scrisului să ușureze construcția în așa fel încât sensul dorit să iasă în evidență clar, fără a o forța în forme pe care stilul italian corect le respinge.

Capitolul IH.

Altele (liste de stil.

I. Distincțiile retoriștilor după Bonghi - Eliberându-ne cu totul de cătușele retoricii, am făcut o clasificare pur rațională și istorică a diferitelor moduri de stil.Totuși, ca o completare a erudiției, întrucât cea mai populară retorică mai folosește încă. distincțiile celor vechi, credem că este un sfat bun să oferim câteva informații despre ele într-un capitol separat; nici nu credem că putem face asta cu cuvinte mai frumoase și cu mai multă doctrină și perspicacitate decât aceea pentru care sunt prețioase Scrisorile critice ale lui Bonghi, care se exprimă astfel:

„Retoricii antici, cu exemple excelente în fața ochilor, au fost, desigur, în stare să facă observații delicate și corecte asupra calităților și dispozițiilor vorbirii.

rol care aparține fiecărui stil; și să distingă stilurile în acest sens în mai multe genuri. Dionisie din Hali-Carnasso, de exemplu, în foarte frumosul său Tratat despre alocarea cuvintelor, oferă un concept, dacă nu suficient de speculativ, cu siguranță distinct și clar de stiluri: sau, ca să vorbim așa cum a făcut el, despre acele diferențe specifice în alocarea cuvintelor, pe care el le numește caractere. Așa cum, spune el, în pictură artiștii, folosind aceleași culori, nu le amestecăm în același fel, tot așa în scris poezie și proză, folosind toate aceleași cuvinte, nu le amestecăm în același mod. Și pentru a indica diferențele, el folosește trei cuvinte, numind un stil auster, celălalt neted sau florid, al treilea comun. Dar adaugă că aceste nume nu sunt ale lui; care indică problema cu puțină precizie; care servesc mai mult ca indiciu și semn decât pentru a clarifica natura distinctă și concretă a unui stil. Mai mult, el spune că în fiecare dintre aceste stiluri aranjarea cuvintelor se schimbă în funcție de natura gândirii și a afecțiunii; de vreme ce, atunci când suntem supărați sau ne bucurăm, sau când ne plângem sau ne temem, sau când suntem într-o altă pasiune sau boală, de obicei nu ne aranjam cuvintele în același mod ca atunci când gândim pentru noi înșine și nu ne deranjează nici să ne întristeze orice. Și această diversitate nu este artificială, ci naturală: astfel încât criteriul stilului este Adevărul; și pentru a ști să scrii ceva, trebuie să simți ce este și cum ar fi exprimat atunci când vorbești.

„Aceste concepte ar fi trebuit dezvoltate, explicate mai bine și ridicate la rațiunile lor. Dar este suficient să dai o diviziune, o distincție minților lene, pentru că

acestea încep să funcționeze în distincția însăși ca fapt ultim și materie principală și nu se mai gândesc la fundamentul ei. O bună parte din scolastică este ap. acest punct: o lucrare sterilă fără mai multe distincții aristotelice. Și reușești mereu să faci alte izvoare dintr-un singur; căci puterea de reflecție și abstracție este infinită și, atunci când pierde din vedere realitatea, s-ar putea să nu înceteze să se trezească din nou făcând o distincție din nou. În plus, sensul distincției în sine se pierde; este luat ca un lucru absolut; se crede că fiecare dintre personajele distincte indică un întreg și complet; astfel încât oricine este ghidat de acel caracter și îl alege după criterii, își irosește propria spontaneitate pentru a rămâne fidel unei norme abstracte, ajunge să fie o persoană și devine o calitate. Așadar, imaginați-vă, cineva vrea să devină un scriitor înfloritor: acest personaj, să spunem, înseamnă o bogăție de fraze și adjective suficiente pentru a echilibra bine toate părțile unei perioade. Și așa, el, îngâmfat cu cuvinte de aici, particule de acolo; și astfel obțineți ceva asemănător cu acele tăblii care sunt expuse la vitrinele frizeriei. Altul realizează că stilul auster are ceva rupt și brusc în clauzele perioadelor ; și reușește să-și formeze un stil care nu aș putea să semene cu nimic altceva decât cu o persoană care merge cu brațele întinse și cu pumnii strânși și nu înaintează decât în salturi, întorcându-se cu susul în jos și arătând acum un pumn, acum alte. Primul, să zicem, este cazul lui Puoti, al doilea cel al lui Farmi în ultima sa poveste. Astfel, o teorie falsă generează o artă falsă; iar aceasta, reoperând asupra teoriei, o falsifică și mai mult. În

în schimb, după părerea mea, trebuie spus că aceste indicații de austere, floride, lucide, simple, verbose, concise etc., întrucât sunt multe și nu le am pe toate în minte, nu servesc la identifica complet stilul oricui; sunt calități care aparțin unui stil, dacă există unul, dar care nu o fac și nici nu o exprimă. Stilul este ceva în care trăiesc ambele grupuri de calități similare: dar nu este nici una dintre aceste calități. Într-adevăr, pentru a testa dacă un autor are stil, nu găsesc un mijloc mai bun decât acesta. Când, după ce te-ai gândit un timp la asta, descoperi că nu poți spune altceva despre asta decât că este lucid, mândru, auster, florid sau un alt adjectiv similar, înseamnă că autorul tău nu are propriul său adjectiv. stil, ci o calitati, ale celor regasite la cei care o au intr-un fel sau altul. De exemplu, Giordani are uneori floriditate de stil; înseamnă că are o calitate care la Cicero formează unul dintre efectele unui stil; iar în el există o abundență de cuvinte și o lipsă de gândire. Această înflorire poate fi continuă sau chiar schimbată cu calitatea opusă; dar este întotdeauna, la cei care nu au stil, ultimul lucru la care te oprești când o citești și de care ești uimit sau uimit, după gustul tău. Pe scurt - îmi place să repet, pentru că acestea sunt lucruri dificil de spus și de înțeles - atunci când ideea abstractă a unei calități a stilului creează în proza unui scriitor un efect care îi corespunde, atunci nu există stil; există doar această calitate mai mult sau mai puțin implementată. Nu gândul și-a găsit forma: este o formă preconcepută care se potrivește unui gând. Iată, de exemplu, o perioadă a lui Salvini care acum îmi iese în evidență în fața ochilor datorită unei fericite coincidențe: «Sunt multe « griji plictisitoare și îngrijorări serioase și mâcători și

„greutățile și necazurile pe care viața umană le infectează continuu, astfel încât a fost necesar să ne gândim la niște distracții cinstite și la niște distracții civile și distracții prietenești, care la anumite ore, ușurându-ne, ne împrospătau.” și cu o bucurie sănătoasă, plictisirea călătoriei obositoare a acestei vieți înșelătoare, ne-ar face mai viguroși și mai pregătiți pentru funcțiile serioase, în care trebuie petrecut cel mai mare timp. Aici, nu gândul și-a găsit forma; într-adevăr, nu există nimic atât de puțină corespondență ca un concept atât de ușor și ușor cu o perioadă atât de rotunjită și serioasă. Dar ideea demnității stilului, o teorie falsă asupra eufoniei perioadei, care încorda însăși natura gândirii, l-a forțat să se exprime în acest fel. Și cu condiția ca, în egală măsură, nu mișcarea nativă a gândirii să creeze forma de exprimare, ci un criteriu fals sau adevărat care încalcă mișcarea propriu-zisă a gândirii, nu există artă, ci artificiu. Și acesta este motivul profund, dacă vreți, pentru care arta de a scrie este atât de înrădăcinată în arta de a gândi; de aceea marii scriitori sunt mari gânditori; deci cei care se concentrează pe calitățile exterioare ale formei se dovedesc a fi scriitori mediocri și cu atât mai mediocri cu cât se concentrează mai mult asupra ei. De fapt, cum poți înfățișa mișcarea gândirii cu cuvinte dacă nu ai gândul sau nu simți propria mișcare particulară? Și spun, ascultă, intenționat; întrucât doar gândirea la această mișcare nu este suficientă pentru a o portretiza. Este necesar să existe nu numai ideea de mișcare, a cursului gândirii pentru a o exprima; dar și să vedeți și să simțiți

această idee ca pe o imagine. Acestea sunt lucruri care nu se întâmplă întotdeauna împreună. Cine are unul da și celălalt nu. Un critic,

— 16 —

de exemplu, el poate înțelege foarte bine natura unui gând și calitatea corespunzătoare a exprimării sale într-un stil: și totuși să fie un scriitor mediocru. În schimb, un mare scriitor poate găsi un sentiment clar și viu a ceea ce gândește; se poate exprima așa cum nimeni nu ar ști mai bine; şi totuşi neştiind de ce se exprima în felul acesta. CEL! gândirea devine atât de intim o astfel de formă în spiritul său, încât el este incapabil să privească unul separat de celălalt și să recunoască în calitățile celui din urmă calitățile celui dintâi. Uneori, ingeniozitatea critică și ingeniozitatea creativă se combină; dar este unul dintre cele mai rare fapte. Nu o forța să spună de ce. Sunt important să concluzionez că, dacă deci se poate gândi bine și mult fără să aibă stil, nu se poate totuși să aibă un stil fără să fi gândit mult și bine. Că, cu cât încetinim mai mult pentru a compensa realitatea gândirii cu o diligență extrinsecă asupra formei, cu atât cădem mai mult în mediocru, convențional și plictisitor.”

II. Distincțiile lui Tasso — Din lucrurile discutate mai sus de Bonghi, devine clar conceptul nedeterminat, vag și pur empiric și formal care a fost avut în general despre stil. Dar, pentru a face o idee și mai clară asupra caracteristicilor pe care retorica școlii a avut întotdeauna obiceiul de a le atribui stilului, ni se pare oportun să raportăm din tratatul de artă poetică al lui Tasso ceea ce se referă la acest subiect: compoziția va avea din magnific, dacă perioadele și membrii din care este compusă perioada sunt lungi. Și din acest motiv camera este mai capabilă de acest eroic decât trio-ul. Magnificitatea crește cu asprimea, care decurge din concurența vocalelor, din împlinirea

— 77 —

versuri, prin plinătatea consoanelor în rime, prin creșterea numărului la sfârșitul versului, sau cu cuvinte sensibile la tăria accentelor, sau la plenitudinea consoanelor. De asemenea, crește frecvența copulațiilor, care, ca și nervii, coroborează rugăciunea. Transpunerea verbelor uneori împotriva uzului comun, deși rar, aduce noblețe orării. Pentru a nu cădea în viciul balonării, magnificul vorbitor evită anumite diligențe minuscule, precum să se asigure că membrul corespunde membrului, verbului verbului, numelui numelui și nu numai din punct de vedere al numărului, ci din punct de vedere al sensului; eviți antiteticele, precum: arunci repede, eu bătrân și încet, că toate aceste figuri, unde se dezvăluie afietarea, sunt tipice mediocrității; și cum se bucură mult, nu mișcă nimic. Măreția stilului ia naștere din cauzele menționate mai sus: și din aceleași folosite în afara timpului, sau din altele asemănătoare, ia naștere umflarea, un viciu atât de aproape de măreție. Umflarea provine din concepte, dacă acestea depășesc prea mult adevărul: cum ar fi că în piatra aruncată de ciclop, în timp ce era purtată prin văzduh, caprele pășteau pe ea și altele asemenea. Umflarea apare din cuvinte dacă folosești cuvinte prea ciudate sau prea vechi, epitete nepotrivite, metafore care au prea mult din îndrăzneț și îndrăzneală. Din compunerea cuvintelor se va naște smerenie, dacă orarea este nu numai numeroasă, ci excesiv de numeroasă,

ca în multe locuri proza lui Boccaccio. Omul umflat seamănă cu cel slăvit, care se laudă cu bunurile pe care nu le are și le folosește pe cele pe care le are din scop. Pentru că stilul magnific la subiectele mari, atras de cele mici, nu va mai fi magnific, ci umflat. Nici nu este adevărat că virtutea elocvenței

— 78 —

fie ea oratorică sau poetică, constă în a spune lucruri mărunte frumos; deși Virgiliu ne-a descris magnific republica Apis; pentru că a făcut-o doar ca o glumă. Pentru că în lucrurile serioase încercăm întotdeauna să ne asigurăm că cuvintele și compoziția lor răspund conceptelor. Smerenia stilului ia naștere din cauze contrare și, mai întâi, conceptul va fi umil și va fi exact așa cum apare de obicei în sufletele oamenilor de obicei, și nu este potrivit pentru a induce mirarea, ci mai degrabă pentru a învăța cu ușurință. Elocuția va fi umilă dacă cuvintele sunt proprii, nu străine, nu noi, nu străine, puține traduse și cele nu cu acea îndrăzneală care se potrivește magnificului. Puține epitete și mai degrabă necesare decât pentru decor. Alcătuirea va fi smerită dacă perioadele și membrele sunt scurte, dacă rugăciunea nu are multe copule, dar va fi ușor de urmat după uzul comun, fără să poarte substantive sau verbe, dacă versurile sunt fără pauze; dacă terminațiile nu sunt prea alese. Viciul de lângă acesta este josnicia. Acestea nu vor fi concepte, dacă acestea sunt prea josnice și abjecte și au ceva obscen și murdar. Elocuția va fi scăzută dacă cuvintele sunt țărănești sau populare. Compoziția este scăzută, dacă este liberă de orice număr, iar versul este complet languid, ca: Por saw Cleopatra poftioasă. Stilul mediocru este plasat între magnific și umil și participă la ambele. Aceasta nu apare din amestecul dintre magnificul și umilul care se îmbină, ci apare fie când sublimul își revine, fie când umilul se ridică. Conceptele și elocuția acestei forme sunt cele care depășesc uzul comun al fiecărei persoane, dar nu aduc totuși multă putere și

- 79 -

putere, atât cât se cere în magnific. Iar ceea ce depășește modul obișnuit de a vorbi, este neclaritatea în ornamentele exacte și înflorate ale conceptelor și elocuției, și în dulceața și dulceața compoziției: și toate acele figuri de o sârguință exactă și harnică, pe care umilul vorbitor nu îndrăznește să folosească, nici magnificul demn de ea, nu sunt puse în practică de mediocri.Și atunci el intră în acel viciu care este aproape de lăudabilii Medici, când prin acțiunea frecventă a unor asemenea fapte ornamentația induce sațietate și Un stil mediocru nu are la fel de multă putere de a mișca sufletele ca unul magnific și nici nu-l face pe cineva capabil de ceea ce povestește cu atâta evidență, dar cu o temperatură dulce încântă mai mult.un instrument, cu pe care poetul le imită acele lucruri pe care și-a propus să le imite, în el este necesară energia, care cu cuvintele pune lucrul atât de mult în fața ochilor, încât altcuiva i se pare că nu îl aude, ci îl vede.Și această virtute. este necesar în epopee cu atât mai mult decât în tragedie, întrucât aceasta din urmă este lipsită de ajutor, de actori și de scenă. Această virtute se naște dintr-o sârguință exactă în a descrie lucrul în detaliu, pentru care limba noastră este aproape ineptă, deși în aceasta Dante pare să fie aproape înaintea lui; în acest sens el este poate demn de a fi la egalitate cu

Homer, care este foarte important prin faptul că implică limbajul. Citește în Purgatoriu:

Ca oile ies din incintă Unul câte doi câte trei, iar ceilalți sunt timizi, punându-și ochii pe față;

Și ce face primul și ceilalți, Sprijinindu-se pe ea dacă se retrage, Simplu și liniștit, și e pentru că nu știu.

— 80 —

Această virtute se naște atunci când, după ce a introdus pe cineva să vorbească, este pus să facă acele gesturi care îi aparțin, precum:

S-a uitat puțin la mine, apoi aproape cu dispreț.

Această narațiune sârguincioasă este necesară în părțile patetice, deoarece este cel mai important mijloc de a muta Valletto; și întregul raționament al contelui Ugolino este un exemplu în acest sens. Această virtute apare din nou, dacă în descrierea vreunui efect, se descrie și acele împrejurări care îl însoțesc, la fel cum în descrierea cursului navei se va spune că valul se rostogolește și murmură în jurul lui. Acele tranzacții care pun lucrul în acțiune poartă această expresie cu ele, mai ales când este de la animat la neînsuflețit. La fel de:

................Pentru ca ramura să-și aducă toate rămășițele la pământ.

Ariosto:

Între timp, argumentul dispare.

Numirea sabiei răzbunător, însetat de sânge, impios, erti-dele, nesăbuit și altele asemenea. Energia derivă adesea din acele cuvinte, care sunt naturale pentru ceea ce omul vrea să-l exprime.”

Prin urmare, dorim să închidem această parte a teoriei stilului cu o observație fundamentală; adică diversele caracteristici pe care retorii le-au atribuit stilului nu îi sunt esenţiale, ci pur şi simplu întâmplătoare. Ele depind fie de gustul special al scriitorului care îşi forţează sau diluează gândirea în modelul pe care îl preferă, fie de diferitele atitudini. a serului ρθη 'după calităţile sale şi mişcarea sa internă.

PRINCIPII

DE VERIFICARE ŞI METRICĂ ITALIANĂ

Capitolul I.

Teoria versurilor.

I. Elemente de vers în latină și italiană. — Versul italian are un fundament diferit de cel al greacă și latină. De fapt, versurile latine sunt reglementate de cantitatea de silabe, unde ale noastre iau accentul drept norma. Versul clasic a pornit dintr-o combinație

specifică de picioare, indiferent de numărul de silabe pe care o necesita o astfel de combinație. Hexamerul latin era alcătuit din dactile și spondee (dactilele aveau câte una lungă și două scurte fiecare, iar spondeele două lungi), deci este clar că în versurile în care erau multe dactile erau chiar mai multe silabe decât în versurile unde numărul spondeilor era cel mai mare. Nu este așa în italiană, al cărei element fundamental nu mai este piciorul, care era format din mai multe silabe, ci silaba în sine; așa că la noi fiecare calitate a versului necesită întotdeauna un număr perfect egal de silabe.

Fjkïî, giiiisttcfi eco,   C

II. Ce este ritmul și ce este metrul. — Cu excepția faptului că versul se bazează în esență pe un element muzical care constă într-o anumită cadență armonică, într-un anumit sunet, pentru a realiza ceea ce necesită o combinație specifică de picioare în poezia clasică și silabe la noi. Această combinație variată de picioare sau silabe, din care se obțin diversele calități ale versurilor, considerate în sunetul ei intim, se numește ritm; iar doctrina versului, consideră-l pur și simplu ca ritm, adică fără elementele sale muzicale interne, este numită „filmică”. Forma exterioară a versului se numește atunci melro, considerată în lungimea sa mai mare sau mai mică și în diferitele moduri în care poate fi unită și legată de alte versuri. Doctrina versului, considerată în forma sa exterioară și în diversele ei combinații cu alte versuri, se numește metrică (1).

III. Avans tonic si avans ritmic. — Acum este evident că silabele nu au toate același sunet. Unii îl au mai pronunțat, alții mai dulce, în funcție de faptul că au sau nu accentul ionian; că" 1 accent care înseamnă aşezarea mai puternică a vocii pe o silabă în comparaţie cu cealaltă a aceluiaşi cuvânt. În vocile inimă, vestigiu, palpitant, răzbunător, accentul tonic trebuie evident marcat astfel: cuó-re, îmbrăcat. -gio, palpilàn-le, rege-răzbunat.Acum

mi se pare necesar să Пг,(de obicei nu se face, dar că mfWoj-e și O.,onri, ,. ,să lămuresc. Ce altceva este Галиот* vine la vcm
* .c,asc,Jn vers° celălalt este Гагтопia extern, care mod zadarnic de a-l combina cu alte-

în timp ce гйгпо clasic este obținut printr-o combinație dată de silabe lungi și silabe scurte, adică de picioare, ritmul versului italian se bazează pe o plasare dată a accentelor într-un număr dat de silabe. Fiecare tip de vers necesită accente într-un loc anume, iar despre aceste accente se spune că sunt relutice. pentru că ele constituie ritmul, adică armonia versului. [/arta versului, considerată întotdeauna ca ritm și nimic altceva, constă așadar în! făcând să cadă accentul tonic în acel loc dat sau, cu alte cuvinte, să coincidă accentul tonic cu accentul ritmic.

TV Plasarea accentului ritmic — Deoarece fiecare cuvânt italian are un accent tonic, la început ar părea ușor să obțineți versul. Dar, de fapt, nu toate accentele tonice pot fi întotdeauna și accente ritmice.

Este necesar, printre o serie de accente tonice, să le alegem în general pe cele mai puternice; pentru că ritmul este imperfect, și deci versul nu este armonios, când accentul ritmic este copleșit de tonic . Astfel in propozitia: dulce sospfr, atat in dal cat si in pfr exista accentul tonic; dar primul este mult mai slab decât al doilea, deci dacă accentul ritmic coincide cu cel din urmă, vom avea un vers mult mai armonios decât ar fi dacă ar coincide cu primul.

V. Legile de onoare ale versului italian. — Diferitele calități ale versurilor își iau în general numele din numărul de silabe care le compun; dar am dori să subliniem că atunci când o silabă care iese dintr-o vocală întâlnește alta care începe cu o vocală, atunci se creează doar una dintre cele două, aceasta se numește heli-sycote.

Cine a recitat pe rând silabele acestui vers

Iubirea care nu iubește nimic pentru a iubi iartă T Î 5 ï s õ ă a o io ΓΓ ii 1Ï acolo

ar găsi paisprezece silabe, care sunt reduse la unsprezece prin eliziune. De fapt al 3-lea se unește cu al 4-lea și formează unul singur; la fel este și cazul cu (? și 7’; același lucru cu 9’ și 10*, astfel încât versetul se pronunță astfel:

A-mor-ch a-nuld'a-ina-t'a-mnr-per-do-na.

î Î 3 ï ί β ï s .1 Π ΓΓ

De remarcat, de asemenea, că fiecare calitate a versului trebuie să aibă un accent pe penultima silabă dacă se termină cu un cuvânt simplu: pe antipenultimul dacă se termină cu un cuvânt alunecat: pe ultima dacă se termină cu un cuvânt trunchiat. Astfel în versurile lui Manzoni;

Abandonat imboldului

A unei alunecări zgomotoase de teren Beats pe fund și Sta

avem că primul este alunecos și are accentul pe antipenultimul n antepenultimul: al doilea este plat și se accentuează pe penultimul; al treilea este trunchiat și are accentul pe ultimul.

TU. Niște diftongi. — O altă observație foarte importantă trebuie făcută asupra diftongilor, care numără una sau două silabe în funcție de natura lor.

Diftongii care provin dintr-o înmuiere a unei consoane sau dintr-o întărire a unei vocale datorită derivării dintr-o silabă latină lungă și accentuată, numără pentru o singură silabă. Din homo avem omul, din lèvis lumina, din binele bun, din nou nõvus, din ptrécor priego, din nègo niego, din meus mio, dia dedi diedi,

de la scliõla (1) școală, de la flãmma flame, de la fié-bilis fievole, deci în aceste cazuri și în cazuri similare tw, йr, la sunt diftongi reali, adică sunete duble, care în pronunție și în vers formează întotdeauna o singură silabă.

Ele numără două silabe și sunt doar aparente acele diftongi care derivă din două vocale, care în latină formează două silabe separate: deci to ass avem o-ri-rn-le, de la via vi-a-ggìo; din gloriosas glo-ri-o-so; din graltosus gra-zt-o-so etc., etc.

Rețineți, totuși, că acest tip de diftong nu formează două silabe decât atunci când accentul cade pe a doua vocală a acestuia sau pe o silabă următoare. Dacă accentul cade în schimb pe prima vocală a diftongului, sau pe o silabă anterioară, atunci există o singură silabă. Exemplu: glòria este bisilabă deoarece accentul este înaintea diftongului; dar glorios este cvadrisilab pentru că accentul este după. Via este o monosilabă deoarece accentul este pus pe prima vocală a diftongilor, dar călătoria este o trisilabă deoarece accentul este pus pe a doua vocală (2). in orice caz

(1) Evitați teroarea în care ajung mulți (și cred că fac o eleganță!) spunând flay, deny, pr use și altele asemenea, pentru că, atunci când Taceento este transportat, întărirea Tí sau a w se pierde . Singurele excepții sunt foarte bune și foarte noi.

(2) În multe ediții vezi două puncte pe / acestor diftongi aparenti (ï). Este un semn ortografic că » devine o silabă de la sine. neștiind legile fonetice menționate mai sus, mulți tratați au afirmat în mod eronat că acele două puncte denotă un Ztcewìd poetic numit umlaut, și pentru care o singură silabă poate fi folosită pentru doi.Adevărul este că licența de a trage gâtul cuvintelor , dublând silaba, poeții nu au susținut-o niciodată și această figură de umlaut nu există decât în imaginația multor tratatatori.Pune sau nu pune cele două puncte pe

în desinențele versului diftongii sunt bisilabe, sau cel puțin se numără ca atare, chiar dacă sunt povestiți pe prima vocală. Deci Dante

„Și odihnit de călătoria lungă”

ï ¿ з ï 5 ï ? S 5 iOÎÎ

„Ține minte, sunt Ja Pia”. Î! 5 T 5 S 7 s 5 Г5П

VП. Diverse calități ale versurilor italiene. — După ce au stabilit aceste reguli generale, să trecem la a vedea diferitele calități ale versetelor. Își iau numele din numărul de silabe care le compun și se numesc hendecasilabe (ένδεκα) dacă au unsprezece silabe,* decasilabe (δέκα) dacă au zece; octonari, dacă ulei; au șapte șei; senari cei de sase si quinari cei de cinci. Există și, deși mai puțin utilizate, novenare cu nouă silabe și cuaternare cu patru silabe.

VШ, DeH*endecazilab. — A cincea silabă este cea mai solemnă, cea mai largă, cea mai bogată și mai folosită dintre versurile italiene și cea care o face cel mai puțin de departe „hexametrul latin. Pe lângă legea

generală stabilită mai sus că fiecare tip de vers trebuie să aibă un accent ritmic pe penultima silabă, hendecasilaba are această lege specială care cere un accent pe a șasea sau pe a patra și octava. De exemplu, primul vers din Oztando Furioso de Arioslo are accentul pe a șasea:

< Femeile, cavalerii, armele, iubirile. »

^r'®'Paho; est, glorios sunt patru silabe, și ar fi în 'UDa s'"a^a de mono; dar nu este permis, pentru că

Și niciun poet de la Dante. dacă i-a permis — sau în general, pentru că sunt câteva excepții.

— 87 —

Al doilea rând din acel poem îl are pe al patrulea 0 pe oí/rim;

„Cînt despre politețe, despre isprăvile îndrăznețe” (1).

De asemenea, prin excepție, poate avea Lacéenlo pe al patrulea și al șaptelea, mai ales dacă acest lucru ajută la ca conceptul să fie mai viu și mai evident cu sunetul; deci Dante;

« Tal fiara crudă a căzut la pământ, a

Toate poeziile literaturii noastre sunt scrise în versuri hendecasilabe, aproape toate tragediile și multe poezii și compoziții mai mult sau mai puțin scurte care aparțin genului satiric, didactic și liric.

IX.   Din zece silabe. — (tecastliabo) este cel mai sonor și emoționat dintre versurile italiene și, după frumoasele exemple ale lui Manzoni, a fost folosit de moderni în special pentru a exprima sentimente calde de religie, dragoste patriotică sau ardoare războinică. Bsso vrea accentul pe al treilea și pe al şaselea, după cum se vede în locul următor de către Manzoni;

ț   „L-Í

Dacă aud un sunet de trâmbiță la dreapta, un sunet se răspunde la stânga;

Z J. ¿

Din părțile pe care le calc în picioare se ecouri

De la cai si infanterie terrea;

4   X .j.

Așa că un banner apare în aer

Apoi alte progrese explicate;

(1) Este clar de observat că dintre toate accentele tonice, cele care sunt, de asemenea, ritmice nu sunt mai puternice. Dacă nu ar fi așa, vehiculul nu ar suna bine.

Aici apare un grup aliniat

Iată încă unul care dă peste el.

X. A novenarului. — Novenarul nu este foarte armonios și de aceea foarte rar folosit. Vom da acest exemplu din Metastasio:

x j. J-

Chin crud și tiran

Mă chinuie și îmi sfâșie inima,

D Aletto furie geloasă

Își ascunde fețele în sânul meu.

Este clar că acest novenar se face pe baza decasilabei prin eliminarea primei silabe, astfel încât accentele să fie pe a doua, a șasea și a noua.

XI, A octonarului. — OffonaWo este un vers care, prin curgerea sa uniformă și monotonă, se potrivește bine cântecelor patetice. Este nevoie de un accent constant pe al treilea. Exemplu:

Runica peregrina

Lasă-te să stai pe balcon

Cântând din nou în fiecare dimineață

Cântecul acela slab,

Ce vrei să-mi spui în discursul tău,

Rândunica călătoare?

, structura octonarului a mers bine, se vede. eSS° S* c<,ml)unul din cele două cuaternare. De fapt, a fost ușor să descompune versurile lui Grossi astfel:

A inghiti

Pellegrina Ce te plasezi pe verone, ecou.

ΣΠ. A septenarului. — Septenarul este cel mai variat și se folosește în rânduri scurte și necesită accentul pe a doua sau a patra silabă.

Uneori o poate avea și pe primul sau pe al treilea, dar armonia este mult diminuată. Exemple:

■i   i Trandafirul infloreste din nou Ca desi languia inainte zz Si se odihneste incet zz Deasupra crinii de dinainte zz Pupilele stralucesc Scântei luminoase spun {pe 4) (pe 3*) (pe 2) (pe 2). 3*) (pe 1) (pe 3')

XПÏ Al senarioului. — U senario este un vers foarte rapid și este potrivit doar pentru exprimarea unor sentimente vii și calde. Accentul trebuie pus pe a doua silabă. Astfel Arici:

— Nenorocire inefabilă

El ne cheamă să plângem;

Sunetul se răspândește

De pe acoperișurile lui Rama.

De țipete, de leșin

/   JȚ

Proces matern. ...

Moartea păpușilor

Rachele te deplânge.

Cu două silabe așezate pe rând se formează o douăsprezece silabe, dar sunetul fundamental al acestora nu este schimbat. Astfel în Manzoni:

Din atrile mușchioase - din găurile care cad,

Din pădure, din forjele aprinse, scârțâind,

X   XXX

Din brazde îi udă - de sudoare de slujitor.

XIV. A quinarului. — Quinarioul este un vers foarte scurt, care se potrivește în general subiectelor ușoare sau care are cel puțin o intonație ușoară și un flux simplu. Este versul toast:

Prieteni nebuni Nu ne-a invitat Unul dintre politicienii bogați se plictisește.   (încă 2·') (pe 2») (pe 1·) (pe Ia)

După cum se vede, accentul specific al quinarului poate fi atât pe primul, cât și pe cel de-al doilea; dar niciodata pe a treia, pentru ca din moment ce prin legea generala trebuie sa aiba neaparat un accent pe a patra, ar fi doua accente ritmice unul dupa altul, ceea ce nu poate fi niciodata cazul.

XV.   Din caiet. — Caietul, pe lângă accentul pus constant pe penultima silabă, are una ceva mai lejeră pe prima; deci în metastază:

- 91 -

În lumini

/ /

Cele divine

Pnce în cele din urmă

Inima se bucură.

Se folosește de obicei în libretele de operă și în acele cântece grațioase și ușoare numite anacreantiche, de la Anacreon, primul poet care le-a scris.

XVI. Modele ritmice ale versurilor italiene - În rezumat, iată modelele ritmice ale diferitelor tipuri de versuri italiene:

Endecasìllabus {trei soiuri):

")__________Z Z

t>)_____z_______S -B -

re______

decasilabic:

soi de lire Novenario):

«) _ - —--------

re

re

Octonar:

Septenar (varietatea qwMro):

a)________z _ 2 _

re

ri _ z---------z -

d) ¿___________

Senator.

Quinar (două soiuri):

Caiet:

_£ _ J. _

Deoarece este deseori posibil să existe o pantă sau un trunchi în locul unui plan, la planul final, pe care în diagramă îl exprimăm cu semnul j. -, forma alunecoasă л υ sau trunchiul -ì pot fi întotdeauna înlocuite.

Capitolul П.

Teoria contorului.

§ 1. — Despre rimă şi diferitele specii de metri.

Unul dintre elementele principale, deși nu este necesar, ale versului italian este rima, care constă în consonanța ultimei părți a două sau mai multe cuvinte. Această consonanță nu este perfectă decât dacă finalul cuvintelor este identic, începând de la ultima vocală accentuată. Astfel vocile rimează între ele: iubire, onoare și durere; savuros si rapid; a venit și a ținut; a mers și a creat etc., etc.

Rima, din care se găsesc unele urme chiar și printre antici, a înflorit în Evul Mediu. De fapt, imnurile bisericii, deși sunt scrise în latină, sunt rimate; totuși toată lumea știe că clasicii latini și-au scris versurile fără rimă. Cu toate acestea, deși nu sunt rimate, versurile latine sunt

grupate în diverse moduri, formând multe serii egale care se numesc perioade ritmice sau strofe; astfel avem cuplete care constau dintr-un hexametru și un pentametru; strofele alcaice, safice, ascle-piadeene și asemănătoare. Versurile italiene, tocmai pentru că sunt rimate, au și o cauză extrinsecă pentru care doresc să fie grupate în mai multe serii, întrucât rima este tocmai corespondența armonică a finalităților a două sau mai multe versuri și dacă fiecare vers stă pe propriu nu primește mai mult. Diversele moduri în care versurile sunt legate prin rimă și modul în care versurile cu diferite măsuri pot fi combinate împreună, se mai numesc și metru, iar metrica este, prin urmare, și studiul teoretic al acestor combinații. Vom distinge cinci metri în poezia italiană: vepic-narativ, didactic-satiric, liric, dramatic, clasic.

§ 2. — Al metrului narativ epic.

I. A opta si a sasea rime. — Meterul epic-narativ este format numai din versuri hendecasilabe. Cu excepția faptului că din vremea lui Boccaccio și până în secolul al XVI-lea poeziile au fost scrise în perioade ritmice numite strofe sau octave, fiind compuse din câte opt versuri. În octavă primele șase versuri rimează alternativ și între ele (rime închise sau sărutate) ultimele două, ca în aceasta de Tasso:

Cânt artni pietose și e căpitan

Că marele Mormânt a eliberat de Hristos;

A făcut multe cu înțelepciunea și cu mâna sa, a suferit mult în dobândirea lui glorioasă: în zadar iadul i s-a împotrivit și în zadar s-au înarmat poporul amestecat din Asia și Libia; Fie ca cerul să-i dea favoare și să-i aducă pe tovarășii săi rătăcitori sub sfintele Semne.

Mulți poeți moderni, având la îndemână un subiect mai puțin serios și solemn decât epopeele antice, precum romanele romantice sau umoristice, au micșorat octava prin îndepărtarea a două versuri sau au format astfel sestina care este formată din două rime alternante și una închisă, ca ;

Dacă în epoca verde cineva neglijează

f) Sunt laudat ca stiu sa impodobesc mintea, Cand i-a venit varsta matura, el regreta ca a pierdut un bun atat de mare: Cauta-l, dar gaseste-te cu mana goala; Polea nu a vrut, acum ce poti sa vrei?

Schema metrică a octavei și sestinei. — Dorind să reprezinte grafic combinația metrică ce constituie Voltava și sestina, fiecare rimă se exprimă cu o literă a alfabetului, schimbând progresiv litera cu fiecare schimbare de rimă. Avem astfel schema metrică a octavei, sestinei etc.

Schema metrice cu octave:

ABABABCC.

Schema metrică a sestinei:

ABABQ G.

După secolul al XVI-lea, chiar și versul hendecasilab eliberat de orice rimă ca metru epic și narativ a început să fie îndrăznit. Cu aceasta au tradus Caro Veneide a lui Virgil, Monti V/liade și Pindemonle Vodyssey etc.

§ 3. — Metri didactic-satiric-

Chiar și pentru compoziții cu caracter didactic și satiric s-a folosit în curând hendecasilabul sciotto.Astfel sunt în multe cazuri Predicile lui Ghiahrera și Gozzi și Giorno lui Parini, dar în secolul al XIV-lea Dante și imitatorii săi*

latorii au rostit a treia rima (1) care este o combinație de versuri în care rimele alternează trei câte trei,

la fel de:

Bolurile ridicate din mândru pastó   A

Păcătosul acela a șlefuit-o la" ai înțeles B

De capul pe care îl stricase în spate. LA

Apoi a început: vrei să reînnoiesc B

Durerea disperată pe care mi-a dat-o inima C

Deja mă gândesc, înainte să o faci. B

Dar dacă cuvintele mele dau sămânță G

Ce roade de infamie pentru trădătorul pe care-l roade pe D

Veți vedea vorbind și plângând împreună. G

Nu știu cine ești sau cum D

Am venit aici, dar Florentine E

Chiar mi se pare când renunț. D

Astfel încât modelul metric al tripletului ar fi:

ABABCBGDCDEDEFEFGFGH etc.

În acest metru sunt scrise Comedia lui Dante, Triumfurile lui Petrarca, Capitolele burlesce ale lui Berri, Salirele lui Ariosto, Menzini, Salvator Rosa și AJfleri etc., etc.

§ 4 — Contoare lirice

[. Al Cântecului. —Poezia lirică are o mare varietate de combinații metrice. Lăsând deoparte poemul sau cântecul sau imnul care este adesea scris și în hendecasilabe libere (Carme del sepolcri de Foscolo; Canto alla primavera de Leopardi; Imnul Patriarchiului).

(i) Abia merită menționat că în secolul al XII-lea poezia didactică a avut nevoie de diverși metri pe care apoi i-a oprit potrivit Brunetto Latini a scris Tesorello în septenare rimate în perechi. Lin-ieNtffenza se scrie in rima a noua, adica; ABABABACCA.

— SK»

doi leoparzi; un $. Terenzio de) Mamiani), avem în primul rând mm, care, deși puțin folosit în prezent, a fost în mare cinste în secolele trecute și mai ales în secolul al XIV-lea. când” Dante a numit-o cea mai excelentă formă de poezie.

Canonul este alcătuit dintr-un număr foarte variat de strofe sau strofe, compuse dintr-un număr mai mare sau mai mic de versuri, a căror dualitate variază pe tot parcursul. Deduceți-l din dovezi.” Te-am folosit mai întâi, cântecul a folosit fiecare calitate de vers în numărătoare; sunt atât de multe hendecasilabe. de octonare, septenare, chinare etc. Din struguri a luat forma tipică pe care o păstrează totuși și „o extind într-o serie (nici prea scurtă, nici prea lungă) de

strofe în care versurile hendecasilabe și septenare alternează și variază în diverse moduri”. O ' -iidc» cu cât este mai mare numărul de septenari cântecul

: mai agil sau grațios; când sunt mai multe hendecasilabe. .urono este grav și solemn. Cântecul te avea pe tine. » o strofă de obicei mai scurtă decât co-unde autorul şi-a lăsat compoziţia, strofa sau strofa apoi împărţită, conform căreia din tratatul lui Dante despre limba populară Ete· cele două părţi: Fronte şi sir ima; care apoi la rândul lor se împart în alte două părți mai mici. Lăsând aceste denumiri, care nu au valoare istorică, vom da aici pentru oi't de un cântec al lui Petrarca;

Ce pentru fiecare plajă

sânge

■unul unde a pus fierul nostru de calcat.

■■'л ·η de ce «litere rele,

— 97 —

Că Raiul ne urăște: a

Mila Ta, căruia i s-au încredințat atâtea: C

Poftele tale împărțite   c

A răsfățat cea mai frumoasă parte a lumii.   D

Ce vină, ce judecată sau ce destin,   E

Enervant pe vecin   e

Sărac; iar averile afectate și împărțite   D

A urmări; iar pe margine   j

Căutând oameni și placându-i,   f

Să-i verse sângele și să-i vândă sufletul pentru un preț? G O spun ca să spun adevărul,   f

Nu din ură față de ceilalți și nici din dispreț.   G

П. Al Sonetului. — 11 Sonetul este o formă metrică care pare să derivă din cântec. De fapt, unii cred că, folosind uneori un vers al unui cântec de parcă ar fi singur, schema metrică a fost stabilită în așa fel încât Sonetul a apărut atunci, așa cum îl vedem triumfător în toate secolele literaturii noastre.

Sonetul este format din 14 versuri, majoritatea hendecasilabe. Spunem pentru că există câteva exemple rare de sonete compuse din octonare, septenare și persile de chinarii. Aceste 14 versete sunt împărțite în patru serii, primele două din 4 versete fiecare și ultimele două din 3

versete. Seria de patru linii se numește în mod natural catrene, iar cele ale lui Ire sunt tripleți. Cele două versone au două rime care sunt alternative sau kissal. Alternează dacă se fac pe rând unul cu celălalt, cum ar fi:

Când Isus a auzit ultima lui plângere A

Și-a deschis coapsele și a zguduit muntele, B

Adam ciufulit și somnoros   A

Și-a ridicat tesla și și-a ridicat picioarele deasupra ei.   B

Ele sunt închise dacă cele două versuri din exterior rimează între ele și cele două versuri din Neutru rimează între ele, cum ar fi:

Furai, Slitùtua etc. 7

— 98 —

Vreau să-mi plâng vremurile trecute   j

eu care am pus in dragoste* lucru muritor   g

Fără să decolam în zbor vă dau bere   g

Pentru a da, poate, câteva exemple slabe despre mine.   д

Cele două triplete pot avea două sau trei rime, iar diferitele modele sunt următoarele:

a)   1« CDCDCD

2» CDGGDG

b)   1» CDEGDE

a 2-a GDCEDE

a 3-a GDEDCE

4“ CDCDEE.

X“'8,i scbeml Betrici mai mult „“

Ч л Г.Г.   Í GDEDCE

a) ABBA ABBЛ GDCDDD

J GDCEDE

.. « D « r.   CDCDCD

à) ABΛB AB AB GDCEDE

!GDEDCE

Dell Ode. Deoarece Otfe este o compoziție lirică și exprimă o mare emoție a sufletului și a instrumentului, are nevoie în general de metri ageri și vioi, sunt atât de multe combinații strofice care sunt folosite în acest tip de compoziție încât ar fi aproape imposibil de clasificat. mall-ul.

Să dăm primul loc celui! Oda lui Manzoni, care poate fi considerată metric cea mai perfectă dintre toate. Avem mai multe varietăți, dar elementele sunt aproape întotdeauna aceleași, adică versuri septenare, alternând planurile cu slipurile și închizând versul cu un trunchi.

/ tip. Strofelte din șase septenare, dintre care primele patru sunt slip și etaje alternative, amân aceste

între ele: dintre celelalte duouri primul este încă alunecos și ultimul este trunchiat și rimează cu Pulitino în versul următor. Prin urmare, avem această schemă metrică:

Exemplu:

Își întinde împletiturile moi pe pieptul ei trudit, își încetinește palmele și pârjoșește aspectul alb al morții, zace evlavioasa cu tremurând, eu îi caut pe atei.

Gessa cel târziu, unanim

Se ridică o rugăciune: o mână ușoară este coborâtă pe fruntea de gheață, extinzând viteza extremă asupra pupilei.

Înainte de Manzoni, Parini (și apoi II Foscolo) folosiseră și el acest metru cu diferența că ultimul vers în loc să fie un septenar era hendecasilab; exemplu:

Acestea că Allobrogus sălbatic

Note pline de afìTanni

_________- - la

Gravat cu teribilul

Urât de tirani

_________________»

Pumnal, valuri Melpomene

El este singurul dintre spiritele italiene.

}Eu scriu. — Aceasta adaugă două versuri simple la schema primului tip care rimează între ele & sunt plasate înaintea versului ulliinu (prima strofă. Iată schema:

— — - — a

___________b ___________b

/

Un exemplu este imnul Rusaliilor:

Maica Sfinților: imaginea Deliei, oraș suprem.

Al sângelui nestricăcios Eternul Păstrator; Tu care de atâtea veacuri ai ajuns, te-ai luptat și te-ai rugat, ca perdelele tale să se întindă de la o mare la alta.

primul tip. — Este perfect la fel cu al 2-lea, minus Intimo Sdrucciolo, adică al 5-lea vers. Sistem;

---------------b

Exemplu (Crăciun):

Ca un bolovan care din vârful unui versant lung de munte abandonat imboldului unei alunecări zgomotoase de teren, de-a lungul străzii așchiate ce cădea spre vale, lovește fundul și stă.

Mai obișnuită și mai ușoară este Ode ài ^r0 compusă

- IOI -

care au patru septenare alternate între etaje și pante, conform acestei scheme:

___- _ _ _ л

________.____b

____________b

Astfel în Monti (Al siff. Di Montffolfter):

Când Iason din Pelion a împins brazii în mare și a alergat mai întâi să despice pieptul lui Thetis cu vâsla,

Pe pupa înaltă îndrăzneață Cu floarea sângelui aheic A văzut Grecia urcând pe tânărul Orfeu

IV. Doli* Modern Epode. — Printre poeții moderni există un fel de poezie care se formează într-o anumită parte pe schema metrică a epodelor lui Horațiu latin și în care avem serii de patru versuri alternând adesea între hendecasilabe și septenare, rimând-le în diferite moduri. Avem mai multe tipuri; iată un exemplu de unele.

tip 7". — Patru hendecasilabe, planuri sau trunchiuri alternante. Sistem:

_______jl__________»

t

_ - « W _____-,____A

_ _ _ _ _ _ __ /

Astfel la Carducci;

O, celui ce de la Iordan până la râurile proaspete Traca toată o virtute blândă, Și s-a înălțat la cetăți" proaspăt cu măslini Bucură-te de Mesia poporului Isus.

— ire —

Tip. — Două hendecasilabe plate alternând și cu două septenare plate. Sistem:

______ _ o

_______A · b

Exemplu (Carducci) ··

O Villagloria, din Cremerà, când luna acoperă dealurile

Fabi vin la tine și, admirând, vorbesc despre cei șaptezeci ai tăi.

E ca și cum. — Două slipuri septenare alternând cu două hendecasilabe plate:

~ — —

---— — — _ — _ __ л

Exemplu (Carducci):

Uită-te la stâncile tesaliene

După care a coborât Orfeu și *1 rege al viteazului Ahile, Spre sfântul Egee, alusole

Scântei radiante.

V. A metrului safic. — Cel mai nobil și solemn metru al odei este în cele din urmă cel safic derivat din clasicul cu același nume. Este alcătuită din strofe de patru rânduri: trei hendecasilabe și un quinar sau un septenar. Iată câteva diagrame cu exemple.

tip F:

________«

------------------* b

_________"

Tu gustatorul care cu gena uscată

Își modelează copiii și soția peste tot chinuia Avariția tare în valul îndepărtat

Musa, nu iubeste-pA]J!tIt).

— 103 —

E ca și cum:

Gol gel, cu norii, cu fiarele în război Cu silex înarmat și cu bâta noduri. Acest rege al viitorului a mers gol pe pământ.

(Zanella).

Tipul II:

Pârâul acela care se rupe în clipa umblă Pârâul acela pe care vrei să-mi spui că pare repede Își pune gura în marea eternității

Viața mea de pelerin.

(Munţi).

TU. De Anacreontica. — Cea mai grațioasă formă metrică este cea a Odelor anacreontice, unde octonarii și quadernarii de obicei alternează în diverse moduri, sau septenarii cu chinarii.

Sunt ca:

- - la

______________ъ

_ _ Și

Domnişoară de onoare

Totul frumos

Toarnă, toarnă acel vin frumos.

Lasă-l să cadă

El o rouă

Distilat de rubin.

(Cuiabrera).

tipul meu:

111 tip:

_______________ь

Dacă un pârâu frumos, dacă o adiere frumoasă

Trei iarba

Dimineața rătăcește murmurând,

Dacă există o pajiște mică de flori

Da, e frumos,

Noi spunem: pământul râde.

(Сніавпеил).

_____________b

Violeta

That 'n on i'erbcltn

Se deschide în știrile de dimineață,

Spune, nu este ce

Toate parfumate,

Toate gratioase sau frumoase?

(Chiabreha).

VГГ. Diverse alte contoare. — Au fost folosite și în vremuri trecute niște contoare care în prezent, nemaifiind folosite, nu trebuie să găsească decât o mențiune trecătoare în acest instrument. Era deci sonetul dublu și sonetul îngropat (la care mă refer la primul volum din Istoria literaturii mele), era ballalo, sau tunul un balet, era sestina, un metru plin de artificii pe care îl avem și noi. în Petrarh; au existat madrigalele, strambotti etc., care metrica vor deveni mai târziu clare pentru cărturarii literari.

al nostru - În Toscana mai sunt niște respectabili în viață. moduri de poezie populară care puțin sau deloc intră în moștenirea adevăratei literaturi naționale și din acest motiv nu le vom discuta aici.

§ 5. — Contoare dramatice.

În secolul al XVI-lea, când în italiană au început să apară compoziții dramatice, tragedia folosea versuri hendecasilabe amestecate cu septenare și comedia, scrisă în general în proză, era tratată de

Ariosto în versuri hendecasilabe. Atunci tragedia a început să fie scrisă în hendecasilabe libere, iar comedia avea și metrul martellian, numit așa de la numele autorului ei (Pier Jacopo Martelli) și care constă în cuplarea a două septenare, după cum se vede în acest exemplu luat din Goldoni:

Gandolfo. Au trecut patru zile de când amanta a fost aici,

Și că ea a plecat departe este prima dintre ele.

Clvdin. Prin urmare, ea nu este amuzată de pasiunea austeră

Peisajul rural înfloritor într-o primăvară dulce?

(lamlolfb Până acum nu găsește distracție;

Îi place să fie singură, nu vrea să vadă pe nimeni; Taior este încântat să râdă cu mine,

Apoi mă alungă brusc și nu pot spune de ce...

§ 6. — Al contoarelor Glassice.

I II Cupla kinezică, - În secolul al XVI-lea, perioadă minunată în care au înflorit din nou toate formele artei antice, au existat unii cărturari care au susținut să formeze versuri cu cuvinte italiene care să urmeze legile metrice ale latinilor. Și din moment ce latinii și-au bazat metrica pe cantitatea de silabe, la fel și ei

— 106 —

Versuri italiene numărând pentru arsi și pentru silabe lungi și silabe scurte. Unul dintre acei savanți din secolul al XVI-lea, Claudio Tolomei, a dictat și el unele dintre regulile sale pentru noua poezie toscană (I), în care a încercat să stabilească când silaba italiană era lungă și când scurtă. El a dat, de asemenea, câteva exemple ale acestui nou mod, cum ar fi următoarele cuplete formate din hexametre și pentametre:

Aceste flori dulci, aceste ierburi și aceste știri

Trandafiri, acum smulși de o mână iubitoare,

Se leagă apoi foarte dulce într-o ghirlandă.

Acolo vezi natura și arta întorcându-se într-un mod similar,

Părului blond de sus, păduchi albi, pod, și-i împodobește cu frumusețea ta, tu cu frumusețea taurului;

Și arată, în mod egal, cum natura păcătoasă nu te poate cuceri niciodată și arta mai puțin.

II. Versul safic. — Mai târziu a fost reprodus și în italiană metrul safic cu trei hendecasilabe și un quinar, exact așa cum a fost mai

târziu saficul nostru rimat (vezi pagina 83). Carducci a oferit recent exemple splendide de metru safic:

Chiar și din muntele care se leagănă în întuneric

Frasin în vânt șoptind și tânjind Pentru frici miroase proaspăt a salvie și cimbru sălbatic,

Se coboară la amurg, Citumnus, Turmele vin la tine: tu băiatul umbrian Oaia reticentă în val Se cufundă, în timp ce

Vino la el din pântecele mamei sale cuminte Care stă desculță la casă și cântă, O fetiță care alăptează se întoarce și cu chip rotund zâmbește.

(i) Au fost republicate de Carducci în frumoasa sa colecție de Poesia Barbara. ~ Bologna. 1880.

— 107 —

După cum se vede, Carducci aici nu a încercat să aplice reguli nesigure ale cantității, împotriva cărora limba noastră se răzvrătește. El a căutat doar (cum făcuse Chiabrera deja în urmă cu două secole și jumătate) acea combinație de versuri italiene, armonizate cu accente italiene, care transmite cel mai bine metrul latin.

III. vers alcaic. — Și cu trei perechi de chinari și un novenar a obținut o alcaică armonioasă:

Diagrama latinei alcaioa:

Exemplu al lui Horațiu (Carm. I, 9):

Vides ut atta stat nive candidum Somete лес jam euatineant опия Siivæ laborantes geluque. Flulumina constitcrìnt acută.

Exemplul lui Carducci:

0 născut când bietul meu Case a trecut ca păsările! refugiat

_ _ _ -t -l~ _____ - -tj V

Speranța și cu mine, dispreţuitori, batem ușile viitorului

Uneori, în loc de două chinari, П Carducci redă ultima linie a strofei alcaice latine cu o adevărată decasilabă italiană:

Deja monstrul, conștient de metalitatea lui

__ x _ - -1-

Suflet, pufăi, prăbuși, gâfâie, àatntnei

_ _ _ Z — I — — —

Ochii tăiați: uriași pentru întuneric _ _ x —   _- x -

(Jitta cel slab care sfidează spațiul.

„ _ z _ _ x---------------X -

Da. Strofa asolepiadiană. — Strofele Asclepiade au fost și ele foarte bine redate de Carducci. Maniera celui de-al doilea sistem latin asclepiadean a fost imitată de el cu trei hendecasilabe și un septenar, toate slipurile. Uneori, primele trei sunt adevărate hendecasilabe, alteori sunt pereche de quinare alunecoase.

Exemplu de Horațiu (Carm. I, δ):

Scriberis Vario forlis et hoslium Victor Meonii carmini® alito,

Quain rem cuinque ferox nnvibus aut cqtiie Miles le duce gesserìt.

Exemple: tip 7'.

Și tâmplele de pe vârfurile grele fulgeră __ _ __ _ _2 v>

De alb pur în prilejul roz

- - -

Iar chiparosii de pe mal tremura -~-2___x_ 2 w

Și mirtul dens miroase.

— 2 _ _ ___ 2 v «

7/' tip:

Imanul și cele două stele de marmură, •-- _ X MV I__ Xч/v»

Și nici nu seamănă cu întunericul sacru

O armată de giganți.

Al treilea sistem al latinei asclepiadea va fi quoslo (două asclepiade mai întâi, o hierocrație și un glyconioj;

Exemplu de Horațiu (Carm. 1,14):

O navis, referent la mare tu novi

FIuctus? Este nevoie de asta? Forliter ocupa Porlum, Nonne videa

Nudum remigìo latus.....

A fost reprodus de Carducci cu două perechi de lame quinare corespunzătoare celor două asclepiade, cu un septenar plat

corespunzător ferecratiului și un papuc septenar corespunzător gliconiului:

Alerga printre focurile roz de vecernie

Fugi, Addua, caută-l; Lidia pe calm

Râu și dragoste tandră,

Navigați în soarele vestic.

Carducci a redat alte combinații metrice pe lângă acestea cu artificii frumoase, despre care tinerii vor putea dobândi cunoștințe mai clare atunci când au studiat ceva din metrii horațieni.

APENDICE

DICȚIONAR DE CĂI GREȘITE

CEL MAI FRECUNT ÎN UTILIZARE

AVERTIZARE

Formele incorecte sunt scrise cu font încrucișat, iar formele bune corespunzătoare cu font rotund. Cu caractere cursive sunt enunțuri, sau moduri speciale în care anumite cuvinte sunt folosite incorect. Abrevierile dintre paranteze indică ramurile cunoașterii în care anumite expresii sunt consacrate prin uz comun și consens. De exemplu: (t, chini.) termen chimic: (Í. arh.) termen arhitectural.

Se înțelege că cuvintele definite aici ca fiind eronate sunt diferite de sensul care li se atribuie, indiferent de sensul și întrebuințarea pe care, ca fiind proprii, le-ar putea avea în limba noastră. Arrogi că s-au consemnat doar forme asupra cărora nu există mai puțină îndoială și nicio controversă între lucrările cărora (Tommaseo, Ugolini, Viani, Fanfani, 'Nino, Rigatini) cei care au lămuriri mai copioase și maeștri mai autoritari.

LA

Imbarcare «Veți spune opriți-l, mergeți înainte, trageți la el.

Persoană accesibilă, informată, accesibilă. accesibil, negociabil, nebunesc.

Activarea e«ai diro rochie, dar «lari facultatea de, «oc»

Acasa este a trai, «cu casa «vcJcrtaíiuenU intacta.

Avorta sau reuseste, mergi unde VREI."

Abrégé, suato, rezumat.

Accentuează, da uşurare, împărtăşeşte»Zu

Anexează, voi include, atașez.

A eh© j»?r astfel încât Suplimentar, a adăugat. Aditiv.; in add me^ in addition.

Adaugă, sumă.

Adresa, adresa, livrarea.

Adept, adept, client, con-sancient», partizan.

A des io ni sta., cousenrienie, participant, care acceptă, care aprobă.

Adeziv. Autocolante Лйрожкгс Spun da, accept.

Folosit, folosit.

Adoptă o prduwdtataftfa, wit fièro, ccc., acceptă, ia, alege tf Íífítííí.

Întâmpinați dificultăți, îndoieli, prc-ген iaпi, нас., înaintat, propune ¿

Afacere, magazin, afaceri, ocupație, îngrijire, probleme etc., mă ascund

Om de afaceri, reparator, intrigant. Deloc, punct, absolut nimic, pernicios.

— Totuşi, pisici foarte rele-C 'ino pentru «Heraineuto o jtauïf.

A închiria, închiriat, închiriat, închiriat, închiriat, închiriat. Pc«j<jìo J pai aitittare to proadora rent.

Amânare, întârziere, întârziere.

Amână, voi amâna, voi zăbovi

La ziua „acum, repede, la precedentul, în zilele noastre, astăzi.

La nebunie, pierdut»»ent«, urden-■ oment

A alarma sau a fi alarmat, cu alte cuvinte sau a deveni teamă: a se teme, a intra în panică, a ecou.

Fiwït, ia-l# ccc.

Alarmă, teamă, teamă, frică,

larmista pentru usor de spavon-tars'; vei spune înfricoșător a, toscanei t nesăbuit; dacă vrei să spui despre voci кpary· despre ricoti sau daune, înlocuiește susurróse.

Allé», bulevardul.

Afară, occatto, cu excepţia, a aiicày în afară, purific se pune după complementul la care se refo-riscs, Ei din patru în afară.

Airwholesale, veți spune În vrac. Cazare, casă, locuință.

Înalt, foarte, marcat, mare, A Hediente tic, frumos, foarte ștampilă, ecou.

Înălțime, Esanrc la înălțimea timpurilor, доIГиШiiio, av. Vei spune casera n egal cu, inferior r fimrlt Altronde si d'altronde, por Altro, de) rvstù. din restul.

Amabilitate, politicos;< , blând ;m, plăcere, după < . ΐ/. Amalgama, Amalgamavo, A-malgamarsi (dum. , .-alanza, inesco lare, iniscugliu, uniune, eec. Amare tme cesa, jwr compacer-sena, placere, gnstaro si asemanatoare, P& as.t I ucu vinul alb; ¡ /irai: dar nu-i place vinul alb.Camera ambient, 3'auza.Ambicionare, ambire.

Cu excepția cazului, cu excepția că, cu excepția ebo, cu excepția etc.

La mijloc, cu ιπ«ΰ, chiar me-ìzo.

După mărime, de la mână la mână.

Lipsa, deficitul, lipsa. Amortize, Amortization, Amortization, am-mortamcnla (£ Iмсл) stingere extincție; reataseaza. răscumpărare, de dragul uciderii lui. Analize. Este wlfiwa anaffftf, insemina, în condufijpne" încheind.

Analogie, couforiniià, corriip- n-dijozis coBveuienza,

Analog, conform*', corespunzător, convenabil β ΐίΜιΐί.

Go » /tire чма eos-i, acoiogerU, comiaciaro o faro s*ìh r'uliro.

Anlraawersion, malanimu, urăsc Annettere Voi atribui important O ΊΛ«4'ί·

Anexare, tisvm.·. Anticipează-le ¿wlfí* povestiți-le mai întâi. Apatic, iusoueibito, iod fioroni e

la

Apogeu, cel mai înalt, cel mai înalt, cel mai înalt.

Prerogativa, prevedere, sh-r» este adiu, 3.-I.unamente.

Doar di rui « 'prero.i ■ lor.on di i,'..q>o pass ito sau noa tool a ture. Adu-l să-l aduci, -ια nu upovna va fi ieșit.

Aplicat, atașat, ."articulație.

Aplicație rii ><>»> (ВДС· oseen· znme* -ituation

AppcsitameutOs íψρο-ΐχ ApprenaiSiiSSio i practice, noviciat, shooting-i»Îo.

Aprezia-гв, slitnìuv» evaluator* Aprecierea, judecata, stima, exhumarea.

Profitați de sine, beneficiați, prondorc, voi lua în considerare o oportunitate, scot profit din abuz, cazuri fructuoase. Aproximabil, dumnezeu poate apprcs-5imar>i.

Arbitraj. arbitraj, judecata arbitrilor

Ardent Ouctitano argument ar~ <tentet serios, periculos, important

Subiect. Pe subiectul întrebării de...,... veți spune că respectă ceea ce atinge etc.

Salvați în rezervă, cu excepția Armatei, armatei, dacă li se spune să păstrați Aranjați, acomodați» ajustați și faceți ordine*

Arestări {agli), în arest, în po-g dens

Ajunge să se întâmple.

Articol pentru marfa ginere.

Ascendent, autoritate, influență orală.

Al doilea după secund, mă conformez. Lipsa de loialitate, de sfoară, veți spune lipsă

Asimila, def/o idei similare, Гчг n'io, a se face stăpân etc.

Attend, e^sor present, i curve-mro.

Absorb, ocupa, tandre cu sine. Angajator, antreprenor, angajatori-?.

Absurd. Ce d persoană asjucrde, Atì'<fi ciudat, extravagant sau çi,-. члiЬ.

Abstracția. Fer abstracţie din, Pr cinder»·, a face o excepţie.

Reliable, Enjoyable.. d«*gnodi con* -i<I*!гаио_пе. de знеоrivae.

Fiabilitate, credit, credibilitate

În așteptare, m au--ța di. au-o аьг»-.

Activați, măUére în exercițiu în ад pe ·. implementeaza*

Activitati, plasarea misiunilor rii- implement-vwfoU'rrrftieUeM 'nv,='oro·itt *«' Cruce, Prin, invatat

tlt pericole;, d · ·/ grave, eco.

Veți spune că alergați la călugărițe în momentele serioase.

Frecare, un- · -г >, quittions* cou-ll UVorstft . de unul.

Actual* prvьoiЯ '

Actualităţi, sunt lucruri de a(-C'alil·'1 urgente, la modă, după г! nevoie'

În prezent, în prezent, acum, în prezent.

Authorize, pcriitctUro, conco-<1*re, con.uiitne ; Voi da autoritate, facultate, licență.

Autorizație, pârghie, licență. Avant'iòri pe celălalt,

Face use of, \ratc ^i, use, used.

Riscat Riscat, riscant, riscant, risc, risc, riscant.

в

A întemeia, a întemeia.

Baso (rii. arck.), ctitorie. JJenovizo, arătos, bine-a plăcut. Beuifjunrsi, te rog, demnează-te. Bine infundat, cu conditia heliu, cu conditia c<-ndi-zion · cho.

Bijuterii, bijuterii, BiffiЙ, gìoiulhere, bijuterii, bijuterii. _ A echilibra. Pune in buget.

Proasta fraza rii cowipi'tisti.

Nevoie. Nu trebuie, nu am nevoie. Veți spune că nu am sau ПОП face slujbe, nu este necesar, eoe. — visele de viitor, de civilizație, ceea ce timp, civilizația cere, implică

Repet, voi repeta, repeta. Bleu, albastru deschis, turcoaz.

Bloc, bine, bolovan, ¡n bloc, tv· sisme, tiilt instunm.

Albăstrui, albăstrui, albăstrui.

Bluză, cămașă.

Timbru. Hârtie de timbru Rio. Veți spune ștampila de hârtie sau Coo bello.

Bombon σ Favor, dulciuri, drajeuri, cofetărie.

Recuperare, refacere. Bonnette», cap Bonomia, bunăvoinţă.

Margine, tiv, garnitură. Mărginite, tivite, tuns. Borduri, tiv, sigiliu.________

Margine, franjuri, panglică, broderie» » tiv, tundere.

Borseffffiare, fură poșeta. Hoți de buzunare, poșetă, cu samolo.

Hoț de buzunare, hoț, rabona.

Branca i мii.), parte, ramură. Bravare, Midar», afișând fast. Breloc o Breiocco, medalion, pandantiv.

Bravo couta ovwrùio; lesonuna, curiosului, într-un cuvânt.

Brevet■. Brevet, permis de conducere, permis de conducere.

Strălucire, fațetă.

Sclipitor. G/aeiнв, vorbire E· • (ante, tânăr vioi. vorbire beilo, sau asemănător

Străluciți pentru a ieși în evidență, voi ieși, voi excela.

Brosce, agrafă.

Este universitatea, coșule.

Bttdptir, toaleta, capac.

Amuzant, credul, aruiadin; aparat, dulap.

Buró, birou, birou, dulap, comodă, comodă.

0

Cabaret, tavă.

Fiecare c Cad, fiecare, fiecare.

Cadence, pronunțați cu un anumit cântec.

Cadentat, cu cântare.

Calculează, calculează, calculează, calculează. Conte, au in osti-inar.iunu. Judecător, ponwo, estimare

Camera dicMf salíanlo sa d camera ria lolle GenorfcaKicHlc vei spune camera.

Abilitatea, tala l a abilitate Vei spune viteaz, maestru doirarto etc.

Caracter, natură, calitate, natură. Caracteriza, indica, quntlrt-c-nro, arată i'idole. natura, etc.

Oferta de vizita, bilet si carte de vizita. Fișă de admitere, fișă de admitere.

Cântă, vindecă, asigură. Celibat, celibat.

Cimentează, unește, strânge, revigorează-le. a intari.

Centralitate, loc central. Centralizați, centralizați, centralizați, centralizați

Suna pentru a intreba, intreaba ceva.

Lumina lunii, lumina lunii.

CillncagliaaChincaglieTìa.Chincagliere, minute minute, minute parts.

Cifră după sumă.

Civilize, Civilizator, Civilized, Civilization, iuaivi-

115 —

lire, civilizatie, civilizatie, utilizator civilizat.

Clasifică, absolvă, ordonează. Coaliție, uniune, ligă. Coalesce, țintește, conectat. Coerență În coerență, confurtoo-rnonte, în conformitate, drept, вe-condu, occ

Scurgeți și scufundați, scufundați, trimiteți sau scufundați

Ciocnire, Ciocnire, discordie, contrast, contrast

Colossus, Colosal ; de obicei moral veți spune grozav, flagrant imens u similar.

Privire, privire. prc.ipotto, vedere

Oolturaro o Col toras ion?, cultivare, cultivazion-i.

Costum de afaceri. £ts.rc al remjifdio, integer, picau, toc.

Complicatie, Complicatie, miracol, coosionra, dezvoltare. Diferența de cultură (timp mediu sau mai târziu)

Complot, Complot, conspira, complot, schemă: Conspirație, complot.

Comprimat, penat Obligat, da in judecata, daca infief de hartii in carti vei zice alerga, examineaza, consulta

Comunica, participa Comunicare, participare Concambiare, Coneamblo, schimb, schimb; schimbare, schimbare.

Concepe, intelege, inteleg Imo c'c in Dtirtte in honeststillo ·, Par. <1. 871.

Concretează, încheie, implementează. etc.

Pack, Pack, Packed, far, voi coase, lucrez, fnhliriimzionu, cusut ncc.

Confortabil, ușurință, comoditate, confortabil

Confort, ușurare, ușurință, confort.

Consecvent, coerent.

Consecința, coerența, are mult sens cu efect, pentru rațiune în conformitate, eoe

Bilanțul final, jier real se spune despre precaut, bugete, ree.

Contabil, Contabilitate, contabil, contabilitate; contabil, coiu-puthistory.

Contnro pc» do ateognamoiuo Contact, .¡creanza, compagaia, couunorciu.

Contempla, intelege, syo-cifteare, prevede

În același timp eu sunt cel cu nepotul, eu sunt cel, între timp, în acele hub-uri între timp Contribuie, conferă, concurează, cooperează.

Contribuție, contribuție, con-

- minciună

curs. — Fă o contribuție, mestiste 1 prefit.

Verifică, verifică, verifică, verifică, verifică.

Cont roseuse, eroare, greșeală, poziție contradictorie

Setul de loc, numit aranjament de masă, șervețel, tacâmuri.

Acoperire, refacere, la o taxă a-VOΓ0, tenor. OCUPirO.

Actual. Essore, ¡honora, va însiloza la curent. Cunoașteți, faceți cunoscut. fie sau ioformat continut Observe, Observe, Observe u Observatie, rarili sunt. constata, clarifica etc. Construiește, construiește.

Costum sau rochie sau stil de rochie.

Critic (afltf dificil, serios, periculos

Cumulativ, împreună, împreună împreună.

Cupon, cupon.

D

Da. Pi dance party, r>r dance party. iWasra ni requtent, move te re ■ qutein. Λΐ́ροίϊο ni pane, magazin de pâine.

Al naibii, al naibii de ipoteză, improbabilă, imposibilă sau care se va împlini.

Dans Seara de dans, dans calibrat.

Întâlniri. Л data din . incepand cu...

Debordare, debordare, debordare, debordare.

Desfrânare, desfrânare, corupție

Desfrânat, imoral, rupt, corupt.

Debutante, Debut, Debut debut, debut, debut.

Decamp de, abandona propriile motive, pretenții, ecouri.

A muri, a muri

Moarte, mort.

Înșelăciune, înșelăciune.

Aș decide, aș decide, aș rezolva. Decizie, rezoluție, detorrenare.

Cu siguranță sigur, fără îndoială.

Hotărât, consider decirn, hotărât, hermo, sunt hotărât, sunt deiormìuated de.

Declama, strigă împotriva. Decline fin niciunul și altele asemenea. A zice.

manifesta, dezvăluie.

Deducere, surplus, rest. De pornire Interese de pornire, de alergare, de a alerga.

DecorrlbUe. Care trebuie să înceapă de la început, să fie calculat. ' A trecut, a spus timp pentru dat, trecut, echorean, trecut Decumbente, bolnav. Daedalus pentru labirint defensiv și apărare. A dezerta, a dezerta, a abandona.

Scoateți, îndepărtați.

Défilé, întocmit.

Decedat, mort Fă-te decedat. medicii urechilor. '

Pacient internat, rezident, locuitor

Voi înghiți sau Înghiți, mghtot. tir··, înghițire.

Degradează, degradant, degradat, degradează, cho degradează, degradat. Diminuare, lipsi de rang.

Degradare, degradare, abuz. iniţierea gradului.

Deguisare, transformare, deformare.

Gustă, savurează, ■gustă.

Gustare, degustare, degustare.

Deliberare, deliberare. Delimitarea, marcarea granițelor Delimitarea, hotarul. Delimitare, Demarcare, limitare, separare, limitare, ss-parazioiii

Democratizează, fă demo-orático.

A dărâma, spus în persoană, a faimei etc., a dezonora, a desface, a demonta

.Adevărat.

Demouetars. Demcnetazicmo, du-te i> scos din o,β,Γί°· Demoralize, Demoralization, Demoializznmento,s-»· radia, sparge Гатим, „Pivare. Depravare, stricăciune, .яййй—■« niego, negaţie* A numi, „0,,'1па.г^|;-,в A dezbraca, a dezbrăca. sP°'h' Report© wn iralW<0i wuutOHtf, anulați-l- f

sss3U'»i-“wA' reunindu-se. deteriora-·

A decade, a expira, din ripWrj-Deplorabil, De.P g^draarJ. re' ticălos, blamabil. W* try, dolcrs* d '_lone, Deport, ^^“gazio"'·w țpire, сол^вагй*

117 -

Depui'ore, sceverato, voi detrage, pur* ri zeita го, ace.

Desserre) fructe, grădină mică, multe mese.

Desipienza) acìocchozza, prostie, ignoranță.

Destinatar, cel căruia îi este destinat uuu. Ce.

Detestabil, foarte rău. PraД-r/scf d poggi orativi dui пиши: proastă viaţă, voi lua prânzul cu ea, carte bună şi tot aşa.

Detalii la tine» partieoi arra. Dôltafïliatumente» în mod parti-coiarc^eiato, uiitiuiamoate.

Detaliu, deosebit. De la călătorie, până la gâtul meu.

Comerciant cu amănuntul, vsoditoro л minut. Declarare, declarare.

In spatele* Fara propozitii in spate I ittu i <ianzc. opinia lui: pentru ambele cazuri, pentru opinia lui.

Apărați, voi preveni, voi interzice" viola' \

Diferite, mai multe, unele] diverse.

Amânare întârzieri, întârzieri Amânat, întârziat, amânat Avertisment, sesizare, notificare. Avertiza, avertiza, avertiza, demnitar, birou oficial. înalt иШriaIa. Întârziere, va fi diferit.

Demisionar, cineva care demisionează sau care renunță sau demisionează din funcție.

Din ce în ce mai mult, vm pi», зошрго mai mult, Fiecare mai mult.

Comportament, conduită. Ramificați, trimiteți, voi trimite, sparger j.

A zice. Ca să vă spun adevărul, așa cum am spus, nu este aproape nimic.

Dianbigliét a văzut-o de acasă.

Exact) există un inconvenient, un spion-ccsro. în imn.

Dezastru, deteriorare, gestionați două lucruri.

Dezastruită, avariată.

Vorbire. Z?” Sunt decent, în ciuda despre ce este vorba. vorbim, bine

Confuzie jSoJiùitf, eroare de expediere.

Dezlegat, îndeplini, satisface ad -iи obligație, sprijin, occ.

Nemulțumitor, nepoliticos, nu foarte genial

A dezlega, a instraina pe cineva de sd Cu cai nepoliticose.

Tulburare, In dezordine, dezordine.-natal» contugametita, Imbracaminte tn tulburare, haine dezordonate etc.

Dezorganiza, dezordonează, scoio-Îtorre.

la organizare, dezordine, con-fn-ion.

Fii dezorientat, supărat, coufoa-dorsj, pierde-ți busola

Adesea "linişte".

Îmi pare rău. Sau scuze, вон rteteuGx Îmi pare rău.

Disponibil, care poate fi folosit.

Dispoziţie. A pune la dispoziție, a livra, a oferi, a oferi» face stăpân, d.tru în balot.

A te dezechilibra» Dezechilibru » dbeq înseamnă a pluti, dezechilibru.

Listă, η uta, listă.

Distrage, vondore, înstrăinează, folosește, dispensa, deviază.

Distrag atentia, il voi distruge pe Dishume, dezgropa, db rege ingropat.

Divergenta, disparitatile, d; ite год za Mai multe, mai multe, diverse, ftlcuui. Împărțiți юЛннпіаке» participați la ea. Divorț, divorț. Datorie pentru complimontu, respect pentru p. ?' co>c de scoala г

Drenaj, canalizare.

Drusa de «na rock, interior» burtă Îndoieli asemănătoare cu aurul.

ȘI

Surplus, profitabil, avansuri eh©. Surplus, surplus.

Excepțional, de la care se poate face o excepție.

Excepție, făcând excel. Exces. ДIГдадао, montare excesivă-

Excepțional, extraordinar. În mod excepțional, extraordinarìa-monta.

Senzațional, senzațional, zgomotos, splendid

Economisește, economisește.

Educat, informal, avertizat, am-maumrated.

Educandato, educator, сл<д o institute d'tìtlncaziùn *

Efervescent, Efervescence {chiìrt,}, numit doU'aninw pentru arch ditt i, ardere; fierbinte, fierbinte.

Real pentru numerar, mu-note și ¿tir suma, sumă, ninnerò, все

Efecte de îmbrăcăminte, oce , haine, hliincboria. Eifctlt cambii, co-dolo, bilete la ordin, eoe

Efracție, spargere, spargere Hârtie, muncă, sarcină. - Terminat» finalizat» ecG,

Dăruiește, Eiaтяiгiопе, the> ¡foc, 1 ir ¿июне.

E1вп«пге, a înregistra, a nota, a lista.

EIeНгIталгяi, te vei aprinde, inflam-marai, ¡¡iubilaro.

Elevate mt<t of/fi oliò, Mit dufr&Je, pune-le ïάηαηιι, propune-te, все.

- 118

Înălţat, al <ii sufletului, vorbit, ■ cc., nobil, ulei, generos, mărinimos, demn 0 .«null.

Eli miliar, voi exclude, scot, iau.

Elucubrare, elucubrare întreruptă, a înclina. Gând, ina<iitazAno.

Marginat, visează, ți-a indicat marginea.

Marginalizare, adnotare în margine.

Emite, expune, manifestă, semnifică.

Emiterea titlurilor de valoare în curs.

Eminent, dello di stranio, eoe,, grandu, reportat, gasca.

Eminent, foarte mult, în visul .node!.

Emoție, cummotione.

Emoționez, voi aprinde, voi inflama

Entuziasm, ardoare, sollovnmounta <1 suflet (dar or.ini ? -mlj'iio).

Entuziast, arzător, indaniniato Enuclear, dilucidar*, voi lămuri. am sa explic pcrscrivaru. Epocă pentru timp. În epoca noastră, pentru oamenii noștri miopi, vremea civilizației.

Purifică, egalizează, dizolvă, sco-voraro.

Curățați, purificați, dezlipiți, iiiaiver.-чпопiп, scrutin Echipați, furnizați. Echipajul de trăsuri erodiate, enncullaro. Eradlazione, cancoilarnonto Moştenitoare, moştenitoare.

Stabilește-te ca judecător ecologic. Acționează ca judecător, așteaptă-te ca ea să judece · pretinde funcția de judecător, ecou.

Epuizare, te rog, te doare chiar și din cauza epuizării.

Evacuează, completează, finisează, mai degrabă epuizează, exploatează, folosește toate mijloacele etc.

Debursează, plătește. Plata, debursare.

Exclamativ, exclamativ.

Excluderea, .trt exclu-iort de, excluderea- exceptând, din... în afară, etc., etc.

Excursie, excursie, calatorie.

Executați, colectați, solicitați. Delio din I -/пион,, a auzi, a simți.

Executie, munca, Opera, Put '» ■: CK. i>: , far, instrument, uffet-•oart, c-ogmro

Scutit, scutit.

Negustor, -In exercitii, ifernant . mgozianlu. industrial,,

Baeroito, delio dz shop, <cB., tinut, condus, ree. *

Exercitii pentru magazine, ateliere de taverne etc., etc.

Exerg, canal de medag'fa, invers.

Nevoie de protensioao, ceea ce este rehiui», occ.

Solicitant pentru cei mari, dificil

comentez, occ.

Existenta pentru viata, Existenta de; crimă pentru adevărul vinovăţiei.

Să existe mai degrabă decât să trăiești” pentru generalul tău. Sunt unii... vei spune; sunt cateva.

Ezitați procesele, efectuați-le; marfa, vinde-o.

Rezultat. In itilo to, pentru în conformitate, în corespondență, conform etc. Exonera, elibera, elibera, elibera.

Exonerare, Exonerare, osen-non.·, li>ieraz;e.io. alievianiouto.

Extindeți, turnați, încredințați,

deschis.

Expansiune, effnsion, încredere Experimenting, -crimenting.

Ispăşi. Ispăși pedeapsa. Ispășiți pedeapsa.

Complet, complet, voi termina.

Explanta, exersează, exploatează, cultivă.

Explodează, izbucnește, trage. Explozie, explozie.

Espresso, incero, cornerò. Dezechilibrat, dezechilibrat. Dezechilibrează, dezechilibru. Extender, compilator, autor. Externaliza, manifestă, exprimă, siguili j»rj. evident, am declarat.

Străin, apoi străin" acest fapt, nu am nimic de-a face cu această mare tămâie, de asemenea, cazuri străine incerte.

Extrem, foarte, prea mult. extrinseci, inaiiifestave. extrinseci, în uiifstation. Etichetă, ceremonie, plăcere, fast.

Etagère, raft, raft. Evacuează, eliberează.

Evacuare, defrișare, plecare. Evadează, voi răspunde, îndeplinesc, îndeplinesc, deal, deal, deal. ,

Evadare, împlinire, am răspuns ·»· Evadare grea la profituri viitoare similare, dă-i un răspuns.

Evaziv (rfc/w a răspuns fleto cavetto), evaziv, oppкгe сон íôslauí, lacună.

Eveniment, șansă, ocazie, întâmplare, . <e

Alerte de dovezi în сменял Captur, le voi pune la vedere.

F

Cerința, necesarul, necesitatea nr.

Building (substantiv)t caiu, cusa-UK*nto, building, factory.

Facilitare, ușurință, cundí-^Ctiiìdunza.

Facultate, autoritate, podestà, drept, purrtìйшиие. iѴaн c in Mire /acoird, ia non p<домк Far /Ъ coiti f, da facultate, o тoдi/o permis) drept, conce.:àuno sau, it'nì'affrOj СОПСО-dere.

FiicoltizzfUTù, da facultate, conco-(к re, etc.

A eșuat, a eșuat-

Fanatism. Can fami tramo, nrden-tuinéntu, la nebunie. Treaz, trezesc mare dragoste de mine, inflamez etc.

Fanatic, foarte plăcut, emoționant, surprinzător etc.

Fază (asir.), mutație, perioadă, studiu, aspect.

Favorite, rodino, dantela.

Favoritism, parțialitate, protecție

Facicios, tu, facticos, partizan. Să fii fericit, să te bucuri împreună cu ceilalți. Felicitare, felicitare, au* giirìo

Oprește-te, voi închide, strâng.

Șofer, cocher.

Mă opresc, mașină.

Cauțiune, garanție. malloveria, educație

A avea încredere, a avea încredere · A avea încredere, a avea încredere, a se încrede, a epura.

Extra, walk-on.

Finish Futiré υкη ferre «ne ewa; retraiilairû ¿<iл filila.

Da, batista si plasture lipici.

Sticlă, sticlă.

Flagrant, flagrant, știi, bine'fiUu

Plutind, concurând.

Captuseala (<k intoarceti cíate), fata de perna. Fo-íí rcwOj federat.

Scurge, omite, lasă afară, știi-taro.

Fondat, fuziune.

Fond, sumă, bani, atribuire, alocare.

Sursa, fo -cupi din izvor bun, din izvor aticndibHa; Eu o știam personal. autoritar, bine informal, fedcdegiia, ca o ciuperca buna"

Forja, atelier, atelier. Furcă, căruță.

Formă, л formă de, în conformitate cu, conform.

Formalizan re, Formaliza вся iid&hz rare, деиivіriiiзгагы Form, constituie».

A modela, dar a modela, a expune, voi da forma.

Avere, posesiuni, avere, patri-ши lite, bunuri bogate, avere

Fraternize» fraternitate.

Între timp. jV< f fzanmpv, în acelea», în acești munți, între timp.

Friseroe, purrucchioru, frizer. Funcționează, operează. igire, .grabă un siliciu, judecător, aman-Шirare.

Oficial, uthciaie. Funcție, birou, birou» Fuziune, unire.

G

Garant, levadores răi.

A garanta, a garanta*, a despăgubi. A afirma,

Garanție, securitate, garanție, garanție.

Gatò, localizează-l, zdrobește-l

Generalitate. Nu spun nimic rău pe nume, îl înțeleg etc. Generația, рій. Оррнгчг vofgi ta fra rito-perendo t<n acvйгыio; general-uiuaie, în gonoral”.

Venituri, trebuie, risipă, risipire.

Jachetă, jachetă.

Giambone, șuncă

Vestă, jupon, corset, veste). Desigur. El este ^iccoftir.n, v necv..· sănătos

Jurnalism, ziare.

Ziua, bl ^fornăie, în zi.

Day, jltetterc af/iontot bform, raportați-ne, anunțați-ne. Fwrtf a piorno, gust, știi.

Rătăcire, rătăcire, ν.<· gi b orni a rtjj ь şerpuit.

Glacial. B <«af a spus <M/'л:c.i-glieaza rece sau ctef silonziu siui-siro o ostil al celor ce au rau moare fata de cineva.

Nota. B'íon prado sau aforado, sau prin aiиoгo sau cu forța, cu costul lui Osjni. xVahirado plopul, în ciuda ploii. £ vei folosi so o cu pгepoл-иiфiг a unei persoane de zi^. cfb adică lucrurile nu. ei post n*r absolvent nici ^rad-re.

Gratuit, fără fundsuiwnlQ.

Gratuit, fără fundație, fără probă.

Grila, oblon.

GuadrtRTiure, câștigătoare la joc. Uite, păzește, întreține.

Privind teito, fiind inhalat.

cel

Idolatriza, iubeste, venera, adora.

Iluminat, înțelept, isteț. Luminează, ruggaagtiaro, infor-i iar ·, voi lămuri, fii atent.

Ilustrație, 1! acesta este un om ilustru.

Embellire, Inibambohre. A stânjeni ©, a aglomera, a enerva, a deranja.

Rușinat, înșelat, confuz, u.ipnuJ.Uu.

Rușine, jenă, supărare. Pier, debarcader. Intrare, iiпiнic cathar.

În mod invariabil, cu siguranță, există amoniu, intalihilinonto.

Imméirlinment, îmbunătățire. Neprețuit, neplătit, neprețuit. ·

A împărtăși, a acorda, a dispune. Îți voi da un ordin, o să-ți dau un ordin.

Nepolitețe, inurbanitate, grosolănie, grosolănie.

Impozant, maiestuos, grandios, admirabil.

Impune, lovi, copleșește, copleșește.

Impune-te, copleșit

Import, această crimă impune această pedeapsă, adică cer eu.

Importanţă. Ajută-mă să-l import, să-l estimez, să revin la el, să-l odihnesc, îl evaluez.

Sumă, preț, valoare. Imputar», după care voi deduce.

Itnp' 'actiune, deducere.

In, ioauMrito materie; lucrări în b jh.'O, din bronz; Este fier, de fe'o. Vino în alb, în roșu, de albcfc de roșcate. – În împlinirea, împlinirea. In attera, in ярр·· eu sunt, ni privim, apoi, invata, respect à.

Inad împlinire, loa.detnpiinouto, in-o irvanza.

Inatacabil, ferit de orice atac, pur, fără pete, intact.

Nesigur, inacceptabil. Înfășurare, înfășurare, în tiv. Instruct, cuiumetiorc, imporra. Colectare, colectare, exactitate. Dulceata, inipedir.

Inoe-isantenaento, continuu,

■ -'il·. · ili!· lirionii·, asiduu.

Incidente Intenţie, de p*s adj'o, de zbor, în ciuda accidentelor;.

Accident, caz, doliu, accesoriu.

Ridicați un incident uu'ol.hi., aioli·*, nu acesta.

Incoare, începe, nrincioiara Incognito Fto^iaro jH tneuțputo privat, de către particular. ' Incolor, fără culoare, strălucitor, plumb deasupra ta. Am inimă, obligă de serviciu De neconceput, incredibil, ¡minar, rabile.

Incontestabil, incunrrastabifo io-dubios, Incontestabil. ' Incontestabil, fără îndoială-nimic, cuilAntuftte.

Întâlnire, dăruire în geniu, plăcere. Nehotărât, nu rezolva, sunt scund, șchiopăt.

Indeclinabil, sigur, sigur, noces-ario, fatali'.

Indeclinabil, scurt, cu siguranță, yescuranionto, neapărat.

Despăgubirea, repararea prejudiciului, despăgubirea,

Compensation, compensation, aratnon-<la, compunse.

Indiferent, rece, impasibil. Hon indiff>re>ite, considerabil, grozav, relevant.

Indiferență, răceală, calm. Indilata mintea, imediat, fara intarziere.

Neîntârziat, a amâna gâscă. In adresa, urii mari la adresa, aruncati la a.

Individualitate, persoană excelentă pentru anumite tipuri sau acte.Individualizează, identifică. Fără excepție, bine, excelent, excelent, excelent.   .,

Inerent, retiform, atasat, nio-rontusi a.   ,

Inerent, coufurciiemeate, just, secundo.

Inexivabilitate, dreapta, al doilea, сов formedemuto   .lj

Neîmplinit, nu plecat, nu boti

Infanterie, întreagă”.   ie_

Deduceți, aduceți, cauzați

Infinit',' Ìuaoti^'aimrith. A influența, a exercita putere, influență. ,.   ,0.jn-si;

In afara. Λ idiii/KOf· 9 din asta*

Insrapffiare, »r™^de ccc.,^ Forward a do¡ 'an“a, ev fueaftìaj

Redirecționare, irasmisíJioü®' rtZirnô turpe» Loualiftcabile^^! Operați· аЬЬ^тIмevaIo. -PΓϋo vole, bimtiwevow. />и,4йiян»i

înțKiaianfi, deveniți grei, gândiți-vă etc.

Împreună cu, împreună cu. „Împreună, unsul, insistați asupra tuturor.

Fără gust, fără murdărie, insipid-Nesănătos. Д/Γι nu știu despre asta, anunță pe oricine.

Inseiiiiflcant, de putina importanta, de putina importanta.

Eșec, rezultat prost. În întregime, intoramonto. In tel II genaa, o persoana de mare importanta. A fi de acord, a fi de acord.

Intenționat, A fi intens, a avea intenție. Bine intenționate sau rău intenționate, adică intenții bune și rele

Interes, grijuliu, solicitudine.

Interesant, plăcut, atractiv, curios.

Interesant, trezesc curiozitate, simpatie. .ifotto ; a fi plăcut, atrăgător

Interes, curiozitate, atracție. Intorfectat, ucis.

mai târziu vedere, întâlnire, mâncare. Titlu, titlu.

Titlu, iulitulare.

Înțeles, bine înțeles, atâta timp cât, seni-prochi, ocù.

Intim, i< ili în acţiune.

Obstrucție, grevare, obstacol, Intrpducer, va lupta de prostata zi one.

Venituri, colectați.

Invers, ¿invers, invers. Impetuos, violent, impetuos. Impetoozitate, Violență, imbold. Izolat, supărării, pus deoparte, soque-ut rare

Izolat, seiiaratement, din ai.

Inspiră., sfătuiește, ghidează, conduce. se va lăsa inspirat de cineva, va lucra după sfatul, îndrumarea cuiva.

instant. bit'instant, imediat, nici un moment, chiar acolo și atunci.

L

Părăsi. Cu toate defectele lui nu lasă în urmă un om bun, nu încetează să fie mulțumit.

Latitudinelscaor.) estorcare, mare-mânie

Limitează-te să faci asta, te vei restrânge, vei putea sta pe loc, vei fi limitat, restrâns, august; spus despre ingeniozitate, idei, ecou.

Lines ti» conduita, way, conduct, way.

Lenjerie, lenjerie.

Lirism, ardoare, autuziasm liric.

Lorctiè, când, când. Locație, loc.

Iluminarile secolului II al Itimii, ale progresului, ale civilizatiei.

Luminos, splendid, magnific.

Locul, л ver (al nouălea, deveni realitate, ac-coiiere, voi întâmpla.

Măgulește-te, speră.

M

doamnă doamnă. Mademoiselle, domnișoară.

Mama, Hcgistro la mama « gata, ·. părere.

Maiestate, spune-ți maiestate ii n, maostè a regelui.

În ciuda, a ceea ce, în ciuda Magazzeno, depozit. Păstrați, puneți în depozit. Magic, atrăgător, minunat, minunat.

Magnific, spus despre un lucru mărunt, pentru Vello, amabil, plăcut, atrăgător.

Niciodată Dacă te vor cita mai târziu, voi spune, nWi»?d< ία particulă de negație. Inoree nu s-a uitat niciodată la el, Ito i rai ne spune că strugurii nu s-au uitat niciodată la el.

A deturna, a abuza. Malversație, prevarica ooo Lipsă. Lipsind cel predispus, Calura testul.

Mandat de arestare, de pagair.enig, ordon.

Manie, manie.

Producător, harnic. Nebun, ilia»· ninno, din ninno în mână, din mână în mână.

Rol de birou. Întreținere, ■ ani variază. Marcați și subliniați, observați, observați

Marcat. Accent marcat, frază та· cala, ecou, sculptat, distinct.

Marja. A'ox există „tarpine în suma care se poate face, dar, nu există nicio cale. Cheltuiala nu contează.; suma nu este suficientă pentru a .

Să te căsătorești, pe nume, să te căsătorești.

Marin, marionetă marinar, marionetă. Toba de eșapament, oală.

Masă, mulțime, plebe. Masacrul, masacru, masacru. Masacrul, masacru, masacru. Malcríale, Unelte, mașină, în Ί-η-r.ite -¿jets r- legate de orice artă, știință sau industrie. La fel l-am căutat pe Luigi și am aflat că tipul nu este cel care se întoarce. Tu vei spune.

122 -

Siembro por mat.

Mai puțin, cu excepția, cu excepția. Cu excepția cazului în care faceți clic, exceptolié, nu știu, știu că nu. IVon jpott.' sau -л~по din, nu pot face asta.

Lunar, lunar.

Minte. În minte, sacoaaoj coo-formmante,

Meniu, lisia, notă.

Mulțumesc, prin, cu.

Masa. Dacă.'ta pe scenă, aparate de scenă

Mercuriale, notă, lista unchilor străbuni Messo. Smi îmbrăcat, bua îmbrăcat. Metamorfozează, transformă. Mijloace, noroc, posesiuni, substanțe, facultăți.

Îmbunătățire, îmbunătățire.

Subminarea unei persoane, a instituțiilor, subminarea.

Minut. Л1 minut, h minut. Mistifica. Truc.

Măsură, prevedere, petrecere, e-apedreóte. A măsura, din mână în mână, după ce.

Mobila, mobila, mobila. Se va mobiliza, niobiiitaro. Mod, 'nod, formă, accesoriu. Modificare, modificare. Înmulțire, înmulțire Avertisment, avertisment, avertizare. Monitor, avertizare, indicator. Monopoliza, tezaurizează. Monopol, zdrobire, privilegiu. Montura, assisa, tunica, uniforma. Monturare, ma voi imbraca duU'assisa. Motivați, inițiați, originați. Motiv. La moară, pentru, pentru motiv. Motivul de ce”, chiar eclozarea qnal, p-,r ce, de ce.

Circulaţie. Pus în mișcare, în muncă, în exploatare, în exercițiu.

Moțiune, propunere.

Furnizează, asigură, asigură. Muniție, provizii-uremie.

Bate, spumă. Mutism, taciturnitate.

Г

Nunti, fata.

Aveți nevoie, cere. essor iio-c-a-игio.

Negativ. Ki_ jioiul r >t«-n„i,vomente, "tsponiero nr.

Negativ. Dori rupi/ m negativ, ггереШIОГи <11 UO- ·««<' »l Mlluo, t-mersi pe nr.

NeglUrentaro, tr i cura, noto cu-r.,-0,

Nbutlallzzaro, voi ronder inetficace, iiiupn· e- ".

Nobil, al nobililor, al nobilimii, oubiViico,

Nu trebuie să o fac sau nu trebuie să o fac sau Ji

Nominativ, noni ina ta-inente.

Normă. Conform legii, conform, conform, conform.

Normal, regulat.

Normalitate, regularitate. În mod normal, în mod regulat. Notabilitate, persoană notabilă. Notificare, operare.

Știri, dați știri, faceți cunoscute, faceți cunoscute.

Nu aveți nimic, proletari.

Nul, Nimic, persoană fără valoare

Cash, bani emoționali, bani grei.

Număr. Om cu numere puternice, de statură mică

Numerizează, numără. Ntunerizznzione, adevărat.

O

Amabil, politicos, bine servit. Obligatoriu, chu ¿ ¿'obligație. Obiectiv, scop. Unu.

Ochi. A atrage atenția, a atrage atenția

Ură. În ură de ¡ale, împotriva lai» Obiect, subiect, materie. Од- îmbrăcăminte Vernano, articole de îmbrăcăminte, rochii, rochii.

Extremitate. Ari până la capăt, până la capăt

Omagiu, în omagiu adus adevărului, în cinstea adevărului.

Umbrelă, umbrelă

Valuri cu partea inferioară. La fel, por fsro· Onta. Ari o>»fo, spun ce și nu» în persoană, în ciuda

Opaoarise. păta.

Ordin. 7.Я Ini сиза с ordinea zilei, este la modă sau asemăn- De ordine, în ceea ce privește, pentru ceea ce privește sau concorda, conform, conform, drept, conform.

Staff (sosi.), rol.

Organizare, sortare, aranja-Organizare, sortare.

Orientați-vă, găsiți-vă drumul. Orientați-vă, cs

Orizont. Ingeniozitate de vast ori-'cone/, de vedere vastă, vastă.

Ornament, împodobire. Ornamentare, ornamentație. A observa. Far o'serrn, and, say, to

vino, etc. ,

Obstrucționează, împiedică, pune «>»P 1 dificultăți.

Ostil, dar de persoană, advers, contrar.

P

Pulsând ii' atttioii'iA, rooonte, гсСшШ^ШЮ.

Pantaloni, pantaloni.

Paragrafând, voi distinge parii; frali.

Paraliză, împiedică, întârzie, împiedică.

Parte. Λ parte din ingeniozitate, ttaaaiea, departe. — E parie, si-narataiaoaio.

Plecare. Punctul de naștere, masa, punctul din care are loc nașterea.

Eu voi pleca. Incepand de la, incepand, laovondo de la. Plecând din groapă, din piele, voi ieși, plec, vin.

Joc de vânătoare, în mediul rural. cucciata, «fata de la tara, distreaza-te.

Pasaj de autor, pasaj, pasaj.

Pasibil, act, dispus, subiect: Răspundere, soț, ieșire, datorii. Decorează, împodobește, para.

Pătrunde-te cu ea, convinge-te de ea. parsuadarseno.

Pensiune, gătit duzină.

Pentru iìicarrisp. prea mult. A fost prea multă bunătate, acum prea bine pentru a începe, începe de la. Pliure pentru, ilnirc cu.

Procent, deși scăzut.

Percepe, colectează. Percepător, colecționar. Percepție, colectare.

Pierdut. Λ trup pierdut, cu dureri în cap

Perfect; domn perfect, domn adevărat, terminat,

Pwfucking folosit ca ave, di (fer,,imitine, da, da, desigur.

Evaluați, estimați.

Permiteți-vă, fă-te legal.

Numele personal, colectiv al per-■'■unir. Personalul ministerului, angajații ministerului.

Personalitate, act sau discurs împotriva unei persoane

Personal, persoana dvs. Petente, rugător.

Plan, desen

Plan birou, rol. Piață, oraș, cetate, loc loc Loc, loc.

Plasament, coliocomoalo.

Picior picant, plin de viață, plin de spirit, înțepător. Fie un picior de, în lutato de.

Pionier, sapator, sapator. În uz moral, vei spune că mă înțelegi, herald.

La care se adauga. Mai mult face mai mult. Mai mult

Il citesc si cu cat imi place mai mult, cu cat o citesc mai mult, cu atat ma linisteste mai mult. Îndrăznește să ceri mai mult chiar și în fiecare magazin, mai mult, mai mult.

farfurie, farfurie.

Tavan, tavan.

Portofel, portofel.

Purtați j» r plumb. Aduce la cunoaștere, aromă corectă.

Poză, atitudine, aer

Poza, da-ti aer, pozeaza cu pretentii;, cu iioportauza. pose imn jwstfonv, propune-l.

Poziție, loc, pífete, situații). Stat, condiție socială. Inserare, dosar (Arilo de birouri, arhive, aca)

Poet. La pesto, punem să exersăm, nu? Faceți o gaură, aerul.

Precizați, determinați, expuneți (Palacul.

Preferință, pacriaiiti., preferință xione.

Preludiu, începe, deschide Preludiu, început, couiiociatnento Take «re fragno, do it. Îngrijorat, vei da puusiero. Îngrijorare, grijă, îngrijorare, gând.

A prezidat adunarea, ali'adu-aauza.

Prezența spiritului, inteligență iute. Fă un act de prezență, fii văzut, apare. High mn-'iit?® o în prezenţa acestor fapte, pentru aceste fapte.

Participați, voi participa și" er pro · bate.

Presant, urgent.

Pi aselone, f«r«i, violenţă Conjurer, prestidist. Prestigiul A-í non» ■- onoare, demnitate, farmec, mor,.

Pretențios, protector. Preveniți, avertizați.

Prejudecata, acuzata Privazioni3, disconfort, ni hip ига Problematic, îndoielnic, nesigur. Procesat, procedura Produs, couscgurnia A produce,

a se arata. mi se manifestă. Productie dramatica. opere, opera dramatică, comedie, tragedie. dramă.

Proiect, desen Planificare, .iisegnnre Alcătuirea de propoziţii între, judecare, decide».

Proprietate, decență, comoditate, curățenie

Foarte curat, convenabil, curat.

Continuare, continuare. Proaleirua. a fost jiroslcpuo, apprusnu, din noi

Perspectivă. ceas.

124

Proximitate. Zn frow/mttó, aproape» aproape.

Prostrate, prosternate.

Provizoriu, tvrupuranao.

Provizoriu, teniporaota-lincili.*.

Mituri provizorii, temporare.

Punct. Pai ;iwnio dt uduia di, зосодгio. conform, dotat cu.«^.

Q

Care, folosit ca corn relativ, sonz ar-licvU, acolo cartea care repromuleaza cartea care.

GuûliÜca, calificare

Calitate. Uvrnb tfj quaitià, spune monto. ói couto, ri» grad înalt.

Oricine. Oricând, un singur lucru pentru că asta este

Acest. Asta, ìsafo într-un caz de apoziție^ionc Cisortf, acest îmblânzitor al galilor.' vei spune Cezar, îmblânzitor al Gaiiì, (făcut în ««л reluarea curții și a; £bbc ?a m-fcÿifo de aur, răsplătiți acest lucru etc., veți spune ĭí ce preauo,,.

Citat, citat ntC/ïO mata.

R

Ai grijă, șterge.

Atingerea unui obiectiv confortabil.

Rang. grad.

A lega, a avea o relație, a le lega, numit dfrfre. fapte similare. Карасий, rapacitate.

Raportați relația,

Rata j .

Rate Í 1 re ç

Ratificare, mtìfitiarieae.

Recunoaște pentru a judeca, estima. Închide, compară. Razzio, retala

Realizați, discutați, realizați, colectați.

Cu adevărat, cu adevărat.

Plâng, doter ,i, rechem, dă în judecată, cere.

Heríame, sironibazzata.

Recrut, recrutat

Voi recruta, arrelarc.

Ordin de reglementare, reglementat cu regulament.

HegMariziajtB, reglementează, pune» tn regulă.

Relativ, în comparație cu nuatt-to a» '

Relativ, cunceraonto, preocupări aio.

Relație de prietenie, ronoscenie, cotvmetudine, comerț.

Alocare, dii'bior.r, repartizare Reperito, tr> vaio.

ReprimoiKln. mustrare, certat, întristat.

Solicitant, recurent. Reziduu, reduce, consta. A fi retrogradat la grad, a fi redus în rang.

Retrogradarea lui Prado, diiuìnu-aione ih grada.

Măcinare, acțiune rutilil.

Recuperare, Ricuperazaento, recuperare.

A refuza, a nu accepta. Refuzați să nu acceptați. Reflecție, considerație. Recast, îngrijorare, îngrijorare Recast irf'wn l'bro c rfmi.'t), redo.

În ceea ce priveşte sau, opjji'i-c Л rtpuardodi, cu privire la, în ceea ce priveşte.

Eliberează, acordă, voi da. Remarcabil, notabil, Observație, notă.

Observație, observație Remaniere, modificare, refacere, re

* expune.

Remaniere, reorganizare. sansa ta.

Refill, rosi itu irò, enrragure Înlocuire, înlocuire Amânare, amânare la altă dată, amânare.

Amânare, ildaaiouo, amânare.

Reparație, igienizare, compensare, satisfacție, amendă

Adăpostire, A fi sau a se adăposti, a se asigura sau a fi în siguranță.

A raporta, a realiza, a obține Ripeso A se odihni, a se odihni · A găsi, spus prin scrisoare, a respànder.

Feedback, răspuns ,

A simți, se teme, a avea și a oferi- Rezervă, circumspecție, respect, reținere, rezervă și rezerva- rier-vanac, acceptare. etc

Resursă, câștig, aduna, profit Respectabil, flex de lucru, rigunr-devolo, radimrdovolc, considera · vot.

Respectiv, în comparație cu „·

cât pentru

Aș restabili, aș vindeca. φ Rietacno, suspensie. ,пеле ,, ",n
Rezultate, rezultate, rezultateW. Trezirea, ii:.vigil»>on<o, the rt v
Tthnrdalario, procrastinator, defaulter (· tì< d»6ili).

Reține, se va eroda, stïniM'c · Retrage, voi face Г'cг^0,л{ ,,ив
Succes, tn nu»»

lucru, rezultatul prost al.

De succes, folosit și folosit în bune maniere, vă spun că nu a avut succes.

Rivalizznra, rivalra. Răzbunare, compensare, compensare. Rivelar®, manifest, demonstra. Revoluționar, suprem.

Rotativ, vehicul cu roată.

Revers, nenorocire gravă, rănire

Atinge, tasta.

Sonpuzloue. A face senzație, a face o impresie, a face sens, a se mișca Sensibil, delicat, susceptibil.1 Sensibil la rele, plin de compasiune. Sensibil la beneficii, recunoscător.

Sesizabil, considecu-vofoly, schimbător.

Simț, simț Pftin, asurzit.

Auzit, fă-o cu mulțumiri, ¡¡'afecțiune, viu, sincer.

Seara, la fiecare oră. Seara, a beneficiat.

Sere, aragaz.

Slugărnicie. sorviIitA.

Minge. Sferă de înaltă calitate. De când de când, de când. Înseamnă, intimație, înștiințare Stanatiti, dilezione, bunăvoință, lingușire.

Simpatizați, simțiți-vă înclinat spre...

Simultan, în același timp, împreună.

La stânga, participă. Sistem, cale, obișnuință Aranjare, ordonare, aranjare Aranjare, aranjare. Site, of as equals., locate it, place Situation coniiizioe, born (deito in ruino ..lorafe).

Elan, ardoare, curaj, promptitudine, entuziasm.

Sonrè, seara.

1 membru pentru conversație. Înmoaie, face solid. De obicei, de obicei, conform obiceiului.

Ridicați o îndoială, propuneți. Summit, vernier suprem. Surprinde, uimește. Surprindere, mirare Surprins, uimit;

A ieși, a ieși. Sortie, «Scythian.

Supraveghea, supraveghează. Supraveghere, vigilență. Suspendat, suspendat, judecat. o magazin: neîncheiat. nehotărâtă.

Implicat, folosit eoiac soit, subterfugiu.

În acest sens sau relație pentru acest aspect, pentru această pauză.

Specialitate., făcut din om, de lucru singular în gen, singular, ec-collente, perfect, „turn. eco., eec.

Specula. Iraițcare. Speculator, trădător uns. Speculații, sunt ilice. Sperând, dând speranță. Cheltuiala. Nu merită prețul, nu vă faceți griji

Spensere, grosolănie.

Ieși în evidență «n comandă, dă, va expedia. Împingeți urephio, etc-, coudntre do.

s

Sacrificie-te, doar lucruri marunte, pierzi, abandoneaza, priva-te. Sacrificiu, paguba, pierdere, privare, htonic, oboseala, suferinta..

Important, important.

Salon, hol,-

Saisimentary, bacan Saritura din vedere, atragerea atentiei Ocazional, intermitent, a. a sari. Ocazional întrerupt.

Voi păzi, voi prețui, voi răspândi. pentru a proteja.

Pastrare, custodie, fundare, protectie.

Saivaguardiaro, asigura, protejează: eco.

Prosop, șervețel.

Stinte Irlo, ca nou, doctore. Sancționează, confirmă, aprobă. A greși, a greși, orraro. Limpeziți, curățați.

Scara, .S" cesia, la scara mica, in erando, in mica.

Urmărire, drum. Aruncă, deviază.

A aluneca, a aluneca c, Mai bine, a aluneca

zdrobesc ve, spus despre i.gownli, motive, voi cuceri, coplesesc, con-fuz

Covârșitor, c. 4, incontestabil. Sciitonieru, casscttoncinc, Seimiggiare «nu, mima-l. Scissions1, diviziune.

Dezavuează, nu aprobă.

Evitați, îndepărtați, îndepărtați

Chitanță, carnet de înregistrare, prăjire.

Seco f>ti, .¿co (sf , cu ;ssu el, cu iso ei ;,cu el, cu ea.

A doua л -lume a. corect, dacă-cu, conform.

Seducător, atrăgător.

Semnat: arii, abonat.

Leşinat fri, urmează-l, după, apoi. Îl · urmez de la sau către, pentru, din cauza.

Semănat, armenie, emmagion. Sezapliclazare, «a amplifica. Sensibil, sensibil.

Spirit de trup, de parie, dragoste de trup, de petrecere. VtMO de rpi-ruo, plin de duh. urnee gata, plină de viață.

Mintea nerușinată iiupudeuta-nimic.

Nerușinare, - nopuiioaca. Sp-tgolden, i.крaiieпie. A deveni dezechilibrat, a se echilibra. Dezechilibru, dezechilibru. Staţionarea să fie de 'J?ne. Redactarea, consumarea, m unUaro, scribi

Stigmatizați, cenzurați, învinovățiți

Strain si, strain ila.

Uimitor, minunat.

Uimește, uimește.

Pe. Pe plângere, pe ifomaiidu. pentru reclamație, por danmada

Suferi pentru a suferi. Va oferi Subordonat, înlocuiește.

Succes, folosește-l într-un sens prost, vei spune succes bun.

Sinucidere, sinucide-te

Superb, <Mfo de lucruri mărunte, drăguț. Superior, intelect superior, înalt, puternic, excelent. Fii superior calomniei, disprețuiește-o. nu-i trata

Mai sus, de la autoritățile superioare.

La superlativ, eu way oeeel-leaie

Superlativ, excel it Supplire ·ηo, voi compensa unul. Suppllaiare, juatiriaro.

Sensibilă, sensibilă, supărătoare,

ScontrcirB. delicat.

Subzistență Veuovaglic Dezvoltați, tratați.

Pentru a diseca «nu țveriwe, studiați-l, iraUMla mpiutirnot să profund

!2β -

Extractor, sertar.

.ύφιμ stoc, cupon. Atingător, cununoveiitv.

Atingere, cu ni mișcare Probleme (ca șost.}, lummoss, dis orders

Torențial Píoρρϊα torențial. гovвчeio, inundație.

Trăda, manifestă, dezvăluie, descoperă

Traduceți mădularul, îl voi reduce la acțiune, îl voi duce la acțiune, etfi-ltuara Prin, prin, mijloace. Calmează-te, calmează-te. Mutând, vei afla Mutare, transferare Mutare, transferare. A face compromisuri, a trece peste. Tranzit, pa sare Transport {.lasa-te purtat este o condus, lasa-te facut.

Tratamentul, salariul, mâncarea dvs

Negociere, practică.

Găsirea pentru a estima (Găsind bine, veți spune estimarea bună).

Trupă, armată.

Tunet. Dă-ți tronul, dă-ți aer, Tarja.

Întoarce-te, aventură.

u

Uiricltirn. grăbi. Mai departe, mai jos. Umil, prezentați cu umilință. Utilitar, al Întregului; că mă deranjează doar hidratat.

T

V

A tăcut un dsbiiût plătiți-l. Tarante, parziono, rate,, gust de lapte, grabeste 'advadu-i-zza,

Masă, masă Tenacity. tooauUiV Păstrați Гепдго cfttoning,

рrепк spune declara.

^bigllawenio,

Termen. În termeni de iмae, legea cohdu Ja, 1

Îngrozi, îngrozi, Теэяiie, traille.

Ștampilat, ștampilat. Ştampila, ştampila.

ïasKX';;'»'""·--».

pe mine

la fel de-

la-

Căruță, căruță. _

A merita, a merita, a fi rodnic. <!'« <t'aico nu i-a castigat nici un premiu b meritat etc   .. jj.

Avantajul este avantajul pentru noi.

■ Iiiororuii, tril se bucura de 1 suflet, m

Venirë'df fare, dirβ,&e it№'>^ a spus

Verbal, act, proces · Verbal, ί voce. Verllìen, verificare.

Pantă înclinată. ,

Vei linie, ceartă, întrebare. r Vesta. Aveți haine de făcut*

autoritatile.   . .immani.

Stradă. Înțelegeți faptele»^™

Trafic. CondiaiODo эiглгie mașini

Autentificare, autentificare,

Desen animat, desen

Vis-n-vis, de respect.

Vedere, vedere. Ia cttiotie, vezi.

127 –

Sigilați, aplicați certificatul și aprobați.

Arătator, eba ne dă rocchio, appa-ríüccnto. ¿acoperiș și b puada<7>la sinonime de dinari etc., mare, con^fdero-volo, conspicuous etc.

INDEX

Capitolul IL

Modalități și atitudini particulare ale discursului lor.

§ 1. — De limbaj figurat.

A DOUA PARTE.

Stilistică. Este italian.

Capitolul 1.

De stilul italian.

Capitolul II.

Teoria contorului.

1 vol. in-12, 189C —L. 2.50

Tarit II. TIMPURI MEDIEVALE

eu «й. in-12 (scurt de itamp).

Гaiio 1П. MODEBAN TIMES (1556-1315)

1 volum în-12 din «2 pag., 1893 — L. 3.

Patioul IV. T1MИ NOSTRU (de la 1315 16 încoace) Eu tu, în-12, 1894 — L. 2,50

NOȚIUNI DE GEOGRAFIE este лEvлгioяE CObVlneMSEWBiiTO DELL*. POVEȘTI arta 1. Epocile orientale antice, greci și romani

Un Tu. in-12 din 184 pagini, 1890 - L. 1,50 Partea II. Timpuri medievale

Un vol. U-12 din 208 pagini, 1889 - L. 1.60 Partea 1U. Timpuri moderne

Un volum In-12, 1991 — L 1,50

L> MARTINO GARETTI

ELEMENTE

MINERALOGIE, LITOLOGIE ȘI GEOLOGIE utilizarea acestor școli secundare*

Tu. ! : Xiwsl^ia c Litologie — L. 4.

' Ui ^ dat de Mortimi spun

tieogreSa fizicieni — L. 3.

T°i· în-12 zile terminate pag, țjn ÜOB Ugere, 1893 — L. 7

CARTEA ESTE PROZĂ ȘI POEZIE LATINA Adnotată pentru traducere pentru liceu și liceu

Un Tu. in-12,1890 — L. 1

PROZA SELECTATA

de A. CABO și GB SELLI ordonat și adnotat de L. Valmaggi A tu. in-12, 1892 _ L. 1,60

ANTOLOGIE DE LITERE

DIN

scriitori italieni

U. Fobcouj - 0. l.eoMUDi - G. Gioett L. Затгеиавии - G. Cavrosi - B. BwunoM

ra> alisi

Selectat și adnotat de prof. L. VALMAGGI pentru liceu. Şcoli tehnice etc< A tu. pe pagina de 12 zile. 244. 1891 — L. 1.60

GIUSEPPE PA.R1NI

ΣΤα C3-ΤΌΕ^ΣΣΟ redus si comentat cu o aceita de ODI adnotata de Prof. I>. Valmaouì

Un Tu. in-12 din 160 pag., 1895 — j,. 1 ZIUA (ìintact), 001 (comola·-'

DIALOGUL DFI « » ·

(V-

DE ACELAȘI AUTOR

Avertismente cu privire la diferitele genuri de scriere în poezie și în. proză” pentru anul 5 de liceu și anul 1 de liceu. ediția a 6-a Un Tu. in-12, 1896 L. 1 50

Noua gramatică rațională a limbii italiene pentru școlile secundare. A patra editie : Partea 1. Etimologie. Un Tu. in-12, 1895. » X 50 Parte acolo. Sintaxă. Un Tu. in-12, 1895. » 1 50

Gramatica rațională a limbii italiene pentru școlile primare. Un Tu. în-12 . 80

Tratat elementar de Geografie, cu rezumate și feedback despre nume și diviziuni istorice, Partea I: Europa în general și Italia în special, precedat de Noțiuni de Geografie Generală, Fizică și Astronomie. A doua editie revizuit. si lat. A tu in-12 cu 40 fig., 1895 » 1 50 Part 11; Asia, Africa, America, Oceania și Țările Polare. A doua retipărire. Un Tu. in-¡2, 1892» 1 —

Lecții de istoria literaturii italiene:

Vol. I. De la origini până în secolul al XV-lea. editia a 3-a in-8 » 5. — » 11. Risorgimento, secolul al XVII-lea si Γ Arcadia. ediția 21 în-8...............................» 5 *—

» III. Literatura modernă, în-8. .» 5 —

» IV. Partea a II-a Romantismul și Alexandru

Manzoni, in-8..................»$■—

» IV. Partea 2*. G. Leopardi si literatura contemporana, in-8, 1895 ■ - ...» 5 —

Rezumat al istoriei literaturii italiene compilat pentru utilizare în școlile secundare. A patra editie. Un Tu. in-8, 1892 » 2 —

Din literatura actuală din Italia. Un Tu.

Ш-I2, 1887................................ »   i —

Studii Dante. Un Tu. in-8, 1388. . . » 2 50 Măgarul în legendă şi literatură.

Conferinţă. a 2-a editie in-16, 1892 . ...» 1 50 G. Finzi şi L. Valmaggi ^t°F*co'®ibliografii ale literaturii italiene. Un voi, Ìn-4, 1889................» 4 -